SECRETUL LIBERTĂȚII

DIAVOLUL PĂCĂLIT

Napoleon Hill

UN VOLUM ȚINUT SECRET DIN 1938
PÂNĂ ÎN ZILELE NOASTRE

NAPOLEON HILL (1883–1970) a fost un celebru autor american de literatură motivațională. A trecut de la jurnalistică la Drept, a lucrat pentru Andrew Carnegie și, evoluând rapid, a ajuns consilier pentru oameni de afaceri, lideri politici și președinți, precum: Woodrow Wilson, Franklin D. Roosevelt, Mahatma Gandhi, Thomas Edison, Henry Ford.
Preocupările lui Hill au vizat convingerile personale ale individului și rolul lor în atingerea succesului. Ca rezultat al cercetărilor întreprinse în calitate de reporter, dar și la îmboldul lui Andrew Carnegie, autorul a formulat „filozofia împlinirii", reluată în multe dintre cărțile sale, cu scopul de a dezvălui calea spre îmbogățire, formula prin care orice om se poate realiza atât în plan material, cât și spiritual. Deși concepute cu mult timp în urmă, ideile lui Napoleon Hill sunt, în continuare, fundamentale pentru dezvoltarea personală.
Cea mai celebră lucrare a lui Napoleon Hill, *De la idee la bani*, este, totodată, una dintre cele mai bine vândute cărți din toate timpurile. Alături de acest titlu, la Curtea Veche Publishing au mai apărut, de același autor, *Puterea de convingere* (2006), *Secretul bogățiilor* (2007) și *Calea spre succes* (2011).

SHARON LECHTER (n. 1954) este antreprenoare, formatoare, conferențiară și scriitoare. Este coautoarea cărții *Think and Grow Rich: Three Feet from Gold*, în colaborare cu Fundația „Napoleon Hill" și Greg Reid. De asemenea, este recunoscută pentru contribuția la cărțile din seria *Tată bogat* și, în mod special, la titlul *Tată bogat, tată sărac*.
Este fondatoarea organizației *Pay Your Family First*, care dezvoltă programe de educație financiară. În 2008, a fost învestită cu funcția de consilier prezidențial pe probleme financiare, în timpul mandatelor președinților Bush și Obama. Susținătoare a educației, Lechter s-a numărat printre inițiatorii de noi tehnologii, programe și produse menite să sprijine educația copiilor prin metode inovatoare, antrenante și distractive. Jocul creat de ea, *Thrive Time for Teens*, un joc educativ inovator și cu suport real, a fost apreciat și s-a bucurat de premii importante: GOLD Mom's Choice Award, premiul „Jocul anului", oferit de publicația *Creative Child Magazine*, Dr. Toy's Best Vacation Product și altele.

NAPOLEON HILL

SECRETUL LIBERTĂȚII

Diavolul păcălit

Ediție adnotată de
SHARON LECHTER
în colaborare cu Fundația „Napoleon Hill"

Traducere din limba engleză de
PAUL MIHALACHE

Curtea Veche

BUCUREȘTI, 2012

1599
462

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HILL, NAPOLEON
Secretul libertății : Diavolul păcălit/ Napoleon Hill ; ed. adnotată: Sharon Lechter ; trad.: Paul Mihalache. -
București: Curtea Veche Publishing, 2012
ISBN 978-606-588-238-6

I. Lechter, Sharon (ed.)
II. Mihalache, Paul (trad.)

616.89-008.44
159.942.6

BIBLIOTECA V.A. URECHIA GALAȚI

1174815R

Coperta: Griffon and Swans
www.griffon.ro

NAPOLEON HILL
Outwitting the Devil: The Secret to Freedom and Success

Copyright © 2011 by The Napoleon Hill Foundation
All rights reserved.

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2011
pentru prezenta versiune în limba română

ISBN 978-606-588-238-6

NOTĂ CĂTRE CITITOR

Cartea pe care o aveți în față e cea mai profundă pe care am citit-o vreodată.

La început, am fost cât se poate de onorată când Don Green, directorul financiar al Fundației „Napoleon Hill", a avut destulă încredere în mine, încât să-mi ceară să mă implic în acest proiect. Apoi am citit manuscrisul! Timp de o săptămână n-am închis un ochi.

Redactat în 1938, la o mașină de scris manuală, de către maestrul însuși, Napoleon Hill, manuscrisul a fost ascuns de membrii familiei Hill vreme de mai bine de șaptezeci și doi de ani. De ce? Pentru că se temeau de reacțiile pe care le-ar fi putut provoca. Curajul lui Hill de a da în vileag lucrarea Diavolului — prezentă inclusiv în biserici, școli și politică — reprezenta o amenințare la adresa societății, așa cum era ea în acel moment. Întrebat de ce familia Hill a ascuns manuscrisul, Don Green ne face următoarea destăinuire, din spatele culiselor:

> Cea care s-a opus a fost soția domnului Hill, Annie Lou. Ea era secretara doctorului William Plumer Jacobs, președintele Colegiului Presbiterian din Clinton, Carolina de Nord. Jacobs deținea și Jacobs Press și era consilier public pentru un grup de firme de textile din Carolina de Sud.

Jacobs l-a angajat pe Hill și i-a cerut să se mute în Clinton, ca să lucreze pentru el. Annie Lou nu a vrut să publice cartea din cauza rolului pe care îl juca Diavolul în ea. Se temea de reacția pe care ar fi putut-o avea instituțiile religioase (și probabil că își făcea griji ca nu cumva Hill să își piardă astfel slujba). Napoleon a murit în 1970, iar Annie Lou a mai trăit până în 1984. După moartea ei, manuscrisul a intrat în posesia doctorului Charlie Johnson, care, la vremea respectivă, era președintele Fundației „Napoleon Hill". Charlie era nepotul lui Annie Lou Hill. Soția lui Charlie, Frankie, era la curent cu poziția pe care o avusese Annie Lou față de ideea publicării manuscrisului și îi împărtășea opinia în legătură cu asta. Frankie i-a mărturisit lui Charlie că nici ea nu dorea ca acest material să fie publicat atât timp cât ea era în viață. Soția lui Charlie a decedat în urmă cu câțiva ani, iar Charlie mi-a dat în sfârșit manuscrisul. Era legat în coperți de culoare roșie, iar pe prima copertă era gofrat în litere aurii titlul *Secretul libertății*. Membrii Fundației sunt de părere că mesajul manuscrisului este unul extrem de puternic și trebuie împărtășit.

După ce am discutat cu Don, am avut o revelație. Deși a fost scrisă în 1938, cartea avea să vadă lumina tiparului mult după aceea... Menirea ei era să zguduie societatea actuală! Se adresează unei perioade de nesiguranță economică și spirituală. Oferă, fiecăruia dintre noi, remediul contra diavolului din viețile noastre. Ne arată cum să trasăm harta succesului și cum să valorificăm lumea în care ne aflăm.

Așa cum cartea *De la idee la bani** a fost concepută cu scopul de a ne ajuta să ne revenim după Marea Criză Economică, *Secretul libertății* a fost scrisă cu intenția de a ne

* Apărută la Curtea Veche Publishing în 2011 (*n. red.*).

ajuta să ne revenim și să obținem succesul în societatea actuală!

Probabil că vă întrebați dacă discuția pe care a purtat-o Hill cu Diavolul a existat în realitate sau dacă nu este altceva decât produsul imaginației lui. E alegerea voastră ce credeți. Eu, la rândul meu, l-am întrebat pe Don Green dacă ne poate împărtăși ceva despre cum și-a conceput Hill celelalte cărți, încercând astfel să obțin mai multe informații despre modul lui de gândire. Răspunsul lui Don a fost următorul:

Nu e prima dată când Hill face uz de conversația imaginară. În 1953 a publicat lucrarea *How to Raise Your Own Salary*, scrisă sub forma unei conversații între el și Carnegie. Hill l-a intervievat pe Carnegie în 1908, dar Carnegie a murit în 1919, cu mult înainte ca lucrarea respectivă să fie publicată.

Dar asta nu a fost prima oară când Hill s-a folosit de întâlniri imaginare pentru a reda în cuvinte ceea ce voia să scrie. În cartea *De la idee la bani*, Hill scrie la un moment dat despre al șaselea simț. În această secțiune a cărții, el alege să descrie întâlnirea imaginară pe care a avut-o cu consiliul celor nouă oameni ale căror vieți l-au impresionat cel mai mult pe Hill. Cei nouă membri ai acestui consiliu imaginar erau Emerson, Paine, Edison, Darwin, Lincoln, Burbank, Napoleon, Ford și Carnegie.

În *De la idee la bani*, Hill nota faptul că, în timpul acestor întâlniri cu „consilierii nevăzuți", mintea sa intra într-o stare de maximă receptivitate față de ideile, gândurile și informațiile care ajungeau la el în acele momente, când cel de-al șaselea simț al său era activat.

Secretul libertății nu e prima carte în care Hill scrie despre religie. De fapt, după publicarea cărții *Law of success*, în 1928, Hill a primit scrisori în care era criticat pentru atitudinea adoptată față de școală și religie. În *De la idee la bani*, în capitolul „Cele șase fantome ale fricii", Hill scria că, în marea majoritate a cazurilor, frica de moarte își are originile în

fanatismul religios. În această secțiune a bestsellerului ce îi poartă semnătura, Hill are multe de spus în ceea ce-i privește pe liderii religioși.

Hill a comentat multe despre religie și în revista sa, *Hill's Golden Rule Magazine*. A scris un articol intitulat „A suggestion to Ministers of the Gospel", în care îi admonesta pe liderii bisericii pentru că îi încurajează pe enoriași să practice armonia în tot ceea ce fac.

Așa că e alegerea voastră ce credeți. Hill chiar a vorbit cu Diavolul sau a creat doar o simplă parabolă menită să-ți ajungă la suflet? Stilul inconfundabil al lui Hill te va atrage și te va emoționa cum nu te aștepți. Cuvintele pe care le vei citi îi aparțin chiar lui Hill. Fiindcă manuscrisul era destul de voluminos, m-am ocupat de editare cu multă grijă, păstrând intact impactul profund al mesajului său. Am păstrat intact modul de exprimare, chiar și acolo unde regulile gramaticii moderne impuneau modificări la nivel de text.

Încercând să evidențiez anumite aspecte, să clarific unele concepte și să arăt că prezicerile sale au devenit realitate, am alăturat textului original gândurile mele, tipărite cu caractere diferite. Acest lucru vă permite să citiți cartea cu sau fără comentariile mele.

Bucurați-vă de lectura acestei cărți importante și, apoi, oferiți-o prietenilor și familiei dumneavoastră. Forța cuvintelor lui Hill poate și, cu siguranță, vă va schimba viața în mod definitiv.

Mulțumiri,
Sharon Lechter

MULȚUMIRI

Un mare număr de oameni au contribuit la tipărirea cărții de față, după ce manuscrisul a fost ascuns timp de mai bine de șaptezeci de ani.

Fundația „Napoleon Hill" apreciază în mod deosebit familia dr. Napoleon Hill, care a păstrat vie moștenirea autorului. Dr. Charlie Johnson, nepotul lui Hill, care se afla în posesia controversatului manuscris, a recunoscut puterea și relevanța mesajului cărții și l-a înaintat Fundației spre a fi publicat.

Îi mulțumesc lui Sharon Lechter pentru marea pasiune cu care a păstrat și a promovat moștenirea lui Napoleon Hill. În comentariile de pe parcursul cărții, Sharon și-a folosit talentul și energia pentru a-i ajuta pe cititori să aprecieze corect și să beneficieze de pe urma acestui mesaj adecvat timpurilor în care trăim.

Le mulțumim, de data împreună cu Sharon, admiratorilor de peste tot ai lui Napoleon Hill, care ne-ajută să-i facem cunoscute vorbele înțelepte — profesori și mentori, oratori și lectori universitari, lideri de succes și antreprenori în devenire. Sunteți, cu toții, martori că opera sa continuă să fie importantă chiar și-n zilele noastre. E limpede, așadar, de ce a fost Hill supranumit, în nenumărații ani

în care a susținut discursuri, „Făuritorul de miracole" sau „Omul care face milioane".

Mulțumirile noastre se îndreaptă și către Sterling Publishing, pentru dedicarea și competența lor, și în special către Marcus Leaver, Jason Price, Michael Fragnito și Kate Zimmermann. Dintr-o perspectivă mai personală, le mulțumim echipelor de la Fundația „Napoleon Hill" și de la Pay Your Family First, pentru îndrumarea și sprijinul lor necontenit... Le mulțumim lui Robert T. Johnson Jr., Michael Lechter, Anneida Sturgill, Phillip Lechter, Kevin Stock, Angela Totman și Kristin Thomas. Apreciem și încurajările și ajutorul oferit de Steve Riggio, Greg Reid, Joe McNeely, Greg Tobin și Cavin Bryerman.

În numele lui Napoleon Hill, a cărui călătorie a început acum mai bine de un secol și a cărui înțelepciune a adus speranță și a încurajat milioane de oameni din toată lumea, vă mulțumim tuturor!

Don Green, CEO al Fundației „Napoleon Hill",
și Sharon Lechter

CUVÂNT-ÎNAINTE

Dr. Napoleon Hill poate fi considerat cel mai celebru autor de literatură motivațională, gânditor și autor de bestselleruri din lume. Vă propunem să citiți, în primul rând, interviul cu Diavolul. În acest fel, viața dumneavoastră se va schimba radical. Vă veți da seama cine este cu adevărat Diavolul și ce efecte au metodele lui aplicate pe un procent de 98% dintre ființele vii, după spusele Diavolului însuși.

Cartea intrigă de la început, când Hill trasează detalii autobiografice și vorbește despre lucrurile pline de sens și revelatoare din viața lui; mărturisește că a studiat cele mai importante și utile principii ale succesului, principii care, odată puse în practică, funcționează instantaneu, dar că nu a știut să le aplice. Credem că este și cazul majorității oamenilor din ziua de astăzi. Este ușor să enunți și să proiectezi gânduri. Însă este nevoie de o decizie majoră și de voință neclintită ca să trăiești conform acestor principii și să faci zi de zi ce ai de făcut. Sharon Lechter ne ajută să ne facem o idee despre semnificația lumii, prin prisma paradigmei contemporane.

Intenția lui Hill a fost să transmită cât mai clar posibil un sistem filozofic și practic privind împlinirea individuală, care, odată aplicat, să aibă ca efect o stare de bine

perpetuu. Învățătorul din interiorul său l-a ghidat pe calea care duce spre curcubeul propriei vieți.

Acum, în cele mai dure timpuri imaginabile, suntem puși la încercare la fel cum a fost pus și Hill în timpul Marii Crize Economice. Căzuse pradă depresiei. Se simțea și acționa în zodia lipsei de speranță, fapt la fel de nociv pentru ființa lui ca și pentru calitatea vieții fiecăruia dintre noi. Dacă citiți această carte cu adevărat inspirată, aveți șansa de a vă trezi din letargie și gândire negativă și de a alege o cale nouă și luminoasă către un viitor mai bun, mai promițător, plin de lumină și de recompense.

La fel ca Hill, sunteți aici pentru a vă domina fricile și nu pentru a le lăsa pe ele să vă domine, pentru a vă urmări scopul cu pasiune și pentru a decide ce vreți să fiți, ce vreți să faceți și să aveți, pentru ca, mai apoi, să urmați calea care vă va conduce la îndeplinirea visurilor voastre.

Pe măsură ce veți lua contact cu descoperirile lui Hill, vă veți da seama că le puteți egala și chiar depăși, dacă aceasta vă este dorința, pentru că aveți posibilități nelimitate. Hill spune în mod just: „Singurele tale limite sunt cele autoimpuse." Această carte vă va ajuta să conștientizați că sunteți responsabil de eșecurile dumneavoastră, dar că puteți atinge succesul punând în practică tot ce a acumulat Hill, precum și ideile desprinse din interviurile cu cele mai de succes cinci sute de persoane din lume.

Vă veți da seama singuri dacă Diavolul intervievat este real sau imaginar, la fel ca diavolul sau diavolii cu care este foarte posibil să aveți de-a face personal, în viața dumneavoastră.

Mark Victor Hansen

MARK VICTOR HANSEN este coautor al bestsellerurilor din seria *Chicken Soup for The Soul®*, sub egida *New York Times*, precum și al publicațiilor *Cracking the Millionaire Code*, *The One Minute Millionaire* și *Cash in a Flash*.

1

Prima mea întâlnire cu Andrew Carnegie

De mai bine de jumătate de secol, principalul meu scop a fost acela de a surprinde și de a organiza într-un sistem filozofic de succes atât cauzele eșecului, cât și pe cele ale reușitei, pentru a fi de ajutor celor care nu au nici înclinația și nici posibilitatea de a se angaja în această formă de cercetare.

Munca mea a început în 1908, inspirat fiind de interviul cu Andrew Carnegie. I-am spus sincer domnului Carnegie că îmi doream să intru la Facultatea de Drept, urmând să obțin suportul financiar necesar intervievând oamenii de succes, pentru a le afla secretul, și publicând articole despre descoperirile mele. La sfârșitul primei noastre conversații, domnul Carnegie m-a întrebat dacă am suficient curaj să pun în practică o sugestie de-a lui. I-am răspuns că tot ceea ce aveam era curajul, astfel că mă simțeam pregătit să fac tot ce puteam pentru a pune în practică orice sugestie mi-ar fi făcut.

Atunci mi-a spus:

— Ideea ta de a scrie povești despre oamenii de succes este lăudabilă până la un punct și nu vreau să te descurajez. Dar trebuie să-ți spun că, dacă dorești ca rezultatele să fie durabile — nu doar pentru cei care trăiesc acum, ci și

pentru posteritate —, va trebui să-ți acorzi timp suficient pentru a organiza sistematic atât toate cauzele eșecului, cât și pe cele ale succesului.

Sunt milioane de oameni în lume care nu au nici cea mai vagă idee despre cauzele succesului și cele ale eșecului. Practic, în școli și în facultăți se învață orice, mai puțin principiile de realizare individuală. Profesorii le cer tinerilor să-și petreacă de la patru până la opt ani pentru a dobândi tot felul de cunoștințe abstracte, dar nu îi învață ce să facă cu ele după le-au dobândit.

Lumea are nevoie de un sistem lesne de înțeles și de pus în practică, organizat pe adevărata cunoaștere câștigată din experiența oamenilor în marea școală a vieții. În întregul spectru al filozofiei, nu găsesc nimic care să aducă, într-o oarecare măsură, cu ideile pe care le am în minte. Avem puțini filozofi care sunt capabili să le insufle oamenilor arta de a trăi.

Mi se pare că aici este o oportunitate care ar trebui să reprezinte o provocare pentru un tânăr ambițios ca tine, dar ambiția singură nu este de ajuns pentru această sarcină de care ți-am vorbit. Cel care își asumă răspunderea pentru așa ceva trebuie să aibă atât curaj, cât și tenacitate.

Această slujbă va necesita cel puțin douăzeci de ani de efort susținut, timp în care va trebui să-ți câștigi traiul în alt mod, căci o astfel de cercetare nu este niciodată profitabilă de la început, și, în general, cei care au contribuit la progresul omenirii printr-un astfel de efort au câștigat cel mult o apreciere postumă.

NOTĂ CĂTRE CITITOR: Sharon Lechter vine cu precizări proprii în secțiuni de genul celei de mai jos.

Douăzeci de ani de muncă fără plată și, poate, fără niciun fel de apreciere! Cum ai răspunde la această „ofertă"? După cum explică și Hill mai jos, a acceptat provocarea, începându-și prolectul cu o scrisoare

de recomandare atent întocmită de Carnegie, în vederea obținerii unei serii de interviuri cu giganții acelui timp, incluzându-i pe Theodore Roosevelt, Thomas Edison, John D. Rockefeller, Henry Ford, Alexander Graham Bell, King Gillette (fondatorul companiei de aparate de ras, Gillette Safety Razor) și mulți alții. Efortul lui a culminat, în cele din urmă, după mai bine de douăzeci și cinci de ani de cercetare, cu publicarea a numeroase cărți, printre care cele opt volume din seria „Law of Success" și lucrarea *De la idee la bani*. Aceasta din urmă este recunoscută pe scară largă drept o lucrare fundamentală pe tema dezvoltării sinelui, cuprinzând toate principiile de bază ale dezvoltării personale pentru filozofii de astăzi. După cum reiese chiar din descrierea făcută de autor, procesul de creare și publicare a cărții *De la idee la bani* a fost, el însuși, o testare a principiilor pe care le-a pus în lumină. Se poate spune că manuscrisul de față a fost conceput în anul ulterior publicării lucrării intitulate *De la idee la bani*. Asta ar putea dezvălui frustrarea și revelația celuilalt eu al lui Hill și modul în care a învins frustrările și a reușit să folosească principiile descrise în cartea menționată. *Secretul libertății* dezvăluie momentul de iluminare spirituală a lui Hill și ceea ce fiecare dintre noi poate învăța din propria confruntare cu Diavolul.

— Dacă îți asumi răspunderea pentru această slujbă, va trebui să-i intervievezi nu doar pe puținii care au reușit, ci și pe cei mulți care au eșuat. Ar trebui să analizezi cu grijă mii de oameni care au fost etichetați ca „rataţi" și, când spun „ratat", mă refer la acei bărbați și la acele femei care ajung la finalul vieții dezamăgiți de propria neputință de a-și fi atins obiectivele. Deși la prima vedere ar putea părea surprinzător, vei învăța mai multe din eșecuri decât din așa-zisele succese. Ele te vor învăța ce să nu faci.

Mai departe, spre finalul muncii tale, dacă aceasta va fi încununată de succes, vei face o descoperire care ar putea fi o mare surpriză chiar și pentru tine. Vei descoperi că motivul succesului nu este unul separat ori independent

de om, ci este o forță atât de abstractă, încât majoritatea oamenilor nu o recunosc niciodată, o forță care ar putea fi numită mai potrivit „alt sine". Demn de menționat este faptul că acest „alt sine" rareori își exercită influența ori se face cunoscut, exceptând situațiile de urgență extremă, în care oamenii sunt forțați de necazurile și de înfrângerile suferite să-și schimbe obiceiurile și să se gândească la un mod de a ieși din dificultate.

Viața m-a învățat că un om nu este niciodată atât de aproape de succes ca atunci când a depășit ceea ce obișnuiește să numească *eșec*, pentru că, în astfel de ocazii, este forțat să gândească. Dacă gândește la rece și cu tenacitate, descoperă că așa-numitul eșec nu este, de obicei, nimic altceva decât un semnal care-l face să se înarmeze cu un nou plan sau cu un nou scop. Cele mai multe eșecuri sunt cauzate de limite autoimpuse. Dacă ar avea curajul să facă un pas mai departe, oamenii și-ar descoperi eroarea.

„Cele mai multe eșecuri sunt cauzate de limite autoimpuse."

Gândirea negativistă și lipsa de încredere în propriile forțe pot fi principalele obstacole în calea succesului. Odată cu stagnarea creșterii economice din prezent, mult prea mulți oameni care toată viața lor au făcut „numai bine" se confruntă acum, pentru prima dată, cu o adversitate economică severă. Cea mai mare barieră a lor este însăși frica și lipsa de încredere în sine, indusă de experiențele lor recente. V-ați lăsat copleșit de declinul economic actual? Îndoiala de sine și autosabotajul v-au împiedicat să vă îndepliniți visurile? Vă sunteți cel mai mare dușman? În *De la idee la bani*, Hill spune povestea lui R.U. Darby, un căutător de aur. Frustrat de faptul că un filon de aur pe care îl deținea părea să fi rămas fără materie primă, Darby l-a vândut la un preț de nimic unui colector din oraș. Colectorul a adus la fața locului o echipă de experți și a descoperit că Darby a fost la un pas de a găsi restul filonului. Nu trebuia decât să sape la niciun metru

de locul în care săpase inițial. Dacă Darby ar fi perseverat, ar fi făcut o avere, dar a ales să-și abandoneze visul — când nu era la nici măcar un metru depărtare de aur. În loc să se lase copleșit de greșeala pe care a făcut-o, Darby a învățat din această experiență și a construit un imperiu dintr-o companie de asigurări. Vă veți abandona căutarea când sunteți la nici un metru de aurul pe care îl căutați? (În cartea *Three Feet from Gold*, puteți citi mai multe despre personalitățile care au reușit să își împlinească visurile în ciuda situațiilor dificile cu care s-au confruntat.)

Un nou început

Discursul domnului Carnegie mi-a schimbat întreaga viață și mi-a insuflat o motivație puternică, ce m-a călăuzit neîncetat, în ciuda faptului că nu aveam decât o vagă idee la ce se referea el prin conceptul de „celălalt sine".

Pe parcursul muncii de cercetare a cauzelor eșecului și succesului, am avut privilegiul de a analiza peste 25 000 de bărbați și femei care au fost catalogați drept „ratați" și peste 500 de persoane considerate „de succes". Cu mulți ani în urmă, am avut un prim moment de revelație în legătură cu acel „celălalt sine" pe care-l menționase domnul Carnegie. Revelația a fost, așa cum îmi spusese că avea să fie, rezultatul a două puncte de cotitură din viața mea, evenimente neprevăzute, care m-au forțat să mă gândesc la o cale de a ieși din dificultăți cu care nu mă mai confruntasem niciodată până atunci.

Aș fi vrut să pot descrie această descoperire fără a folosi pronumele personal, însă îmi este imposibil, fiindcă aceasta e o consecință a unor experiențe personale de care nu poate fi detașată. Pentru a vă oferi imaginea de ansamblu, va trebui să revin la primul din cele două momente de cumpănă din viața mea și să vă prezint această revelație pas cu pas.

Cercetarea necesară acumulării datelor pe baza cărora au fost organizate cele șaptesprezece principii ale realizării și cele treizeci de cauze principale ale eșecului a necesitat ani întregi de muncă.

Ajunsesem la o concluzie eronată, crezând că sarcina mea de a contura o filozofie desăvârșită în ceea ce privește dezvoltarea personală fusese dusă la bun sfârșit. Departe de a se fi încheiat, munca mea, de fapt, abia începuse. Am pus bazele sistemului filozofic organizând cele șaptesprezece principii ale realizării și cele treizeci de cauze majore ale eșecului, dar acel schelet trebuia acoperit de carnea practicii și a experienței. Mai mult, era necesar un suflu viu care să inspire oamenii să depășească diverse obstacole fără să se lase depășiți de situație.

„Suflul viu" care trebuia să fie adăugat a devenit real, așa cum am realizat ulterior, doar în urma apariției „celuilalt sine" — consecința existenței a două puncte de cotitură în viața mea.

Reușind, pe căi profesionale și economice, să-mi convertesc interesul și toate talentele de care dispuneam în venituri financiare, am decis să mă implic în domeniul publicității. Am devenit astfel directorul de publicitate al Universității LaSalle Extension, din Chicago. Totul a mers ca uns timp de un an, dar apoi am fost cuprins de o puternică repulsie față de propria slujbă și am demisionat.

Ulterior am intrat în afacerile cu lanțuri de magazine, împreună cu fostul președinte al Universității LaSalle Extension, și am devenit președintele companiei de dulciuri Betsy Ross. Din nefericire — sau din cauza a ceea ce mi s-a părut în acel moment a fi ghinion — a apărut o serie de divergențe cu asociații acestei afaceri, ceea ce m-a determinat să renunț la inițiativă.

Atracția față de publicitate continua să fie parte din mine, astfel că am încercat din nou să îi dau o formă, organizând o școală de publicitate și antreprenoriat, ca parte a Colegiului Economic Bryant & Stratton.

Afacerea mergea ca pe roate și am reușit să facem capital destul de repede. Însă tocmai atunci, Statele Unite au intrat în Primul Război Mondial. Ca reacție la un stimul interior pe care nu-l pot descrie în cuvinte, am părăsit școala și m-am înrolat în serviciul Guvernului Statelor Unite, sub directiva personală a președintelui Woodrow Wilson, lăsând să se dezintegreze o afacere perfect funcțională.

În ziua armistițiului, în 1918, am inaugurat revista *The Golden Rule*. În ciuda faptului că aveam o situație financiară precară, revista a început imediat să meargă bine și, curând, a înregistrat un tiraj la nivel național de aproape jumătate de milion, încheind primul an de afaceri cu un profit de 3 156 $.

Pentru o perspectivă adecvată, 3 156 $, în 1918, ar echivala cu suma de 45 000 $, în prezent, pe baza mediei indicelui de preț a consumatorului pentru fiecare an, întocmit de Biroul de Statistică a Muncii, din cadrul Ministerului Muncii al Statelor Unite, și 202 000 $, ghidându-ne după produsul intern brut nominal pe cap de locuitor. Un profit deloc rău pentru un prim an al unei afaceri în presa scrisă... când, în general, 80 sau 90% dintre titlurile noi lansate pe piață dau faliment, iar cele care se mențin în viață au nevoie de o perioadă între trei și cinci ani pentru a scoate profit. (http://www.magazinepublisher.com/startup.html)

Ceva mai târziu am învățat, de la un editor experimentat, că niciun om cu experiență în publicarea și distribuirea de reviste naționale nu s-ar gândi să pornească

o afacere de acest gen cu mai puțin de o jumătate de milion de dolari capital.

Revista *The Golden Rule* și cu mine eram destinați să mergem pe drumuri separate. Cu cât aveam mai mult succes, cu atât mai nemulțumit deveneam, până când, într-un final, sătul de micile neplăceri cauzate de asociați, le-am făcut revista cadou și m-am retras. Probabil, odată cu acea decizie, am renunțat la o mică avere.

Acest lucru a reprezentat doar începutul paslunii lui Hill pentru publicații periodice. *The Golden Rule* a fost succedată de revista care avea să-i poarte numele: *The Napoleon Hill*. Mai târziu, a devenit redactorul-șef al revistei *SUCCESS*, care apare și în zilele noastre.

Următorul pas pe care l-am făcut a fost înființarea unei școli de pregătire pentru viitorii agenți comerciali. Prima mea sarcină a fost să pregătesc o armată de trei mii de oameni pentru o companie operatoare de lanțuri de magazine, slujbă în cadrul căreia am primit zece dolari pentru fiecare reprezentant comercial care a urmat cursurile mele. În decursul a șase luni, această muncă mi-a adus un câștig net de puțin peste treizeci de mii de dolari. Succesul, în ceea ce privește banii, îmi încununa eforturile din abundență. Am început să simt iarăși un fel de agitație interioară. Nu eram fericit. Devenea din ce în ce mai evident că nicio sumă de bani nu mă va face vreodată fericit.

Fără nicio scuză plauzibilă pentru acțiunile mele, m-am retras și-am renunțat la o afacere din care aș fi putut să-mi asigur cu ușurință un salariu rezonabil. Prietenii și asociații mei au crezut că sunt nebun și nu s-au abținut să-mi spună acest lucru.

Sincer, înclinam să fiu de acord cu ei, dar nu părea să fie nimic de făcut în această privință. Căutam fericirea și încă n-o găsisem. Aceasta este singura explicație pe care am putut-o oferi ca justificare a acțiunilor mele ieșite din comun. Care om se cunoaște pe sine cu adevărat?

„Am început să simt iarăși un fel de agitație interioară.
Nu eram fericit. Devenea din ce în ce mai evident
că nicio sumă de bani nu mă va face vreodată fericit."

Aș fi putut să scriu acest lucru despre mine acum câțiva ani. Dar, luând decizia de a ieși dintr-o situație nerentabilă din punct de vedere financiar, care nu mai corespundea interesului meu personal, mi s-au deschis noi oportunități. S-a dovedit a fi cea mai bună alegere din viața mea profesională. Îți amintești de vreun moment din viața ta în care ai luat o decizie dificilă... dar ai știut că era cea bună, chiar și atunci când ceilalți au pus sub semnul întrebării acest lucru?

Asta se întâmpla în toamna târzie a anului 1923. Mi-am dat seama că sunt blocat în Columbus, Ohio, fără fonduri, și, chiar mai rău, fără niciun plan de-a scăpa din această dificultate. Pentru prima dată în viață, realmente m-am împotmolit din lipsa fondurilor.

De multe ori, în trecut, am întâmpinat probleme financiare, însă niciodată nu m-am aflat în imposibilitatea de a-mi satisface nevoile personale. Această experiență m-a lăsat complet dezorientat. Păream total confuz în privința a ceea ce aș fi putut ori a ceea ce ar fi trebuit să fac.

M-am gândit la nu știu câte planuri menite să-mi rezolve problema, dar le-am abandonat pe toate, căci erau imposibil de pus în practică. Mă simțeam ca cineva care s-a rătăcit în junglă, fără busolă. Orice efort de-a ieși din acest impas mă readucea acolo de unde plecasem.

Timp de aproape două luni am suportat cea mai rea dintre toate durerile omenești — îndoiala. Cunoșteam cele șaptesprezece principii ale realizării personale, însă nu știam cum anume să le aplic! Fără să realizez, mă confruntam cu una dintre acele situații neprevăzute din viață în timpul cărora, așa cum îmi spusese domnul Carnegie, oamenii au posibilitatea să-și descopere „celălalt sine".

Sentimentul de neputință era atât de intens, încât nu mi-a trecut prin minte să mă calmez și să-i analizez cauzele pentru a afla rezolvarea.

„Cea mai rea dintre toate durerile omenești — îndoiala."

Te-ai simțit vreodată paralizat de îndoială? Acesta a fost primul punct de cotitură major din viața lui Napoleon Hill. Schimbarea mai multor locuri de muncă într-un timp relativ scurt e o experiență asemănătoare cu cea a multor oameni din ziua de astăzi... oameni care caută satisfacția în viața personală și în cea profesională. Situația neplăcută în care se afla Hill a fost — după cum spune el însuși —, cel puțin parțial, autoindusă. Trecea din slujbă-n slujbă, căutându-și idealul de viață profesională și de împlinire în plan personal. Cu toate acestea, s-a regăsit în circumstanțe similare celor atât de des întâlnite în prezent, bine cunoscute persoanelor afectate în mod negativ de situația economică actuală. Hill a profitat de înfrângerea sa provizorie, transformând-o într-un imbold pentru a se automotiva să gândească și să analizeze — să-și găsească „celălalt sine". Dacă te-ai confruntat cu situații financiare problematice, și tu te poți folosi de acest lucru ca punct de sprijin și ca motivație pentru a-ți găsi „celălalt sine".

Înfrângerea convertită în succes

Într-o după-amiază, am ajuns la o hotărâre care avea să mă scoată din impasul în care mă găseam. Simțeam

nevoia de a merge undeva, la țară, într-un spațiu deschis, unde să pot respira aer curat și să gândesc în liniște.

Am pornit la drum și parcursesem vreo șapte sau opt mile când, dintr-odată, m-am simțit imobilizat. Am rămas nemișcat preț de câteva minute de parcă aș fi fost pironit în pământ. Totul în jurul meu se făcuse negru. Efectiv, auzeam zgomotul puternic al unei energii care vibra cu mare intensitate.

Apoi, nervii mi s-au calmat, mușchii mi s-au relaxat și am fost cuprins de o stare de calm intens. Atmosfera a început să se înseninеze și, pe măsură ce se întâmpla asta, am primit ceea ce s-ar putea numi un ordin interior sub forma unui gând — ori, cel puțin, acesta e singurul mod în care pot să descriu, cât de cât, ceea ce mi s-a întâmplat.

Ordinul era atât de clar și limpede, încât n-aș fi putut să-l interpretez greșit. Ceea ce era esențial din ceea ce îmi spunea s-ar putea reda astfel: „A venit vremea să sintetizezi filozofia succesului, pe care ai început s-o conturezi la sugestia lui Carnegie. Du-te imediat acasă și începe să pui pe hârtie informațiile pe care le-ai acumulat, până acum, în minte." *Alter ego*-ul meu se trezise la viață.

Preț de câteva minute nu-mi puteam reveni din groaza care mă cuprinsese. Această experiență nu se compara cu nimic din ceea ce mi se întâmplase până atunci. M-am întors din drum și am mers numaidecât acasă. Când am ajuns, i-am văzut pe cei trei băieței ai mei cum se uitau pe geam la copiii vecinului care ornau, peste drum, un pom de Crăciun.

Atunci mi-am amintit că era seara de Ajun. Mai mult de-atât, mi-am adus aminte, cu un sentiment de durere adâncă, așa cum nu mai avusesem vreodată până atunci, că în casa noastră nu va fi niciun brad de Crăciun. Dezamăgirea de pe chipul copiilor mei mi-a adus aminte, în mod dureros, de acest lucru.

Am intrat în casă, m-am așezat la mașina de scris și am început îndată să înșir pe hârtie descoperirile mele referitoare la cauzele succesului și ale eșecului. Punând prima coală de hârtie în mașina de scris, am fost tulburat de același sentiment ciudat care mă cuprinsese la țară, cu câteva ore în urmă, iar prin minte mi-a trecut următorul gând: „Misiunea vieții tale este aceea de a duce la bun sfârșit prima filozofie a realizării individuale care a fost concepută vreodată. Degeaba ai încercat să te sustragi de la sarcina ta; fiecare efort te-a dus la eșec. Cauți fericirea. Învață această lecție, o dată pentru totdeauna: doar ajutându-i pe alții să-și găsească fericirea o vei găsi și tu pe a ta! Ai fost un elev atât de încăpățânat! A fost nevoie să fii vindecat de încăpățânare prin dezamăgire. Peste câțiva ani, întreaga lume va trece printr-o experiență datorită căreia milioane de oameni vor avea nevoie de filozofia pe care tu ai fost destinat să o duci la bun sfârșit. Acum ai marea șansă de a-ți găsi fericirea, devenind realmente util pentru alții. Apucă-te de treabă și nu te opri până când nu vei fi dus la bun sfârșit și nu vei fi publicat manuscrisele pe care le-ai început."

Eram conștient că ajunsesem, în sfârșit, la capătul curcubeului existenței, și eram fericit!

Îndoiala își face apariția

„Vraja", dacă această experiență poate fi numită astfel, s-a spulberat. Am început să scriu. La scurt timp după aceea, „logica" mi-a șoptit că eram pe cale să încep un lucru nechibzuit. Însuși gândul că un om la pământ și aproape resemnat s-ar aventura să scrie o filozofie a reușitei personale părea atât de ridicol, încât am început să râd isteric, sarcastic.

M-am foit în scaun, mi-am trecut degetele prin păr și-am încercat să-mi construiesc un alibi în minte, să găsesc o justificare — un pretext pentru a scoate foaia albă din mașină, înainte de a fi scris vreun cuvânt, dar impulsul de a continua a fost mai puternic decât dorința de a renunța. M-am resemnat în fața sarcinii mele și am continuat.

„Impulsul de a continua a fost mai puternic
decât dorința de a renunța."

Îți mai aduci aminte de momentul în care ai vrut să renunți la un lucru, dar ceva te-a determinat să continui? E posibil să fi fost *alter ego*-ul tău.

Privind acum înapoi la tot ceea ce s-a întâmplat, îmi dau seama că acele experiențe confuze prin care am trecut au fost unele dintre cele mai favorabile și profitabile întâmplări din viața mea. Au fost binecuvântări ascunse, pentru că m-au forțat să continuu o lucrare care, în cele din urmă, mi-a dat șansa să fiu mai util lumii decât aș fi fost, poate, dacă aș fi reușit să realizez orice alt plan ori scop aș fi avut până atunci în minte.

Am lucrat la manuscrise timp de vreo trei luni, finalizându-le în prima parte a anului 1924. De îndată ce au fost terminate, m-am simțit ademenit de perspectiva de a reveni pe marea scenă a afacerilor americane.

Cedând ispitei, am cumpărat Colegiul Metropolitan de Afaceri din Cleveland, Ohio, și am început să pun la cale planuri pentru a-i mări capacitatea. Până la sfârșitul lui 1924, ne dezvoltaserăm și crescuserăm, adăugaserăm cursuri noi, astfel că afacerile pe care le inițiasem aproape că au dublat ultimul record al școlii.

Din nou, germenele nemulțumirii începuse să-și facă loc în sufletul meu. Știam, o dată în plus, că nu voi găsi fericirea în acest tip de preocupări. Am predat asociaților

mei ștafeta afacerii și am trecut pe scena prelegerilor, ținând cursuri despre filozofia realizării, căreia îi dedicasem atât de mult timp în anii precedenți.

Într-o seară, am fost invitat să țin o prelegere în Canton, Ohio. Soarta, sau orice ar fi acel ceva care stabilește destinul oamenilor indiferent de cât de mult ar încerca ei să i se opună, și-a făcut apariția și m-a pus față în față cu o experiență dureroasă.

În publicul care se strânsese în Canton se afla și domnul Don R. Mellett, editor la cotidianul *Daily News* din Canton. Domnul Mellett și-a manifestat interesul vizavi de filozofia realizării personale — tema cursului din acea seară —, astfel că m-a invitat să trec pe la el în ziua următoare.

În urma acelei vizite, a rezultat un contract de colaborare care avea să intre în vigoare în ziua de întâi a lunii ianuarie a anului următor, când domnul Mellett intenționa să-și dea demisia din postul de editor al *Daily News*, pentru a prelua inițiativa publicării teoriilor la care lucram eu.

Cu toate acestea, în iulie 1926, dl Mellett a fost ucis de Pat McDermott — un personaj din lumea interlopă — și de un polițist din Canton, Ohio, ambii fiind condamnați ulterior la închisoare pe viață. A fost ucis pentru că dezvăluise în ziar legătura dintre contrabandiștii de băuturi alcoolice și anumiți membri ai poliției cantoniene. Crima aceasta a fost una dintre cele mai șocante consecințe ale epocii prohibiției.

Moartea din iulie 1926 a gazetarului Donald Ring Mellett, editor la cotidianul *Daily News* din Canton, Ohio, a fost una dintre cele mai mediatizate crime ale anilor '20. În 1925, Mellett descoperise și demascase corupția din interiorul corpului de poliție din Canton și a început o campanie editorială antiviciu și anticorupție, având drept țintă, printre alții, pe șeful poliției din Canton. Deși nu se specifică în raportul lui Hill, se zvonește că acesta l-ar fi rugat pe guvernatorul din Ohio să întreprindă o investigație asupra corupției din acel sector. Figuri locale ale lumii interlope și cel puțin un polițist din Canton l-au angajat pe Patrick McDermott, fost pușcăriaș din Pennsylvania, să-l reducă la tăcere pe Mellett. Mellett a fost împușcat în afara casei lui. Se spune că ucigașii îl vizau și pe Hill, dar acesta a scăpat grație unei defecțiuni neașteptate a automobilului personal. Ziarul *New York Times* a scris într-un articol din 17 iulie, publicat sub titlul „More Death Threats Follow the Slaying of Canton Editor", că locuitorii din Canton sunt „cuprinși de spaimă din cauza amenințărilor cu moartea făcute de proprietarii de cazinouri, de contrabandiștii de băuturi alcoolice, precum și de alți infractori". Așa cum povestește Hill, după ce a aflat despre uciderea lui Mellett și a primit o amenințare anonimă prin care i se cerea să părăsească orașul, a plecat în Virginia de Vest. În mare parte datorită unui detectiv particular, angajat de procurorul din Stark County, McDermott, doi bandiți și un fost detectiv din poliție au fost, în cele din urmă, acuzați de moartea lui Mellett.

Șansa (?) vieții mele

În dimineața ce a urmat morții domnului Mellett, un necunoscut m-a sunat și mi-a spus că am la dispoziție o oră să părăsesc orașul; mi-a spus că, dacă nu aveam de gând să plec de bună voie, aveam să fiu scos, cel mai probabil, într-o cutie de pin. Afacerea mea cu domnul Mellet a fost, după câte se pare, înțeleasă greșit. Criminalii care l-au ucis au crezut, cu siguranță, că eram la curent cu denunțurile pe care le făcuse în ziare.

Nici n-am mai așteptat ca timpul pus la dispoziție să expire, ci am urcat imediat în mașină și am plecat la rudele mele, care locuiau în munții din Virginia de Vest, unde am rămas până când asasinii au fost prinși și condamnați.

Această experiență se încadra foarte bine în ceea ce domnul Carnegie numea categoria pericolelor care te forțează

să gândești lucid. Pentru prima oară în viață, am cunoscut chinul unei groaze continue. Experiența din urmă cu câțiva ani din Columbus mă familiarizase cu nesiguranța și îndoiala temporară, dar aceasta m-a învățat ce înseamnă frica pe care ți-e imposibil s-o uiți. Cât am stat în ascunzătoare, rareori plecam de acasă în timpul nopții, iar atunci când ieșeam, țineam mâna în buzunarul de la palton, pe mânerul unui pistol automat cu mecanismul de siguranță declanșat. Dacă oprea o mașină străină în fața casei în care mă ascundeam, coboram la subsol și examinam cu atenție persoanele din automobil, prin ferestrele de la subsol.

După câteva luni, nervii mei au început să cedeze, iar curajul m-a părăsit complet. Ambiția, care m-a caracterizat pe vremea în care căutam cauzele eșecului și ale succesului, a dispărut complet.

Încet, pas cu pas, simțeam cum alunecam într-o stare de letargie din care mi-era teamă că nu voi mai putea ieși niciodată. Sentimentul trebuie să fi fost asemănător cu cel trăit de cineva care pășește brusc pe nisipuri mișcătoare și realizează că fiecare sforțare de a ieși la suprafață îl trage în jos tot mai mult. Frica este o mlaștină care se generează de la sine și se autoamplifică.

Dacă în psihicul meu ar fi existat sămânța nebuniei, în mod sigur ar fi încolțit în decursul celor șase luni de moarte în viață. Nesiguranța absurdă, visele obscure, îndoiala și frica erau zi și noapte preocuparile minții mele.

Această situație extremă prin care am trecut a avut un dublu efect dezastruos. În primul rând, prin însăși natura ei, m-a ținut într-o stare de frică și de nesiguranță permanentă. În al doilea rând, dat fiind că trăiam ascuns, eram obligat să pierd vremea, neputându-mă concentra la absolut nimic concret în afară de propriile stări.

Capacitatea mea de gândire devenise aproape nulă. Mi-am dat seama că trebuia să ies de unul singur din această stare de spirit. Dar cum? Inventivitatea care mă ajutase să țin piept tuturor pericolelor anterioare părea să se fi evaporat, lăsându-mă fără niciun ajutor.

Dincolo de greutățile și așa destul de apăsătoare de până în acest punct, a apărut o alta, care părea mai chinuitoare decât toate celelalte la un loc. Am realizat că petrecusem cea mai mare parte din ultimii ani urmărind curcubeul, căutând încoace și încolo cauzele succesului, și că acum eram mai neajutorat decât oricare dintre cei 25 000 de oameni pe care îi catalogasem ca „ratați".

Acest gând mă scotea din minți. În plus, era extrem de umilitor, întrucât ținusem conferințe în toată țara, în școli, în colegii și în fața angajaților marilor companii, permițându-mi să le spun altor oameni cum să aplice cele șaptesprezece principii ale succesului, în timp ce în prezent nu eram în stare să le aplic pentru mine însumi. Eram sigur că nu voi mai putea înfrunta niciodată lumea cu curaj și încredere, cum făcusem în trecut.

De fiecare dată când mă uitam în oglindă, vedeam o expresie de dispreț pe chipul meu și nu de puține ori i-am spus omului din oglindă cuvinte ce nu pot fi redate aici. Începusem să simt că mă încadram în categoria șarlatanilor care nu fac altceva decât să le ofere altora un remediu pe care nici ei nu sunt în stare să-l aplice.

Criminalii care îl uciseseră pe dl. Mellet au fost în cele din urmă judecați și trimiși la închisoare pe viață, așa că, din puncul acesta de vedere, eram în perfectă siguranță — puteam ieși din ascunzătoare și-mi puteam relua munca. Însă nu am reușit să fac nimic din toate acestea, pentru că acum mă confruntam cu o situație mai înfricoșătoare chiar decât ucigașii din cauza cărora ajunsesem să mă ascund.

Această experiență mi-a distrus orice urmă de inițiativă. Mă simțeam prins într-un coșmar din care nu mă mai puteam trezi. Eram viu, mă puteam mișca, dar nu puteam face nimic pentru a mă regăsi. Devenisem indiferent nu doar față de mine, ci, mai rău, chiar și față de cei care-mi oferiseră adăpost.

Am înfruntat cel mai mare pericol din viața mea. Dacă nu treci printr-o experiență asemănătoare, n-ai de unde să știi cum m-am simțit. Asemenea experiențe nu pot fi descrise. Ca să le înțelegi, trebuie să le trăiești.

„Capacitatea mea de gândire devenise aproape nulă."

Hill a fost, mai întâi, paralizat de teama c-ar putea păți ceva și apoi de rușinea de a fi fost paralizat de acea frică. Ați fost vreodată paralizați de frică sau de rușinea de a vă fi fost frică? Frica — sau rușinea de a-ți fi frică — te poate împiedica să iei deciziile corecte atunci când ești față în față cu pericolul. Frica poate ori să te motiveze, ori să te paralizeze. Recunoscând aceasta și reacționând în mod diferit la stările de frică, poți mereu să-ți schimbi viața în mai bine. În prezent, o mulțime de oameni încearcă aceleași sentimente de furie, urmate de nervozitate și de sentimentul istovitor al indiferenței. Se simt descurajați și lipsiți de încredere în sine din cauza crizei economice; sunt supărați și permit acelei supărări să-i paralizeze. Am avut o conversație cu un tânăr. „Am 30 de ani — mi-a mărturisit el — și nu am niciun talent pe care să-l pot valorifica. Nu am proiecte." Avea o grămadă de motive pentru care nu lua atitudine ca să schimbe situația în care se afla. Chiar i-am spus că, dacă nu va face nimic pe tema asta, nimic nu se va schimba de la sine. I-am zis: „Dacă nu faci un efort să schimbi lucrurile, într-un an de aici înainte singura diferență va fi că vei avea 31 de ani și niciun talent care să poată fi valorificat." Vă sună cunoscut scenariul acesta, vouă sau persoanelor la care țineți? Cum se poate ieși dintr-o asemenea stare paralizantă? Napoleon Hill dezvăluie cum și-a învins frica și indiferența și cum a găsit speranța, inspirația și motivația pentru a redobândi succesul.

Cel mai dramatic moment din viața mea

Schimbarea s-a produs brusc, în toamna lui 1927, la mai mult de un an după incidentul de la Canton. Într-o seară, am plecat de acasă și am mers până la clădirea școlii publice, pe vârful dealului.

Eram hotărât să lămuresc problema cu mine însumi înainte ca noaptea să se sfârșească. Am început să mă învârt în jurul clădirii, încercând să să mă adun. Trebuie să mă fi învârtit de câteva sute de ori în jurul ei, înainte ca mintea mea să fi început să funcționeze într-un mod cât de cât lucid. În timp ce mergeam, îmi repetam întruna: „Există o soluție și o voi găsi până să mă întorc acasă." Trebuie să-mi fi repetat această propoziție de o mie de ori. Ba, mai mult, credeam cu convingere ceea ce-mi spuneam. Eram profund dezgustat de mine însumi, dar păstram, totuși, o rază de speranță.

Apoi, ca un fulger pe un cer senin, o idee mi s-a ivit în minte cu atâta vigoare, încât impulsul mi-a pus sângele în mișcare.

„Acesta este momentul tău de încercare. Ai fost sărăcit și umilit pentru a-ți putea descoperi *alter ego*-ul".

Dacă situația economică actuală ți-a dat o lovitură, împingându-te către sărăcie, umilindu-te sau afectându-ți încrederea în tine, ia-o ca pe un test, la fel cum a făcut și Napoleon Hill la sfârșitul anilor '20 și începutul anilor '30. Străduiește-te să îți descoperi *alter ego*-ul. Depășind momentele grele și perseverând, vei fi capabil să privești situația din perspectiva optimă pentru a izbuti cu adevărat.

Pentru prima oară după mulți ani, mi-am amintit ce spusese dl Carnegie cu privire la acest „celălalt eu". Îmi amintesc acum că spunea că-l voi descoperi spre finalul eforturilor de cercetare a cauzelor eșecurilor și succeselor

și că descoperirea se dovedește a fi, de obicei, consecința confruntării cu o situație-limită — acel gen de situații în care oamenii sunt forțați să-și schimbe obiceiurile și să depășească singuri starea dificilă în care se află.

Am continuat să mă plimb în jurul școlii, dar, de data asta, simțeam că plutesc. În subconștient intuiam faptul că eram aproape de a fi eliberat din închisoarea autoimpusă în care mă izolasem.

Am realizat că această situație-limită îmi adusese nu doar oportunitatea de a-mi descoperi celălalt eu, ci și șansa de a testa validitatea filozofiei realizării, pe care eu o predasem altora, prezentând-o ca fiind cât se poate de funcțională. Curând, aveam să aflu dacă funcționează sau nu. Mi-am spus că, în cel de-al doilea caz, voi da foc manuscrisului pe care îl terminasem și nu voi mai face niciodată greșeala de a le spune oamenilor că sunt „stăpânii sorții lor, cârmacii sufletelor lor".

Hill citează din poemul *Viață și moarte*,
publicat în 1888,
de William Ernest Henley (1849-1903)

Din bezna fără de hotar
Ce mă-npresoară pe pământ,
Eu, căror zei or fi, dau har
Pentru-al meu cuget neînfrânt.

În cruntă gheara-mprejmuirii
Nici n-am icnit, nici n-am țipat.
Sub bâtele-ntâmplării, capul
Îmi sângeră, dar neplecat.

Prin ciudă, lacrimi, suferință
Mijește Groaza umbrelor,
Ci anii ce mă amenință
Mă află tot netemător.

Cu fapte bune și mai rele
Răbojul mi-e crestat mereu,
Dar sunt stăpânul sorții mele:
Cârmaciul sufletului meu.*

Luna plină tocmai se ivea deasupra crestei muntelui. Nu o mai văzusem niciodată strălucind atât de intens. Privind-o, un alt gând mi-a străfulgerat în minte:

„Le-ai tot spus altora cum să își domine frica și cum să depășească dificultățile care se ivesc în situațiile-limită ale vieții. De acum înainte poți vorbi ca o autoritate, deoarece ești pe punctul de a te ridica deasupra propriilor dificultăți, cu maximă îndrăzneală și determinare."

Odată cu acest gând s-a produs o schimbare în chimia ființei mele, schimbare ce mi-a indus o stare de exaltare pe care n-o mai trăisem vreodată în trecut. Mintea a început să mi se elibereze din starea de letargie în care căzuse. Capacitatea de a mă automotiva începea să funcționeze din nou.

Chiar m-am bucurat pentru o clipă că am avut privilegiul să trec prin acele luni nesfârșite de frământare, fiindcă această experiență mi-a oferit posibilitatea de a testa validitatea principiilor autorealizării, la care am ajuns, nu fără efort, în urma propriilor cercetări.

Când mi-a trecut prin minte acest gând, m-am oprit în loc, mi-am apropiat picioarele, am salutat (nu am știut ce, sau pe cine) și am rămas împietrit preț de câteva minute. Părea, la început, un lucru nebunesc, dar, în timp ce stăteam

---

* Traducere de Dan Duțescu, în „Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi", vol. III, Editura Minerva, București, 1983, pp. 209-210 (*n. red.*).

acolo, apăru un alt gând, sub forma unui *ordin* care era la fel de concis și de vivace ca orice ordin dat de un comandant subordonatului său.

Ordinul spunea: „Mâine te urci în mașină și mergi în Philadelphia, unde vei fi ajutat să publici filozofia realizării."

Nu a mai urmat nicio altă explicație și nici modificări ale ordinului. De îndată ce l-am primit, m-am îndreptat spre casă, am mers la culcare și am dormit liniștit, așa cum nu mai dormisem de mai bine de un an.

Când m-am trezit dimineața următoare, m-am ridicat din pat și am început imediat să îmi împachetez lucrurile și să mă pregătesc pentru călătoria spre Philadelphia. Rațiunea îmi spunea că mă angajam într-o misiune prostească. Pe cine cunoșteam eu în Philadelphia, cine-mi va oferi ajutorul financiar pentru publicarea celor opt volume la un preț de 25 000 $?

Răspunsul la această întrebare mi-a venit, brusc, în minte, la fel de clar ca și cum ar fi fost rostit în cuvinte, cu glas tare: „Tu urmezi acum un ordin; nu pui întrebări. *Celălalt eu* al tău te va ghida pe parcursul acestei călătorii."

Ar mai fi fost o condiție, în lipsa căreia pregătirea călătoriei spre Philadelphia părea absurdă. Nu aveam bani! Abia ce m-am gândit la acest aspect, că a și intervenit *alter ego*-ul cu un alt ordin: „Cere-i cumnatului tău cincizeci de dolari și ți-i va împrumuta."

Ordinul părea ferm și irevocabil. Am urmat instrucțiunile fără vreo altă ezitare. Când i-am cerut cumnatului meu banii, mi-a răspuns: „Bineînțeles că îți voi da cincizeci de dolari, dar dacă intenționezi să lipsești mai mult timp, ar fi mai bine să-ți dau o sută." I-am mulțumit și i-am spus că cincizeci îmi vor fi de ajuns. Știam că nu sunt de ajuns, dar aceea era suma pe care *alter ego*-ul meu îmi ordonase să o împrumut.

M-am simțit eliberat când am văzut că nimeni nu mă întreba de ce mă duc în Philadelphia. Dacă cineva ar fi știut ce se petrecuse cu o noapte înainte în mintea mea, cu siguranță ar fi crezut că trebuia, mai degrabă, să mă duc la un ospiciu, în loc să alerg după cai verzi prin Philadelphia.

Alter ego-ul preia comanda

Am plecat gândindu-mă că nu eram în toate mințile, dar *alter ego*-ul meu îmi repeta că tot ceea ce trebuie să fac este să respect instrucțiunile.

Am condus toată noaptea și, în dimineața următoare, am ajuns în Philadelphia. Primul gând a fost să caut o pensiune modestă, unde să închiriez o cameră cu un dolar pe zi.

O dată în plus, *alter ego*-ul a preluat comanda și mi-a dat ordin să mă cazez la cel mai exclusivist hotel din oraș. Cu cei patruzeci și ceva de dolari rămași din capitalul meu, părea o sinucidere financiară. Totuși, am mers la recepție și am cerut o cameră; sau, mai degrabă, ar trebui să spun că mă pregăteam să cer o cameră, când *alter ego*-ul mi-a dat ordin să cer un apartament. Banii îmi ajungeau pentru două zile. Dar m-am supus.

Valetul mi-a luat bagajele, mi-a înmânat tichetul de identificare a automobilului și a făcut o reverență, îndrumându-mă către lift de parcă aș fi fost Prințul de Wales. Era pentru prima dată după mai mult de un an când o persoană mă trata cu atât de mult respect. Rudele la care locuisem, departe de a-mi fi arătat respect, mă priviseră ca pe o povară (așa mi-am imaginat) și, în mod cert, fusesem, deoarece nimeni aflat în starea de spirit pe care o aveam eu de mai bine de un an nu putea fi altceva decât o povară pentru toți cei cu care intra în contact.

Era evident că *alter ego*-ul meu era hotărât să mă scape de complexul de inferioritate pe care îl dezvoltasem.

I-am plasat valetului un dolar. Începusem să estimez cum va arăta factura mea de hotel până la sfârșitul săptămânii, când *alter ego*-ul mi-a ordonat să-mi eliberez mintea de orice gânduri restrictive și să mă port, pentru moment, ca și cum aș fi avut în buzunare toți banii pe care mi-i doream.

Experiența pe care o trăiam era atât nouă, cât și extrem de ciudată. Nu pozasem niciodată în ceva diferit de ceea ce credeam eu că sunt.

Pentru aproape o jumătate de oră *alter ego*-ul mi-a dat instrucțiuni pe care aveam să le urmez întocmai în următoarea perioadă a șederii mele în Philadelphia. Instrucțiunile veneau prin intermediul gândurilor care-mi apăreau în minte cu o intensitate mult mai puternică decât gândurile mele obișnuite.

Hill se purta ca persoana bogată care își dorea să fie. Suntem întru totul de acord: pentru a fi bogat, trebuie să gândești pe măsură. E, de asemenea, important să fii în mediul potrivit. Don Green, directorul general al Fundației „Napoleon Hill", mi-a spus mai demult: „Mai întâi, mi-am cumpărat costume de calitate de la Sobel's, un magazin cu haine pe comandă, de unde cumpărau și directorii de la Eastman Kodak. Proprietarul avea un afiș în spatele casei de marcat ce spunea: «Dacă dorești să ai succes, mai întâi trebuie să te îmbraci pentru el.»"

În orice caz, recomandăm cumpătare atunci când încercați să procedați precum domnul Hill când cheltuia banii pe care nu-i avea.

Am primit „ordine" stranii dintr-o sursă stranie

Indicațiile pe care le-am primit au început astfel:

„Acum ești în totalitate sub comanda *alter ego*-ului tău. Ești îndreptățit să știi că două entități similare locuiesc în

corpul tău; de fapt, două entități similare locuiesc în corpul fiecărui om de pe Pământ.

Una dintre cele două entități este motivată și stimulată de impulsul fricii. Cealaltă este motivată și stimulată de impulsul credinței. De mai bine de un an ai fost condus, asemeni unui sclav, de entitatea fricii.

Alaltăieri noapte, entitatea credinței a preluat controlul asupra corpului tău, și acum ești condus de ea. De dragul discuției, poți numi această entitate *alter ego*-ul tău. Nu cunoaște limite, nici frică și nici noțiunea de *imposibil*.

Ți s-a ordonat să alegi acest mediu luxos, într-un hotel scump, ca mijloc de descurajare a celeilalte entități. „Vechiul sine", motivat de teamă, încă nu a murit; de-abia a fost detronat. Și te va urmări peste tot pe unde vei merge, așteptând un moment prielnic pentru a prelua, din nou, controlul. Gândurile tale sunt singurele lui arme. Reține asta și ține ușile minții bine închise la orice idee limitatoare, dacă vrei să fii în siguranță.

Nu-ți face probleme în privința banilor. Îi vei obține atunci când vei avea nevoie.

Și acum să trecem la treabă! În primul rând, ar trebui să știi că entitatea credinței — cea care deține acum controlul asupra corpului tău — nu este capabilă să facă minuni și nici să lucreze împotriva vreunei legi a naturii. Atât timp cât deține controlul asupra corpului tău, te va ghida, arătându-ți calea cea mai logică și mai simplă de a rezolva situația, atunci când îi vei cere ajutorul.

Mai important decât orice altceva este să reții faptul că nu acest *alter ego*, ci tu însuți va trebui să-ți duci la îndeplinire planurile; el doar te va ghida într-un mod inteligent, astfel încât să-ți poți atinge obiectivele.

Vei fi, oare, ghidat de credință?
Sau vei permite fricii să prelia controlul asupra ta?

Acest *alter ego* al tău te va ajuta să-ți duci planurile la îndeplinire. Mai mult, ar trebui să știi că începe prin a-ți îndeplini cea mai mare dorință. În acest moment, cel mai important obiectiv al tău — cel care te-a și adus aici — este de a publica și populariza rezultatele cercetărilor tale, referitoare la cauzele succesului și cele ale eșecului. Estimezi că vei avea nevoie de aproximativ 25 000 $.

Printre cunoștințele tale există un om care-ți va furniza capitalul necesar. Începe acum să faci o listă în minte cu numele tuturor celor pe care-i cunoști și despre care consideri că ar putea contribui, la nevoie, la rotunjirea capitalului tău.

Îți vei da seama imediat când îți va trece prin minte numele persoanei potrivite. Ia legătura cu acea persoană și vei primi ajutorul de care ai nevoie. Nu face, totuși, nicio referire la *alter ego*-ul tău. Prezintă-ți cererea în termenii specifici unei afaceri. Dacă încalci aceste instrucțiuni, vei fi, cel puțin pentru un timp, învins.

Alter ego-ul tău va rămâne la comandă și va continua să te ghideze atât timp cât vei avea încredere în el. Ține-te departe de îndoială, frică și de toate gândurile tale limitative.

Pentru moment, asta e tot. De-acum, vei merge mai departe ghidat de propria voință, așa cum făceai și înainte de a-ți descoperi *alter ego*-ul. Din punct de vedere fizic, ești același ca întotdeauna; astfel, nimeni nu va recunoaște vreo schimbare în ceea ce te privește."

Am aruncat o privire prin cameră și am clipit din ochi pentru a mă asigura că nu visez. M-am ridicat din pat și

m-am dus la oglindă să mă privesc de aproape. Expresia feței mi se schimbase, curajul și încrederea luaseră locul îndoielii și neîncrederii. Acum știam cu siguranță că trupul îmi era stăpânit de o entitate diferită de cea care îl ghidase până acum două nopți, când m-am plimbat în jurul clădirii acelei școli din Virginia de Vest.

Capitolul se încheie cu unul dintre momentele de cumpănă din viața autorului. Ai trăit vreodată o schimbare asemenea celei descrise de Hill? În termeni religioși, poate fi descrisă ca o experiență a convertirii. Alții ar putea-o numi „semnal de alarmă", „bătaie prietenească pe umăr" sau, mai pe șleau, „un șut în fund".

2

O lume nouă mi se dezvăluie

Mi s-a dat în mod clar o nouă viață, una în care am fost separat de toate formele de frică pe care le experimentasem până atunci. Am fost cuprins de un sentiment de curaj cum nu mai trăisem în viața mea. În ciuda faptului că nu mi se arătase cum sau din ce sursă voi găsi fondurile pe care le căutam, eram atât de încrezător că banii își vor face, în cele din urmă, apariția, încât mă vedeam deja în posesia lor.

În puține momente din viața mea am trăit un asemenea sentiment de credință profundă. E o senzație care nu poate fi descrisă în cuvinte cuiva care nu a trăit-o. Nu există cuvinte în vocabularul nostru care să poată descrie așa ceva — este un adevăr ce poate fi confirmat cu ușurință de toți cei care au trecut printr-o experiență asemănătoare celei trăite de mine.

Am trecut imediat la fapte, urmând pas cu pas instrucțiunile pe care le-am primit. Senzația că mă îmbarcasem într-o misiune imposibilă dispăruse în întregime. Rând pe rând, am revizuit toate numele cunoscuților mei, listându-i pe toți cei despre care știam că au capacitatea financiară de a-mi furniza cei 25 000 $ de care aveam nevoie, începând cu Henry Ford și continuând cu peste trei sute

de nume. Celălalt eu al meu nu a comentat nimic în afară de un simplu: „Caută mai departe."

Cea mai întunecată oră este cea de dinaintea zorilor

Dar iată că am ajuns și la capăt. Epuizasem întreaga listă de nume și, odată cu ea, epuizasem și resursele mele fizice. În ultimele două zile și nopți, mă concentrasem în exclusivitate asupra muncii pe care o făceam, oprindu-mă din demersul meu numai pentru a dormi câteva ore.

M-am sprijinit de spătarul scaunului, am închis ochii și, pentru câteva minute, am avut senzația că ațipesc. M-am trezit brusc cu impresia că în cameră explodase ceva. În timp ce redeveam lucid, în mintea mea își făcu loc un nume: Albert L. Pelton și, odată cu el, prinse contur un plan prin care reușeam să îl conving pe domnul Pelton să îmi publice cărțile. Mi-l aminteam pe domnul Pelton ca fiind unul dintre clienții care își făcuseră publicitate în paginile revistei *The Golden Rule*, pe care eu o înființasem cu ani în urmă.

Subconștientul lui Hill a identificat un nume cunoscut, pe care și-l amintea doar ca pe un client al rubricii de publicitate din revista publicată de Hill, nume pe care l-a ales drept o potențială sursă de finanțare. Lăsăm o impresie asupra fiecărei persoane cu care ne întâlnim, la fel cum fiecare om cu care interacționăm ne face o impresie. Nu se știe niciodată cine îți poate deveni asociat în afaceri. Rețeaua socială care se țese în jurul tău ascunde o putere extraordinară.

Am trimis imediat după un secretar și am dictat o scrisoare către domnul Pelton, care locuia în Meriden, Connecticut, descriindu-i planul exact așa cum mi se

arătase mie. Mi-a răspuns printr-o telegramă, în care mă anunța că până a doua zi va fi în Philadelphia, ca să ne vedem.

Când ne-am întâlnit, i-am arătat manuscrisele originale în care structurasem întreaga teorie pe care o cercetasem ani la rând și i-am explicat în câteva cuvinte care ar fi misiunea lui. A răsfoit manuscrisele câteva minute, apoi s-a oprit brusc, și-a fixat privirea pe un perete preț de câteva secunde, după care a zis: „O să-ți public cărțile."

Am încheiat un contract; mi s-a oferit un avans substanțial din drepturile de autor. Eu i-am dat manuscrisele, iar el a plecat înapoi la Meriden.

La vremea aceea, nu l-am întrebat ce anume l-a determinat să ia o astfel de decizie, înainte de a citi măcar manuscrisele mele. Tot ce știu este că mi-a oferit finanțarea necesară, mi-a publicat cărțile și m-a ajutat să vând mii de exemplare clienților săi, aflați practic în toate țările vorbitoare de limba engleză.

„Celălalt eu" este foarte eficient

La trei luni după ziua în care domnul Pelton m-a vizitat în Philadelphia, un set din cărțile mele mi-a fost așezat în față, pe birou, iar venitul rezultat în urma vânzărilor a început să crească într-un ritm atât de alert, încât, în scurt timp, mi-am acoperit toate cheltuielile. Acum, aceste cărți se află în mâinile tuturor discipolilor mei.

Primul cec pentru drepturile de autor, rezultat în urma vânzărilor de carte, a fost în valoare de 850 $. În timp ce deschideam plicul, celălalt eu al meu mi-a spus: „Singura limită care există este cea pe care tu însuți o trasezi în mintea ta!"

„Singura limită care există este cea pe care tu însuți o trasezi în mintea ta!"

Această afirmație este la fel de valabilă pentru tine cât este și pentru mine? Au fost multe momente în care am fost propriul dușman și am ratat din cauza lipsei de încredere în propria persoană. Hill vrea ca fiecare dintre noi să își descopere „celălalt eu", pentru a ne putea atinge potențialul absolut.

Nu sunt sigur că știu ce este acest „celălalt eu", dar ceea ce știu este faptul că nu există înfrângere permanentă pentru acel bărbat sau pentru acea femeie care îl descoperă și se bazează pe el.

A doua zi de la vizita domnului Pelton în Philadelphia, „celălalt eu" mi-a dat o nouă idee care mi-a rezolvat problemele financiare imediate. Ideea care mi-a venit în minte consta în faptul că metodele de comercializare a automobilelor trebuiau schimbate drastic și că viitorii comercianți din acest sector vor trebui să învețe să vândă mașini, în loc să cumpere sau să facă schimb de mașini uzate, metodă folosită de majoritatea dintre ei până atunci.

Totodată, mi-a venit ideea că proaspeții absolvenți de facultate, care habar nu au de șmecheriile practicate în vânzarea automobilelor, ar putea fi viitorii comercianți. Ideea era atât de originală, încât l-am sunat imediat pe directorul de vânzări al companiei General Motors și i-am explicat pe scurt planul meu. Și el, la rândul său, a fost impresionat de idee și m-a direcționat spre reprezentanții din West Philadelphia ai companiei Buick Automobile, al cărui proprietar și director era Earl Powell. L-am vizitat pe domnul Powell și i-am explicat planul meu. Am fost imediat angajat drept colaborator pentru a instrui cincisprezece absolvenți de facultate, aleși cu rigurozitate, care aveau să pună în aplicare planul.

În urma colaborării, venitul meu a fost suficient pentru a acoperi cheltuielile pe următoarele trei luni, inclusiv nota de plată cam ridicată a camerei de hotel, care mă îngrijorase la început. Apoi am primit banii de pe urma vânzării cărților.

Celălalt eu al meu nu m-a dezamăgit. Banii de care aveam nevoie i-am primit la momentul potrivit, așa cum mă asigurase că se va întâmpla. De acum eram deja convins că vizita mea în Philadelphia nu era o misiune imposibilă, așa cum mi se păruse atunci când plecasem din Virginia de Vest.

De atunci și până în acest moment, am avut tot ceea ce mi-am dorit, și asta în ciuda faptului că întreaga lume trecea printr-o perioadă de recesiune financiară, când strictul necesar nu era la îndemâna tuturor. Câteodată, problemele financiare pe care le aveam păreau să se rezolve cu oarece întârziere, dar pot spune cu mâna pe inimă că „celălalt eu" al meu m-a ajutat de ori de câte ori am avut nevoie și mi-a arătat ce trebuie să fac.

„Celălalt eu" nu are precedent, nu cunoaște vreo limită și întotdeauna găsește o cale pentru a-ți îndeplini dorințele. E posibil să fie încurcat de chestiuni temporare, dar niciodată nu va cădea pradă unui eșec permanent. Sunt la fel de convins de certitudinea acestei afirmații precum sunt de îndatorirea mea de a scrie aceste rânduri.

„«Celălalt eu» nu are precedent, nu cunoaște vreo limită și întotdeauna găsește o cale pentru a îndeplini dorințele. E posibil să fie încurcat de chestiuni temporare, dar niciodată nu va cădea pradă unui eșec permanent." De câte ori am permis chestiunilor temporare să ne afecteze, de parcă ar fi fost probleme permanente, în loc să învățăm de pe urma lor și să mergem mai departe? După cum spune Hill, și el a avut de a face cu multe dificultăți de-a lungul călătoriei lui, dar de fiecare dată a reușit să vadă partea plină a paharului și să iasă câștigător.

Între timp, sper sincer că milioanele de bărbați și de femei care au fost afectați de recesiune și de alte evenimente neplăcute vor descoperi în interiorul lor acea stranie entitate pe care eu am numit-o „celălalt eu" și că această descoperire le va înlesni o relație mai apropiată cu sursa puterii care depășește obstacole și ghidează problemele, în loc să se lase controlați de ele. Există o putere imensă ce trebuie descoperită în „celălalt eu" care se ascunde în fiecare dintre noi! Caută și o vei găsi!

Opera lui Hill a fost publicată în timpul Marii Crize Economice și a ajutat, într-adevăr, milioane de oameni să găsească speranța și curajul de a trăi cu credința că vor descoperi propriul drum spre succes. Cred că putem găsi multe asemănări între timpul lui și al nostru. În momentele dificile, ne putem descoperi propria voință și puterea interioară. Datorită incertitudinilor economice din acest moment, oamenii aleg — sau sunt forțați să aleagă — noi modalități de a se susține financiar, iar mulți dintre ei vor avea succes. Vor fi povești de mare succes despre care vom citi peste câțiva ani. Povestea ta va fi printre ele, ori vei sta să privești de pe margine?

„Eșecul" — o binecuvântare deghizată

Am făcut încă o descoperire cu ocazia acestei interacțiuni cu „celălalt eu", și anume aceea că există o soluție pentru fiecare problemă, indiferent de cât de dificilă poate părea la început.

„Există o soluție pentru fiecare problemă,
Indiferent de cât de dificilă poate părea la început."

Deși acest fapt este greu de acceptat, când ești prins în mijlocul furtunii privirea retrospectivă dovedește, în general, validitatea acestui mod de a gândi.

Am descoperit că, odată cu fiecare experiență a înfrângerii temporare, odată cu fiecare eșec, cu fiecare formă de adversitate, vine și un sâmbure al unui beneficiu echivalent.

Țineți cont, nu am spus un succes în plină floare, ci doar sâmburele din care succesul va răsări și va crește. Nu știu să existe o excepție de la această regulă. Sâmburele despre care vorbesc nu poate fi observat tot timpul, dar poți fi sigur că este acolo, într-o formă sau alta.

Nu pretind că înțeleg totul despre această forță care m-a redus la o stare de sărăcie, care m-a făcut să tremur de frică și care, mai apoi, mi-a dăruit o renaștere a credinței cu ajutorul căreia am fost privilegiat să ajut, la rândul meu, zeci de mii de persoane aflate în situații dintre cele mai dificile. Tot ceea ce știu este că o asemenea forță a intrat în viața mea și că fac tot ce pot pentru a-i pune și pe alții în legătură cu ea.

Pe parcursul studierii cauzelor succesului și ale eșecului, desfășurate de-a lungul unui sfert de secol, am descoperit multe principii ale adevărului care m-au ajutat atât pe mine, cât și pe alții, dar nimic din ceea ce am observat nu m-a impresionat atât de mult ca descoperirea faptului că fiecare lider din trecut, a cărui arhivă am studiat-o, a fost asaltat de dificultăți și a întâmpinat înfrângeri temporare, până să poată învinge.

„...fiecare lider din trecut, a cărui arhivă am studiat-o,
a fost asaltat de dificultăți și a întâmpinat înfrângeri temporare,
până să poată învinge."

Eșecul și înfrângerea temporară sunt parte componentă a călătoriei spre adevăratul succes.

De la Iisus și până la Edison, oamenii care au avut cele mai multe realizări au fost aceia care au suferit cele mai dure înfrângeri temporare. Acest lucru ar putea justifica deducția conform căreia Inteligența Infinită ar avea un plan sau o lege, astfel concepută, încât fiecare om să fie nevoit să întâmpine mai multe obstacole înainte de a i se oferi privilegiul de a conduce sau de a avea oportunitatea de a-și oferi serviciile într-un mod care să conteze.

Nu mi-aș dori să mai trec vreodată prin ce am trecut în acea zi fatidică de Crăciun, din 1923, și nici printr-o experiență asemănătoare acelei după-amiezi în care m-am plimbat în jurul școlii din Virginia de Vest, luptându-mă cu spaima, dar toată averea din lume nu m-ar convinge să mă privez de cunoștințele pe care le-am dobândit în urma acelor experiențe.

Credința capătă un nou înțeles

Repet că nu știu exact ce este acest „celălalt eu", dar știu destul încât să am deplină încredere că mă va ajuta în situații dificile, când rațiunea singură nu e suficientă pentru a mă scoate din impas.

Criza economică începută în 1929 a adus nefericirea a milioane de oameni, dar să nu uităm că acea experiență a avut, de asemenea, multe aspecte pozitive, cum ar fi conștientizarea faptului că există ceva infinit mai rău decât să fii nevoit să muncești. Și anume, să nu ai cum să muncești. În ansamblu, acea criză a fost mai mult o binecuvântare decât un blestem, dacă este analizată prin prisma schimbărilor pe care le-a adus în mințile celor afectați. Același principiu este valabil pentru fiecare experiență care a schimbat obiceiurile oamenilor și i-a forțat să privească „înăuntrul" lor pentru a soluționa în mod optim problemele cu care se confruntau.

„Există ceva infinit mai rău decât să fii nevoit să muncești.
Și anume, să nu ai cum să muncești.
În ansamblu, acea criză a fost mai mult o binecuvântare
decât un blestem, dacă este analizată prin prisma
schimbărilor pe care le-a adus."

Oare Hill vrea să fie dur sau privește dincolo de cauzele și de efectele evidente generate de dezastrul economic, pentru a pune în lumină efectele spirituale fundamentale ce rezultă în urma unei adevărate crize? Este actuala criză economică mai mult o binecuvântare sau, dimpotrivă, un blestem? Greutățile economice cu care ne confruntăm — cum ar fi pierderea unei slujbe — ar putea fi o binecuvântare deghizată? Poate că răspunsul este „da", dacă rezultatul acestui travaliu constă în deșteptarea unui spirit antreprenorial și crearea unei noi afaceri.

Anul în care am stat izolat în Virginia de Vest a fost, de departe, cea mai severă pedeapsă din viața mea, dar această experiență mi-a adus binecuvântarea sub forma cunoștințelor de care aveam nevoie, cunoștințe care au depășit în valoare suferințele la care am fost supus. Aceste două consecințe — suferințele și cunoștințele câștigate — au fost inevitabile. Legea compensației, pe care Emerson a definit-o atât de bine, a făcut ca acest rezultat să fie deopotrivă firesc, cât și necesar.

Ralph Waldo Emerson (1803-1882) explica legea compensației în termeni foarte clari: „Pentru tot ceea ce ai pierdut, ai câștigat, în schimb, altceva; și pentru tot ceea ce ai câștigat, ai pierdut, în schimb, altceva." În această notă de jurnal, datată 8 ianuarie 1826, a mai scris: „Tot ce știm se bazează, de fapt, pe un sistem de compensații. Fiecare greșeală într-o privință este răscumpărată într-o altă privință. Fiecare suferință este recompensată, fiecare sacrificiu este răsplătit, fiecare datorie este plătită."

Nu am de unde să știu dacă viitorul îmi va rezerva dezamăgiri, sub formă de înfrângeri temporare. Cu toate acestea, știu că nicio experiență viitoare nu mă va putea răni la fel de adânc precum cele din trecut, fiindcă acum sunt în relații cel puțin bune cu „celălalt eu" al meu.

Din clipa în care „celălalt eu" a pus stăpânire pe mine, am dobândit cunoștințe folositoare, pe care cu siguranță că nu le-aș fi dobândit, dacă ființa mea temătoare ar fi fost în continuare dominantă. În primul rând, am învățat că cei care se confruntă cu dificultăți ce par insurmontabile pot, dacă vor, să depășească aceste dificultăți, alegând să le uite pentru un timp și să-i ajute pe alții care au probleme mai grave.

E mai important să dai decât să primești

Sunt convins că niciun ajutor pe care îl dăm celor aflați în dificultate nu rămâne nerăsplătit. Răsplata nu vine întotdeauna din partea celor care au beneficiat de ajutorul primit, dar va veni, cu siguranță, dintr-o sursă sau alta.

Am serioase îndoieli că cineva poate dispune de ajutorul „celuilalt eu" al său atât timp cât este stăpânit de lăcomie și avariție, invidie și frică; dar, dacă totuși greșesc concluzionând astfel, atunci îmi rămâne neobișnuita onoare de a fi una dintre acele persoane care au găsit împăcarea și fericirea grație unei perspective nu tocmai logice. Aș prefera, în acest caz, să fi greșit; mai bine să fiu fericit pornind de la premise greșite decât să fiu nefericit, dar să am dreptate! Însă perspectiva pe care v-am împărtășit-o nu este greșită!

Atât timp cât rămân în relații bune cu „celălalt eu" al meu, pot ajunge în posesia oricărui lucru material de care am nevoie. De asemenea, pot găsi fericirea și împăcarea. Ce altceva și-ar mai putea dori cineva?

Singurul lucru care m-a inspirat să scriu această carte a fost dorința sinceră de a-i ajuta pe ceilalți, împărtășindu-le, atât cât vor fi dispuși să accepte, din comoara care a intrat în posesia mea în momentul în care mi-am descoperit „celălalt eu". Această comoară — din fericire — nu poate fi măsurată în unități monetare, pentru că este superioară oricărui lucru ce poate fi măsurat în acest mod.

Bunurile pot fi estimate prin prisma balanțelor bancare. Averea despre care vorbesc eu poate fi măsurată nu numai în funcție de gradul de liniște sufletească și de mulțumire adus, ci și în funcție de numărul adepților rugăciunii.

„Celălalt eu" al meu m-a învățat ca, de fiecare dată când merg să mă rog, să mă concentrez asupra scopului și să uit de planul care trebuie urmat pentru a-l atinge. Nu vreau să insinuez că obiectele materiale pot fi achiziționate fără niciun plan. Ceea ce încerc să spun este că puterea care transpune gândurile și dorințele în realitate își are sursa în Inteligența Infinită care, față de cel care se roagă, știe mult mai multe despre planuri.

Altfel spus, n-ar fi mai înțelept ca, atunci când ne rugăm, să lăsăm în grija Minții Universale sarcina de a livra planul cel mai potrivit în vederea materializării obiectului rugăciunii? Experiența mea în ceea ce privește rugăciunea m-a învățat că, de obicei, în urma rugăciunii rezultă (în cazul în care rugăciunea primește răspuns) un plan optim pentru a dobândi obiectul cerut, prin mijloace naturale și concrete. Planul trebuie transpus prin efort propriu.

Nu am cunoștință despre vreo formă de rugăciune care să funcționeze dacă este formulată de o minte atinsă, fie și în cel mai mic grad, de frică.

Este rugăciunea parte din viața noastră? Ai încredere în faptul că Dumnezeu îți va livra planul cel mai potrivit pentru a obține obiectul cerut în rugăciune? Admiți că, dacă vrei ca planul tău să aibă succes, trebuie să preiei inițiativa?

Un nou mod de a mă ruga

De când m-am obișnuit cu „celălalt eu" al meu, s-a schimbat și felul în care mă rog. Obișnuiam să merg la rugăciune numai atunci când mă confruntam cu o dificultate. Acum, ori de câte ori este posibil, mă duc la rugăciune înainte ca dificultatea să mă acapereze. Acum nu mă mai rog pentru mai multe bunuri și binecuvântări ale acestei lumi, ci pentru a fi vrednic de ceea ce am deja. Mi se pare că acest plan este mai bun decât cel de dinainte.

Inteligența Infinită nu pare deloc ofensată atunci când aduc mulțumiri și mă arăt recunoscător pentru binecuvântările care mi-au încununat eforturile. Am fost uimit când am încercat prima oară să mulțumesc pentru ceea ce am deja, descoperind ce avere imensă am avut, fără să o fi apreciat la adevărata ei valoare.

De exemplu, am descoperit că aveam un corp sănătos, care nu a fost niciodată afectat serios de vreo boală. Am avut o minte suficient de echilibrată. Am avut o imaginație creatoare cu ajutorul căreia am putut face servicii utile unui mare număr de oameni. Am fost binecuvântat cu toată libertatea pe care mi-am dorit-o, atât din punct de vedere fizic, cât și mental. Am avut mereu dorința neîncetată de a-i ajuta pe ceilalți — pe cei care au fost mai puțin norocoși.

Am descoperit că fericirea, principalul scop al oamenilor, mi-a aparținut în ciuda crizei financiare care m-a afectat în plan economic.

În ultimul rând, dar sub nicio formă și cel din urmă, am descoperit că am avut privilegiul de a-mi apropia Inteligența Infinită, fie pentru scopul de a oferi mulțumiri pentru ceea ce am deja, fie pentru a cere mai mult și pentru a fi ghidat.

N-ar fi util ca fiecare cititor al acestei cărți să facă un inventar al proprietăților sale intangibile? Un astfel de inventar poate scoate la iveală posesiuni de valoare inestimabilă.

Putem să facem, cu toții, un inventar al binecuvântărilor primite în viață. Și să mulțumim pentru fiecare dar ce ne-a fost dat. Știu că, în momentele de cumpănă, încerc să mă gândesc la familia mea, la prietenii mei și la binecuvântările pe care le-au adus în viața mea. Acesta este cea mai rapidă cale prin care-mi revin și uit, pentru un timp, de dificultăți.

Câteva semne pe care le-am trecut cu vederea

Întreaga lume trece printr-o schimbare de proporții atât de uluitoare, încât milioane de oameni au intrat în panică din cauza grijilor, a îndoielii, a indeciziei și a fricii! Mi se pare că acum este un moment minunat pentru ca cei care au ajuns la o răscruce să depună eforturi cu scopul de a se familiariza cu propriul „sine", cu „celălalt eu" care se ascunde în fiecare.

Toți cei care doresc să facă acest lucru vor găsi utilă o lecție pe care o pot învăța de la natură. Simpla observare a naturii vă arată că stelele strălucesc etern, noapte de noapte, în locul lor obișnuit; că soarele continuă să trimită

în jos razele sale de căldură, ajutând Pământul să fie o sursă abundentă de produse alimentare și de îmbrăcăminte; că apa continuă să curgă la vale; că păsările cerului și animalele sălbatice din pădure își satisfac nevoile obișnuite de hrană; fiecare zi este urmată de o noapte odihnitoare; vara febrilă este urmată de iarna odihnitoare; anotimpurile vin și se duc, exact așa cum au făcut înainte de începerea crizei din 1929; în realitate, doar mintea oamenilor a încetat să funcționeze în mod normal, și acest lucru, pentru că oamenii s-au lăsat stăpâniți de teamă. Observarea acestor fapte simple ale vieții de zi cu zi poate fi un punct de plecare pentru cei care doresc să înlocuiască frica prin credință.

Nu sunt profet, dar pot, cu tot respectul, să prezic faptul că fiecare individ are puterea de a-și schimba statutul material, sau financiar, schimbând, în primul rând, natura credințelor sale.

„Fiecare individ are puterea de a-și schimba statutul material, sau financiar, schimbând, în primul rând, natura credințelor sale."

Imediat după publicarea cărții *De la idee la bani*, în 1937, Napoleon Hill a început acest manuscris, *Secretul libertății*. În interviul cu Diavolul, Hill descoperă și dezvăluie modul în care Diavolul poate „să-ți facă felul" și cum îți poți activa „celălalt eu", astfel încât să cucerești nu doar teritoriul pe care Diavolul îl stăpânește în viața ta, ci și modul în care poți insufla tărie „celuilalt eu" al tău pentru a atinge succesul absolut! De-a lungul operei sale, apare tema recurentă a importanței transformării temerii în credință.

Nu confundați cuvântul *credință* cu termenul *dorință*. Cele două nu au aceeași semnificație. Toată lumea este capabilă să își *dorească* avantaje financiare, materiale sau spirituale, dar elementul de credință este singura putere

prin care o dorință poate fi transformată într-o *credință* și, astfel, materializată.

Acum este momentul să atrag atenția asupra unui beneficiu real pe care orice persoană îl poate experimenta, dacă face apel la credință, atunci când își îndreaptă atenția asupra oricărei forme de dorință constructivă. Mintea acționează asupra dorinței. Nu există nicio excepție. Ai grijă ce îți dorești, pentru că, fără îndoială, se va îndeplini.

Credința este începutul marilor realizări

Dacă Edison s-ar fi oprit la dorința de a descoperi secretul prin care energia electrică poate fi obținută astfel încât să poată fi utilizată prin intermediul unui bec, confortul civilizației ar fi rămas unul dintre multiplele secrete ale naturii. El a cunoscut înfrângerea temporară de zeci de mii de ori de ori înainte de a-i smulge naturii secretul. Aceasta din urmă a cedat pentru că el a crezut până la capăt că așa se va întâmpla și a continuat să încerce până când a găsit răspunsul.

Edison a descoperit mai multe dintre secretele Naturii, (acestea ar fi fost numite „minuni" acum ceva vreme), în domeniul fizicii, decât oricare alt om care a trăit vreodată, și aceasta pentru că a reușit să-și cunoască „celălalt eu". Am cuvântul lui pentru acest lucru, dar chiar dacă nu l-aș fi avut, realizările sale au divulgat, ele însele, secretele ce au dus la împlinirea lor.

Nimic aflat în limitele rezonabilului nu este imposibil pentru omul care știe și se bazează pe „celălalt eu" al său.

O rugăciune este un gând lansat, uneori exprimat în cuvinte, alteori exprimat în tăcere. Am observat, din experiență, că o rugăciune spusă în gând este la fel de eficace ca una rostită cu voce tare. Am observat, de asemenea, că *starea de spirit este factorul determinant* atunci când

rugăciunea funcționează, la fel ca și atunci când acest lucru nu se întâmplă.

Concepția pe care am încercat să o expun este că *alter ego*-ul simbolizează doar un alt mod de apropiere de Inteligența Infinită; un mod de apropiere care poate fi stăpânit ușor, prin întrepătrunderea gândurilor cu credința. Ceea ce vreau să spun este că acum nutresc o credință mai mare în puterea rugăciunii.

Starea de spirit cunoscută sub numele de credință pare a se deschide celui de-al șaselea simț, prin care se poate comunica cu sursele de putere și de informație ce depășesc cu mult orice este disponibil celor cinci simțuri fizice. Împreună cu cel de-al șaselea simț, vine în ajutor o putere ciudată, să presupunem un înger păzitor, care poate deschide oricând ușile către templul înțelepciunii. „Al șaselea simț" este mai aproape de noțiunea de miracol decât orice altceva am experimentat vreodată și probabil că îmi pare astfel doar pentru că nu reușesc să înțeleg metoda după care funcționează acest principiu.

Sunt convins că există o putere, sau o cauză primă, sau o Inteligență care pătrunde în fiecare atom de materie și îmbrățișează fiecare unitate de energie perceptibilă pentru om, că această Inteligență Infinită convertește ghindele în stejari, face ca apa să curgă la vale în concordanță cu legea gravitației, aduce ziua după noapte și vara dupa iarnă, fiecare menținându-și locul și relația în raport cu celelalte. Această inteligență este cea care ne ajută să ne materializăm dorințele. Experiența e cea care m-a condus către această convingere.

Obișnuiesc, de mulți ani, să-mi fac inventarul personal o dată pe an, încercând să văd în ce măsură am reușit să-mi reprim ori chiar să-mi elimin slăbiciunile și pentru a stabili, dacă este cazul, ce progrese am făcut în cursul acelui an.

Acest pasaj despre credință merită recitit de mai multe ori, deoarece cuprinde învățăturile lui Hill despre rugăciune. Credința, în opinia lui, este un „al șaselea simț", sau puterea spirituală care ne permite să reușim rezonând cu cauza primă a tuturor lucrurilor — una dintre sintagmele pe care le folosește Hill pentru a vorbi despre Dumnezeu. Credința lui este una de tip practic, sau „științific", care pune accentul pe rezultate tangibile.

În cartea *Three Feet from Gold* am discutat despre ecuația succesului personal, care dezvăluie explicit importanța credinței.

((P + T) × A × A) + C = ecuația succesului personal

Combinarea pasiunii cu talentul, căutarea și întreprinderea acțiunii corecte — acestea sunt componente foarte importante pentru cel care vrea să aibă succes... dar abia când toate aceste componente se combină cu o credință puternică în tine însuți și în misiunea personală, individul poate viza cu adevărat ecuația succesului personal.

3

Un straniu interviu cu Diavolul

Dacă vei citi interviul cu Diavolul, îți vei da seama, din scurta descriere a vieții mele, ce eforturi disperate a făcut acesta pentru a mă reduce la tăcere înainte să câștig încrederea publicului. Tot atunci vei înțelege și de ce interviul a trebuit să fie precedat de istorisirea personală a trecutului meu.

Înainte de a începe să citești interviul, vreau să ai o imagine clară a ultimei ispite la care m-a supus Diavolul și, pe deasupra, să ții minte că această din urmă ispită mi-a dat șansa să-l trag de coadă până a mărturisit.

Uneltirile Diavolului au început odată cu recesiunea din 1929. În urma acelei întoarceri norocoase a roții vieții, mi-am pierdut propietatea de șase sute de acri din Catskill Mountains; veniturile mi s-au redus la zero, Banca Națională Harriman, unde erau depozitați toți banii mei, parcă fusese rasă de pe suprafața pământului. Înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, m-am trezit într-o furtună spirituală și economică, ce a evoluat într-o catastrofă la scară mondială cu așa o forță, încât niciun individ sau grup de persoane nu i-ar fi putut ține piept.

În timp ce așteptam ca furtuna și panica oamenilor să se calmeze, m-am mutat în Washington, D.C., orașul

în care mi-am făcut debutul imediat după întâlnirea cu Andrew Carnegie, în urmă cu aproape un sfert de secol.

Aveam senzația că nu puteam face absolut nimic altceva în afară de a aștepta. Tot ceea ce aveam la dispoziție erau timpul și răbdarea. După trei ani de așteptare fără rezultate concrete, sufletul meu neliniștit începea să mă împingă înapoi, spre muncă.

Aveam puține șanse să predau filozofia succesului într-un moment în care întreaga lume se afla în mijlocul celui mai abject eșec, iar mințile oamenilor erau cuprinse de frica sărăciei.

Acest gând mi-a venit în minte într-o seară, în timp ce stăteam în mașină, în fața la Lincoln Memorial, lângă râul Potomac, în umbra Capitoliului. Pe lângă acest gând, mi-a mai venit și un altul: omenirea a ajuns la o recesiune fără precedent, asupra căreia niciun om nu are vreun control. Odată cu această recesiune, am avut șansa de a testa filozofia automotivației, căreia i-am dedicat cea mai importantă perioadă a vieții mele. O dată în plus, am avut șansa de a afla dacă filozofia mea era aplicabilă sau cuprindea doar un aspect teoretic.

De asemenea, mi-am dat seama că aveam ocazia de a testa un principiu pe care îl enunțasem de nenumărate ori: „Orice necaz aduce cu sine sămânța unei binecuvântări pe măsură." M-am întrebat în ce mod aș fi avantajat de o lume aflată în recesiune.

Când am început să caut o direcție în care să-mi testez filozofia, am făcut cea mai șocantă descoperire din viața mea. Am descoperit că, lăsându-mă ghidat de o forță puternică pe care nu o puteam înțelege, îmi pierdusem curajul, îmi pierdusem inițiativa, îmi slăbise entuziasmul. Mai rău decât atât, eram extrem de rușinat să recunosc că eram autorul filozofiei automotivației, pentru că, în adâncul sufletului meu, știam, sau cel puțin mă gândeam,

că filozofia mea nu mă putea scoate din adâncul disperării în care ajunsesem.

În timp ce eu eram total năucit, probabil că Diavolul dansa extaziat. În sfârșit, reușise să-l pună la cheremul lui și să îl paralizeze pe „autorul primei filozofii a succesului individual din lume".

Dar contraatacul la adresa Diavolului
nu s-a lăsat mult așteptat!

* * *

La Lincoln Memorial, în timp ce meditam la circumstanțele care mă ridicaseră pe culmile succesului pentru ca, mai apoi, să mă aducă în pragul disperării, mi-a fost transmis un gând fericit, sub forma unui plan de acțiune prin care credeam că puteam să alung acel sentiment hipnotic de indiferență care pusese stăpânire pe mine.

În interviul cu Diavolul a fost descrisă natura exactă a puterii prin care am fost privat de inițiativă și curaj. Era aceeași putere care a subjugat milioane de oameni în timpul Marii Crize Economice. Este principala armă cu care Diavolul îi prinde pe oameni în mrejele sale, apoi îi supune voinței lui.

Iată gândul care mi-a venit atunci: în ciuda faptului că învățasem, de la Andrew Carnegie și de la alte cinci sute de persoane care proveneau din același mediu de afaceri și care atinseseră aceleași succese profesionale, că realizările notabile din toate domeniile vin prin apelul la mințile strălucite (coordonarea armonioasă a două sau mai multe minți care lucrează cu un scop precis), eu eșuasem să realizez o asemenea alianță prin care să pot da lumii filozofia succesului individual.

În ciuda faptului că înțelesesem puterea minții strălucite, neglijasem aplicarea corespunzătoare a acestei idei. Muncisem ca un lup singuratic, în loc să mă aliez cu alți oameni.

E posibil ca interviul cu Diavolul să fi avut loc în timp ce Hill se afla la intrarea din Lincoln Memorial. A fost real? Pentru Hill a fost real și i-a dezvăluit un nou mod de a-și trăi viața... și ne-a împărtășit și nouă, discipolilor săi, revelațiile sale. Pentru a relua cuvintele anterioare ale lui Hill: „Fiecare mare conducător din trecut, a cărui istorie am analizat-o, a fost depășit de situație și, înainte de a reuși, s-a confruntat cu eșecul." De asemenea, Hill a descris felul în care acești mari conducători s-au înconjurat de minți strălucite. S-au cucerit pe ei înșiși și au folosit puterea minții strălucite pentru a-și materializa dorințele. Gândește-te cum ți-ai putea construi o minte strălucită — o echipă — pentru a depăși obstacolele și pentru a te propulsa spre succes.

O analiză

Să analizăm, pe scurt, straniul interviu pe care urmează să-l citiți. Unii dintre dumneavoastră vor dori să întrebe, după ce îl vor fi terminat de citit: „Chiar i-ai luat interviu Diavolului, sau, mai degrabă, ai discutat cu un diavol imaginar?" Unii și-ar dori să știe răspunsul la această întrebare înainte de a citi interviul.

Voi răspunde în singurul mod în care aș putea răspunde sincer... spunând că Diavolul căruia i-am luat interviul este posibil să fi fost real, precum susținea, sau poate că a fost fructul imaginației mele. Oricum o fi fost, real sau imaginar, nu are importanță în comparație cu informațiile transmise prin acest interviu.

Întrebarea importantă este următoarea: interviul oferă informații solide, utile oamenilor care încearcă să-și găsească locul în lume? Dacă le oferă, indiferent că sub formă

de fapte sau ficțiune, atunci merită analizat și citit cu atenție. Nu îmi fac nici cele mai mici probleme cu privire la sursa informațiilor sau cu privire la adevărata natură a Diavolului, a cărui poveste uluitoare urmează să o citiți. Mă preocupă doar faptul că mărturisirile lui coincid perfect cu viziunea mea asupra vieții.

Cred că interviul oferă, într-adevăr, informații de un real ajutor pentru toți cei care consideră că viața nu este ușoară, iar motivul pentru care cred acest lucru este faptul că această carte m-a ghidat către fericirea de care aveam nevoie.

Am testat principiile menționate de Diavol și am obținut rezultatul prezis de el. Acest lucru este suficient pentru mine. Așa că vă dezvălui interviul, cu gândul că vă va fi de folos în vreun fel.

Poate că veți fi apreciat dacă veți crede că Diavolul este ce susține el că este și veți valorifica mesajul său, în loc să vă întrebați cine este sau dacă există.

Dacă doriți părerea mea sinceră, eu cred că Diavolul este exact cine susține el că este. Acum să-i analizăm neobișnuitele mărturisiri.

După ce și-a făcut drum prin conștiința Diavolului, „Dl. Pământean" a obținut acest interviu prin constrângere, punând întrebări care nu puteau fi ocolite...

Hill, „Dl. Pământean", îi ia un interviu Diavolului, într-o atmosferă aproape ca de tribunal. Cumva, Diavolul este obligat să dea răspunsuri complete și exacte. Cum a făcut acest lucru? Poate că Hill a forțat mărturisirea Diavolului formând o minte strălucită, posibil cu soția sa, „două sau mai multe minți unite într-un spirit al armoniei perfecte, cu un scop clar", căutând „simultan același deznodământ", să exercite puterea divină — „marele depozit al Inteligenței Infinite unde se află tot ceea ce este, a fost și tot ce poate fi". Poate că Hill și-a câștigat dreptul de a primi răspunsuri exacte datorită controlului propriei

minți, devenind maestru al propriilor temeri. Deținând controlul propriei minți, a putut să ceară răspunsuri adevărate și exacte. Cu fiecare ocazie, îl forțează pe Diavol să-și expună trucurile — pentru ca noi să le putem confrunta și să evităm capcanele. Știindu-i trucurile, îi putem evita tertipurile.

Aici începe interviul cu Diavolul

Î: *Am descoperit codul secret prin care vă pot afla gândurile. Am venit să vă pun niște întrebări foarte simple. Sunteți pregătit pentru interviu?*

R: Da, sunt pregătit, dar trebuie să vă adresați cu mai mult respect. Pe parcursul interviului vă rog să vă adresați cu „Majestatea Voastră".

Î: *Cu ce drept pretindeți asemenea respect regal?*

R: Ar trebui să știți că eu controlez 98% dintre oamenii lumii dumneavoastră. Nu credeți că acest lucru îmi oferă dreptul de a purta un titlu regal?

Numai auzind pretenția Diavolului, ca Hill să i se adreseze cu „Majestatea Voastră", am avut din start o anume reacție. Apoi am realizat că, probabil, avea un motiv... să provoace exact acea reacție... și am continuat să citesc.

Î: *Aveți dovezi care vă susțin afirmația?*

R: Da, o mulțime.

Î: *În ce constă dovada dumneavoastră?*

R: În multe lucruri. Dacă doriți răspunsuri, vă veți adresa cu „Majestatea Voastră". Unele lucruri le veți înțelege; altele nu. Ca să-mi înțelegeți punctul de vedere, mă voi descrie și voi corecta părerile pe care le au oamenii despre mine și despre locul unde mă aflu.

Î: *Aceasta este o idee bună, Majestatea Voastră. Începeți prin a-mi spune unde trăiți. Apoi descrieți-vă aspectul fizic.*

R: Aspectul meu fizic? De ce, dragul meu domn pământean, eu nu am un corp fizic. M-aș simți infirm cu o asemenea povară precum cele în care trăiți voi, ființele pământene. Sunt alcătuit din energie negativă și trăiesc în mințile oamenilor care se tem de mine. De asemenea, ocup o jumătate din fiecare atom al materiei fizice și fiecare unitate a energiei mentale și fizice. Poate îmi veți înțelege mai bine natura, dacă vă spun că sunt partea negativă a atomului.

Î: *Oh, înțeleg ce vreți să susțineți. Susțineți că, dacă nu ați fi dumneavoastră, nu ar exista lume, stele, electroni, atomi, ființe umane, nimic. Este corect?*

R: Complet adevărat.

Î: *Atunci, dacă ocupați doar o jumătate din energie și materie, cine ocupă cealaltă jumătate?*

R: Cealaltă jumătate este ocupată de opoziția mea.

Î: *Opoziție? La ce vă referiți?*

R: Opoziția este ceea ce voi pământenii numiți Dumnezeu.

Î: *Deci spuneți că împărțiți universul cu Dumnezeu. Asta susțineți?*

R: Nu susțin; este, de fapt, chiar adevărul. Înainte ca acest interviu să se termine, veți înțelege de ce declarația mea este adevărată. Veți înțelege, de asemenea, de ce trebuie să fie adevărată; altfel nu ar mai exista o lume ca a voastră, nici ființe pământene ca dumneavoastră. Nu sunt o bestie cu limbă bifurcată și coadă cu țeapă.

Î: *Dar controlați mințile a nouăzeci și opt de oameni din o sută. Ați spus-o chiar dumneavoastră. Cine provoacă toate*

nenorocirile în această lume, 98% controlată de Diavol, dacă nu dumneavoastră?

R: Nu am spus că provoc toate nenorocirile din lume. Pe de altă parte, mă mândresc cu asta. Este datoria mea să reprezint partea negativă a lucrurilor, inclusiv gândurile pământenilor ca voi. Cum altfel aș putea controla lumea? Opoziția mea controlează gândurile pozitive. Eu controlez gândurile negative.

Î: *Cum preluați controlul asupra minților oamenilor?*

R: Oh, foarte ușor: numai ce pătrund în mintea lor, că și ocup spațiul neutilizat al creierului oamenilor. Îmi plantez semințele gândurilor negative în mințile lor, pentru a prelua și controla spațiul!

Î: *Probabil că deținești multe trucuri și mijloace prin care preluați și susțineți controlul asupra minții umane.*

R: Folosesc trucuri și mijloace sigure de a controla gândurile. Mijloacele mele sunt unele inteligente.

Î: *Continuați și descrieți-vă trucurile inteligente, Majestate.*

R: Unul dintre cele mai inteligente mijloace pentru controlul minții este teama. Plantez sămânța fricii în mințile oamenilor, iar, pe măsură ce aceste semințe se dezvoltă și cresc, controlez spațiul pe care acestea îl ocupă. Șase dintre cele mai eficiente frici sunt: teama de sărăcie, de critică, de sănătate șubredă, de pierdere a iubirii, de bătrânețe și moarte.

Diavolul spune: „Unul dintre cele mai inteligente mijloace de controlare a minții este teama: teama de sărăcie, de critică, de sănătate șubredă, de pierdere a iubirii, de bătrânețe și moarte."

Î: *Care dintre aceste șase temeri vă ajută cel mai des, Majestate?*

R: Prima și ultima — sărăcia și moartea! Cu diferite ocazii, țin lumea în gheare prin una sau alta dintre ambele temeri. Plantez aceste temeri în mințile oamenilor cu așa o dexteritate, încât ei cred că sunt propriile creații. Îi fac pe oameni să creadă că mă aflu dincolo de poarta vieții de apoi, așteptând să îi revendic după moarte printr-o pedeapsă eternă. Bineînțeles că nu pot pedepsi pe nimeni, pedeapsa există doar în mintea acelei persoane și se manifestă prin frică — dar frica de un lucru care nu există este la fel de utilă pentru mine ca și cea de un lucru care există. Toate formele de teamă extind spațiul pe care îl ocup în mintea oamenilor.

Î: *Majestate, doriți să explicați cum ați câștigat acest control asupra ființelor umane?*

R: Povestea este prea lungă pentru a putea fi spusă în câteva cuvinte. A început acum un milion de ani, atunci când primul om a început să gândească. La acea vreme, dețineam controlul asupra întregii omeniri, dar dușmanii mei au descoperit puterea gândului pozitiv, l-au plasat în mințile oamenilor, iar apoi am început bătălia pentru a deține controlul. Până acum m-am descurcat destul de bine de unul singur, pierzând doar 2% din oameni în favoarea opoziției.

Î: *Să înțeleg, din răspunsurile dumneavoastră, că oamenii care gândesc sunt dușmanii dumneavoastră. Este drept ce zic?*

R: Nu este *drept*, dar este corect.

Î: *Spuneți-mi mai multe despre lumea în care trăiți.*

R: Trăiesc oriunde vreau. Timpul și spațiul nu există pentru mine. Sunt o forță; pe înțelesul vostru, o energie. Locurile fizice în care prefer să trăiesc sunt, după cum v-am spus, mințile pământenilor. Controlez o parte a creierului fiecărei ființe umane. Volumul pe care îl ocup în

mintea fiecărui om depinde de profunzimea și de tipul de gândire a acelei persoane. După cum v-am spus, nu pot controla în totalitate fiecare om.

Î: *Vorbiți de opoziția dumneavoastră. La ce vă referiți, mai exact, prin aceasta?*

R: Adversarul meu controlează forțele pozitive ale lumii, precum iubirea, credința, speranța și optimismul. Adversarul meu controlează, de asemenea, factorii pozitivi ai tuturor legilor naturii din întreaga lume, forțele care țin în echilibru pământul, planetele și toate stelele în cursul lor, dar aceste forțe sunt timide în comparație cu cele care operează în mintea umană sub controlul meu. Vedeți dumneavoastră, nu caut să controlez stelele și planetele. Prefer controlul minților umane.

Î: *De unde aveți această putere și în ce măsură vă identificați cu ea?*

R: Mă identific cu ea prin puterea minții pământenilor, atunci când aceștia ajung la poartă, în momentul morții. Nouăzeci și opt dintre cei o sută care vin din planul terestru în planul meu sunt preluați de mine, iar puterea minții lor îmi revine mie. Îi iau pe toți cei care sunt stăpâniți de vreo formă de teamă. Vedeți dumneavoastră, eu sunt constant, pregătesc mințile oamenilor înainte de moarte și-i iau în posesiune atunci când se întorc în planul meu.

Î: *Îmi puteți spune cum pregătiți mințile umane pentru a le putea controla?*

R: Dețin nenumărate modalități de a prelua controlul asupra minților umane, când încă se află în planul pământesc. Cea mai bună armă a mea este sărăcia. Determin oamenii să renunțe să acumuleze bogății materiale, deoarece sărăcia îi descurajează să gândească și îi trasformă într-o pradă mai ușoară. O altă prietenă de-a mea este sănătatea șubredă. Un corp bolnav descurajează gândirea. Apoi, mai am o echipă vastă pe pământ care mă ajută să câștig

controlul asupra minții umane. Am agenți în toate domeniile. Sunt reprezentanți ai tuturor raselor și credințelor, ai fiecărei religii.

Î: *Care sunt cei mai mari dușmani ai dumneavoastră de pe pământ, Majestate?*

R: Toți cei care îi inspiră pe oameni să gândească sau să acționeze conform propriei inițiative sunt dușmanii mei. Oameni precum Socrate, Confucius, Voltaire, Emerson, Thomas Paine și Abraham Lincoln. Și nici dumneavoastră nu-mi faceți vreun bine.

Î: *Este adevărat că folosiți oameni bogați?*

R: După cum v-am spus deja, sărăcia îmi este întotdeauna prietenă, deoarece descurajează libertatea gândirii și încurajează teama în mințile oamenilor. Unii oameni cu stare îmi sunt de folos, alții îmi provoacă mari daune, depinde în ce fel este folosită averea. Marea avere Rockefeller, de exemplu, este unul dintre cei mai mari dușmani ai mei.

Î: *Interesant, Majestate, îmi puteți spune de ce vă temeți de averea Rockefeller mai mult decât de altele?*

R: Banii lui Rockefeller sunt folosiți pentru lupta împotriva bolilor, în toate colțurile lumii. Boala a fost mereu arma mea cea mai eficientă. Teama de boală este a doua după teama de sărăcie. Banii Rockefeller descoperă noi secrete ale naturii în sute de direcții, toate fiind concepute pentru a ajuta oamenii să-și ia și să-și țină mințile în propriile frâuri. Încurajează metode noi și mai bune de hrănire, de vestimentație și de adăpostire a oamenilor. Elimină cartierele sărace din orașele mari, locurile unde se află aliații mei preferați. Finanțează campanii ce susțin un guvern mai bun și ajută la eliminarea necinstei în politică. Ajută la stabilirea unor standarde mai înalte în practica afacerilor și încurajează oamenii de afaceri să conducă afaceri după regula de aur; iar acest lucru nu îmi aduce niciun bine.

Î: *Ce spuneți de acești băieți și fete despre care se spune că sunt în drumul spre iad? Aveți control asupra lor?*

R: Păi, îți pot răspunde la întrebare cu „da și nu". Am corupt mințile tinerilor învățându-i să bea și să fumeze, dar m-au derutat prin tendința lor de a gândi singuri.

Hill face, pe câmpul de luptă al Diavolului, mișcări asemenea celor de pe o tablă de șah. Punctul său de vedere referitor la filantropia lui Rockefeller este urmat de o explicație cu privire la motivul pentru care tinerii sunt „pe drumul spre iad". Cred că autorul ne îndeamnă să reținem câteva idei, în timp ce îl lasă pe Diavol să-și facă treaba murdară, cu speranța de a ne induce în eroare. Căutați alte exemple în cuprinsul cărții — le veți găsi!

Î: *Spuneți că ați corupt mințile tinerilor cu băutură și țigări; pot înțelege cum alcoolul ar distruge capacitatea lor de a gândi liber, dar nu văd cum pot țigările să te ajute în a-ți atinge scopul.*

R: Poate că nu știți, dar fumatul distruge tenacitatea; țigările distrug rezistența, capacitatea de concentrare, micșorează și subminează imaginația și-i împiedică pe oameni să-și folosească mintea într-un mod eficient.

Știați că am milioane de oameni, tineri și bătrâni, bărbați și femei, care fumează două pachete de țigări pe zi? Asta înseamnă că am milioane de oameni care își scad treptat rezistența.

Într-o zi, voi adăuga la obiceiul lor de a fuma și alte deprinderi care distrug gândirea, până când le voi controla mințile în întregime.

Viciile vin în grupuri de câte două, trei sau patru. Orice obicei care slăbește voința cuiva invită o mulțime de alte obiceiuri înrudite să vină și să preia controlul asupra minții. Obiceiul de a fuma nu doar că scade rezistența și diminuează persistența, dar instigă la acte imorale.

Î: *Nu m-am gândit niciodată că țigările ar fi un instrument de distrugere, Majestate, dar explicația dumneavoastră aduce o nouă perspectivă asupra subiectului. Câți adepți ai acestui viciu aveți în acest moment?*

R: Pot spune că sunt mândru de recordul meu. Milioane de victime, iar numărul lor este în creștere pe zi ce trece. În curând, majoritatea lumii se va consola cu acest surogat. În mii de familii am acum adepți ai viciului fumatului, incluzând fiecare membru al familiei. Băieți și fete foarte tineri încep să adopte acest obicei. Ei învață cum să fumeze observându-și părinții și surorile sau frații mai în vârstă.

Î: *Care considerați că este cea mai puternică unealtă a dumneavoastră prin care câștigați controlul asupra minților umane — țigările sau alcoolul?*

R: Fără să ezit, voi spune: țigările. Odată ce determin o persoană tânără să se alăture clubului de două-țigări-pe-zi, nu am nicio problemă în a o convinge să adopte și obiceiul de a bea alcool, de a avea o toleranță crescută vizavi de sex și alte deprinderi înrudite care distrug gândirea și independența acțiunii.

Ține minte, asta a fost scris în 1938 — cu mult înainte să fie descoperită dependența de tutun. Aici, ca oriunde altundeva, Napoleon Hill ne arată că unele dintre opiniile sale medicale și sociologice sunt cu mult înainte de vremea lui.

Î: *Majestate, când am început acest interviu, v-am interpretat cu totul greșit. Am crezut că sunteți un escroc și un impostor, dar acum văd că sunteți destul de real și foarte puternic.*

R: Scuzele sunt acceptate, dar nu trebuia să vă deranjați. Milioane de oameni mi-au pus la îndoială puterea și i-am sfidat pe majoritatea.

Nu cer nimănui să aibă încredere în mine. Prefer ca oamenilor să le fie frică de mine. Nu sunt un cerșetor! Iau

ce vreau prin inteligență și forță. Forța contrară se milogește de oameni să creadă în ea, nu eu.

Î: *Majestate, vă voi ruga să îmi scuzați insolența, dar nu aș mai putea să mă uit în oglindă, dacă nu v-aș spune acum și aici că sunteți cel mai răuvoitor demon care și-a exercitat vreodată puterea asupra oamenilor inocenți.*

Tot timpul am avut o părere greșită despre dumneavoastră. Am crezut că sunteți suficient de bun încât să lăsați oamenii în pace în timp ce trăiesc, ca, pur și simplu, să le supuneți sufletele la suferințe după ce mor. Acum am aflat, din confesiunea Majestății voastre, că distrugeți libertatea de a gândi și îi faceți pe oameni să trăiască un iad pe pământ. Ce aveți de spus despre asta?

R: Obțin ce vreau practicând autocontrolul. Nu este atât de bine pentru afacerea proprie, dar îți sugerez să mă imiți, mai degrabă decât să mă critici. Poți să te numești un filozof, și chiar ești. Altfel nu m-ai fi forțat să îți dau acest interviu. Dar nu vei fi niciodată tipul de filozof care să mă înspăimânte, dacă nu vei reuși să-ți controlezi cât mai bine propriile emoții.

Î: *Hai să lăsăm, deocamdată, personalitățile. Am venit aici să învăț mai multe despre dumneavoastră, nu să discutăm despre mine. Vă rog să începeți să îmi vorbiți despre numeroasele șiretlicuri inventate pentru a câștiga control asupra minții umane. Momentan, care este cea mai puternică armă?*

R: Este dificil să răspund la această întrebare. Am atâtea modalități de a pătrunde în mințile oamenilor și de a le controla, încât este greu de apreciat care e cea mai eficientă. În momentul de față, încerc să declanșez un nou război mondial. Prietenii mei de aici, din Washington, mă ajută să implic America în război. Dacă reușesc să împing lumea să ucidă, voi fi capabil să pun în aplicare dispozitivul meu preferat pentru a controla mințile. Este ceea ce poți numi teroare în masă. Am folosit acest dispozitiv pentru a provoca războiul mondial din 1914. L-am folosit pentru a declanșa criza economică din 1929 și, dacă oponentul meu nu m-ar fi tras pe sfoară, aș fi avut control asupra oricărui bărbat, oricărei femei și oricărui copil din lume. Poți să vezi și singur cât de aproape am ajuns de momentul în care voi stăpâni lumea — lucru pe care mă străduiesc să îl obțin de mii de ani.

Diavolul susține ambii oponenți pentru a declanșa războiul, bazându-se pe răspândirea semințelor fricii în întreaga lume. Aceasta este esența a ceea ce numim, în zilele noastre, terorism — și reacția la el. În opera lui Hill, Diavolul se consideră răspunzător nu numai pentru cele două războaie mondiale, dar și pentru Marea Criză Economică... listă pe care este ușor de adăugat actuala criză economică. Atât războiul, cât și criza economică sporesc sentimentul de nesiguranță în mintea oamenilor, fiind, fără îndoială, opera Diavolului.

Î: *Da, înțeleg punctul dumneavoastră de vedere. Cine nu l-ar înțelege? Sunteți un foarte bun manipulator al minților oamenilor. Planurile dumneavoastră diabolice îi vizează pe oamenii cu poziție înaltă și influență mare?*

R: O, nu! Folosesc mințile oamenilor de pe toate pozițiile sociale. De fapt, prefer tipul de persoană care nu pretinde că gândește. Pot manipula acest tip de persoană fără să mă străduiesc prea mult. Nu aș putea controla 98% din populație, dacă toți oamenii ar fi capabili să gândească pe cont propriu.

Î: *Sunt interesat de bunăstarea acestor persoane pe care susțineți că le controlați. De aceea, aș dori să îmi vorbiți despre toate șiretlicurile pe care le folosiți pentru a intra în mințile lor și a le controla. Vreau o mărturisire completă, așadar, vă voi ruga să începeți cu cel mai inteligent truc.*

R: Ceea ce-mi cereți e sinucidere curată, dar văd că nu am de ales! Așa că, liniștiți-vă, și vă voi înmâna arma cu care milioane de pământeni se vor putea apăra împotriva mea.

4

Rătăcind cu Diavolul

Î: *Pentru început, povestiți-mi despre cel mai abil truc al dumneavoastră — cel pe care îl folosiți pentru a atrage cel mai mare număr de oameni.*

R: Dacă mă forțați să divulg secretul, asta va însemna pentru mine pierderea a milioane de oameni în viață și a unui număr și mai mare de milioane încă nenăscuți. Vă implor, permiteți-mi să sar peste această întrebare fără să răspund.

Î: *Deci Majestatea Sa Diavolul se teme de o biată creatură pământeană! E drept ce zic?*

R: Nu este *drept*, dar este adevărat. Nu aveți niciun drept să mă jefuiți de cel mai eficient mijloc al meu. De milioane de ani am dominat făpturile pământene prin ignoranță și teamă. Acum veniți dumneavoastră și vreți să-mi distrugeți aceste arme, obligându-mă să vă spun cum le folosesc. Nu vă dați seama seama că veți distruge autoritatea mea asupra oricărei persoane care ține cont de această mărturisire pe care încercați să o smulgeți cu forța de la mine? Nu aveți milă? Nu aveți simțul umorului? Sunteți atât de lipsit de justețe?

Î: *Nu vă mai eschivați. Mai bine începeți mărturisirea. Cu ce drept cereți dumneavoastră îndurare de la cel pe care l-ați distrugе, dacă ați putea? Cine sunteți dumneavoastră să vorbiți despre cinste și despre simțul umorului? Dumneavoastră care, așa cum singur ați spus-o, ați declanșat iadul pe pământ. Iar despre „misiunea mea", aveți perfectă dreptate. Vă oblig să-mi spuneți cum controlați mințile oamenilor. Misiunea mea, dacă poate fi numită astfel, este să ajut la deschiderea ușilor închisorilor ridicate de ei înșiși, în care bărbații și femeile intră din cauza temerilor pe care dumneavoastră le-ați sădit în mințile lor.*

Pământeanul are puterea de a-l obliga pe Diavol să-i răspundă la întrebări. Arma prin care i-a smuls această mărturisire a fost tocmai gândirea independentă și lipsa oricăror temeri.

R: Cea mai puternică armă a mea asupra ființelor omenești constă în două principii secrete prin intermediul cărora le controlez mințile. Voi vorbi întâi despre principiul obișnuinței, cel prin care pătrund neobservat în mințile lor. Urmând acest principiu, stabilesc obișnuința (aș fi vrut să pot evita folosirea acestui cuvânt), obișnuința rătăcirii. Atunci când o persoană începe să peroreze pe orice subiect, este, dintru început, călăuzită drept spre porțile a ceea ce voi, pământenii, numiți iad.

Î: *Descrieți toate căile prin care îi faceți pe oameni să rătăcească. Definiți termenul și spuneți exact ce înțelegeți prin el.*

R: Cel mai bine pot defini cuvântul „rătăcire" spunând că oamenii care gândesc cu propria minte nu se abat niciodată din drumul lor, în timp ce aceia care nu au capacitatea de a gândi independent încep să rătăcească. Un rătăcit este un om care permite să fie influențat și controlat de factori externi propriei minți. Un rătăcit este un om

care mai degrabă m-ar lăsa să-i acaparez mintea și să gândesc în locul lui, decât să se ostenească să gândească el însuși. Este un om care acceptă orice îi aruncă viața în drum, fără să protesteze sau să lupte. El nu știe ce vrea de la viață și nu obține niciodată mai mult.

Un rătăcit are o mulțime de păreri, dar ele nu sunt, de fapt, ale lui. Cele mai multe dintre ele sunt date de mine.

Un rătăcit este un om mult prea leneș pentru a-și putea folosi propria minte. Iată motivul pentru care pot controla gândirea oamenilor și sădi propriile idei în mințile lor.

„Rătăcit este acela care gândește puțin sau deloc pe cont propriu."

Un rătăcit este un om care permite să fie influențat și controlat de factori externi propriei minți."

Î: *Cred că înțeleg ce este un om rătăcit. Spuneți-mi mai exact, care sunt obiceiurile prin care reușiți să-i faceți să se lase duși de valurile vieții? Începeți prin a-mi spune când și cum obțineți, inițial, controlul asupra minții unei persoane.*

R: Controlul asupra minții unei ființe umane îl obțin atunci când persoana este tânără. Uneori, construiesc baza pentru controlul unei minți înainte chiar ca posesorul acesteia să se nască, prin manipularea minților părinților. Uneori, mă duc înapoi, mai departe, și-mi pregătesc terenul prin ceea ce voi, pământenii, numiți „moștenire genetică". Vedeți dumneavoastră, am două căi de acces la mintea oamenilor.

Î: *Da. Vă rog să continuați și să descrieți aceste două căi de acces la mințile oamenilor.*

R: Așa cum deja v-am spus, fac să se nască oameni cu creiere slabe, dându-le, încă dinaintea nașterii, cât mai

multe dintre slăbiciunile înaintașilor lor. Voi denumiți acest principiu „moștenire genetică". După ce oamenii se nasc, eu folosesc ceea ce voi, pământenii, numiți „mediu înconjurător", ca o modalitate de a-i controla. Prin intermediul lui, apare principiul obișnuinței. Mintea nu este nimic mai mult decât suma totală a obiceiurilor cuiva. Eu pătrund în minte și sădesc obiceiuri, unul câte unul, ceea ce duce, în final, la controlul meu absolut asupra minții persoanei în cauză.

Î: *Vorbiți-mi despre cele mai comune obiceiuri prin care controlați mințile oamenilor.*

R: Asta este una dintre cele mai inteligente șmecherii ale mele: pătrund în mințile oamenilor prin gândurile pe care ei le consideră *ale lor*. Cele mai folositoare mie sunt frica, superstiția, zgârcenia, lăcomia, dorința, răzbunarea, furia, vanitatea și simpla lene. Prin una sau mai multe dintre acestea, pot pătrunde în orice minte, la orice vârstă, dar obțin cele mai bune rezultate când pun stăpânire pe o minte cât este încă tânără, înainte ca posesorul ei să învețe cum să închidă vreuna dintre aceste uși. Apoi îi pot fixa unele obiceiuri care vor ține ușile întredeschise pentru totdeauna.

Î: *Acum înțeleg metodele dumneavoastră. Dar să ne întoarcem la obiceiul „rătăcirii". Spuneți-mi tot despre acest obicei, deoarece susțineți că este cea mai deșteaptă șmecherie pentru a prelua controlul asupra minților oamenilor.*

R: Așa cum am mai spus, încep procesul de rătăcire al oamenilor încă din perioada tinereții lor. Îi îndrum să rătăcească din timpul școlii, fără să știe ce profesie doresc să urmeze în viață. Aici îi prind pe cei mai mulți dintre ei. Obiceiurile sunt înrudite. Rătăcește într-o direcție și, curând, vei rătăci în toate direcțiile. De asemenea, folosesc obișnuințele pentru a prinde definitiv victimele mele în gheare.

Î: *Înțeleg. Obiectivul dumneavoastră este de a obișnui copiii să rătăcească, făcându-i să treacă prin școală fără vreun scop. Acum, vorbiți-mi despre alte câteva trucuri prin care îi faceți pe oameni să rătăcească.*

R: Ei bine, alt truc foarte eficient care încurajează obiceiul de a rătăci este unul pe care îl folosesc cu ajutorul părinților, profesorilor și al îndrumătorilor religioși.

Vă avertizez, însă, nu încercați să mă faceți să vorbesc despre acest truc. N-o să vă dezvălui acest truc. Dacă veți încerca să mă constrângeți, veți fi urât de colegii care mă ajută să-l folosesc. Dacă publicați această mărturisire, cartea dumneavoastră va fi interzisă în școli. Va fi trecută pe lista neagră de către cei mai mulți dintre liderii religioși. Mulți părinți o vor ascunde de copiii lor. Ziarele nu vor îndrăzni să publice recenzii ale cărții dumneavoastră. Milioane de oameni vă vor urî fiindcă ați scris cartea.

De fapt, atât dumneavoastră, cât și cartea dumneavoastră veți displăcea tuturor, cu excepția celor care gândesc; și știți cât de puțini sunt aceștia. Vă sfătuiesc să-mi dați permisiunea de a sări peste descrierea celui de-al doilea truc.

Autorul știa că acest aspect va fi unul dintre cele mai controversate ale cărții lui. De fapt, soția lui era atât de îngrijorată de cum va fi privită ideea, încât l-a pus să promită că nu o va publica. De altfel, doar acum, mult după moartea ei, familia a fost de acord cu publicarea cărții. Vă încurajez să urmăriți argumentul lui Hill referitor la sistemul de educație publică și religioasă, ca apoi să vă formați singuri o opinie.

Î: *Pentru binele meu, nu doriți să împărtășiți al doilea truc al dumneavoastră?... Cartea mea le va plăcea doar celor care gândesc, nu? Foarte bine, atunci vă rog să răspundeți.*

R: Veți regreta asta, domnule Pământean, dar gluma e pe seama dumneavoastră. Prin această greșeală pe care

insistați să o faceți, veți transfera toată atenția de la mine la dumneavoastră. Milioane de colaboratori ai mei vor uita de mine și vă vor urî pe dumneavoastră pentru că ați dezvăluit metodele mele.

Î: *Nu vă mai faceți atâtea probleme pentru mine. Spuneți-mi despre acest al doilea cel mai bun truc prin care-i determinați pe oameni să se îndrepte spre Iad.*

R: Al doilea cel mai bun truc al meu nu este deloc al doilea. Este cel mai bun! Este cel mai bun pentru că, fără el, nu aș putea controla mințile tinerilor. Părinți, învățători, cei care predică religia și mulți alți adulți mă ajută fără să-și dea seama, prin distrugerea obiceiurilor copiilor de a gândi pentru ei înșiși. Ei sunt absorbiți de preocupările lor și nici nu le trece prin cap ce efecte provoacă asupra minților copiilor.

Ai auzit vreodată cum un părinte termină propoziția unui copil? Sau ai văzut un părinte făcând temele copilului? De exemplu, gândește-te la un proiect de știință al unui copil. Îți mințe acele „concursuri de știință", unde era evident că puștii au avut mult „ajutor" din afară? Poate că mama și tata au „ajutat" puțin cam prea mult, dar, în adâncul lor, știu că pe copil îl bucură acest lucru și că își dă seama ce părinți buni sunt, nu-i așa? De fapt, copilul se poate gândi: „Nici mama și nici tata nu cred că pot să fac asta singur... așa că de ce să mă mai obosesc!" În timp, acest ajutor „părintesc" va distruge încrederea în sine a copilului. Permiteți-le copiilor să fie cu adevărat ei înșiși, iar ei se vor obișnui să gândească cu propria minte!

Î: *De-abia îmi vine să cred, Majestate. Întotdeauna am crezut că cei mai buni prieteni ai copiilor sunt cei apropiați lui: părinții, școala, învățătorii și profesorii de religie. Unde ar găsi copiii o îndrumare, dacă nu la cei care îi au în grijă?*

R: Aici intervine istețimea mea. În asta constă explicația faptului că reușesc să controlez 98% dintre oamenii

de pe pământ. Îi iau în stăpânire încă din copilărie, înainte ca ei să devină conștienți, și asta chiar cu ajutorul celor care îi au în grijă. Am nevoie în special de ajutorul celor care le dau copiilor educația religioasă, pentru că este cel mai bun mod de a le distruge independența gândirii, iar ei încep să rătăcească, bulversați de o serie de ipoteze imposibil de demonstrat cu privire la o lume pe care nu o cunosc. Tot atunci, plantez în mintea copiilor frica de iad — frica cea mai chinuitoare dintre toate.

Î: *Înțeleg că este ușor să înspăimântați copiii cu amenințarea iadului, dar cum mențineți această frică de dumneavoastră și de iad după ce copii cresc și învață să gândească pentru ei înșiși?*

R: Copiii cresc, dar nu învață întotdeauna să gândească pentru ei înșiși. Odată ce, înspăimântându-l, pun stăpânire pe mintea unui copil, capacitatea lui de a gândi pe cont propriu slăbește drastic, iar această slăbiciune rămâne pentru tot restul vieții.

Î: *Dar nu vă folosiți pe nedrept de o ființă umană, dacă puneți stăpânire pe mintea ei încă dinainte de a se maturiza?*

R: Tot ce pot folosi pentru a-mi atinge scopul este drept. Nu am limitări prostești despre bine și rău. Eu dețin puterea. Folosesc toate slăbiciunile omenești pentru a prelua controlul minților oamenilor.

Î: *Vă înțeleg natura diabolică! Acum să ne întoarcem la discuția despre metodele dumneavoastră folosite aici, pe pământ, prin care îi faceți pe oameni să se îndrepte spre iad. Din confesiunile dumneavoastră, văd că îi controlați pe copii încă de când mințile lor sunt tinere și maleabile. Spuneți-mi mai multe despre cum îi folosiți pe părinți, învățători și pe profesorii de religie în scopul de a-i face pe copii să înceapă să rătăcească.*

R: Unul dintre trucurile mele favorite este să coordonez eforturile părinților și ale educatorilor religioși, astfel

încât să lucreze împreună și să mă ajute la distrugerea obișnuințelor copiilor de a gândi pe cont propriu. Educatorii religioși îi fac pe copii să le fie frică de mine, iar părinții le amplifică această frică.

Î: *Cum îi ajută părinții pe liderii religioși să distrugă capacitatea copiilor de a gândi pe cont propriu? N-am auzit niciodată de o asemenea monstruozitate!*

R: Reușesc asta printr-un șiretlic foarte subtil. Îi fac pe părinți să-și învețe copiii să aibă aceleași convingeri ca și ei (părinții) despre politică, religie, căsătorie și alte aspecte importante. În acest fel, după cum vedeți, când obțin controlul asupra minții unei persoane, îmi este ușor să perpetuez controlul, făcând-o pe acea persoană să le transmită copiilor ideea pe care i-am inoculat-o.

Î: *Cum altfel îi faceți pe părinți să-și transforme copiii în rătăciți?*

R: Îi fac pe copii să *rătăcească* grație exemplului părinților — majoritatea fiind deja sub autoritatea mea. În anumite părți ale lumii, preiau mintea copiilor și le subjug voința în același mod prin care omul subjugă animalele mai puțin inteligente. Pentru mine nu contează cum este subjugată voința unui copil, atât timp cât îi este frică de ceva. Voi intra în mintea lui prin acea temere și-i voi limita puterea de a gândi independent.

Diavolul va intra în mintea unui copil prin frică și apoi îi va limita puterea de a gândi pe cont propriu. Îmi amintesc de numeroșii lideri religioși pe care i-am avut în trecut și pot să-i împart pe loc în lideri care se impun prin teroare și îndrumători ghidați de credință. De fapt, încă mă trece un fior retrăind „focul și pucioasa" unor predici bazate pe „frică" pe care le-am auzit, copilă fiind. Prin contrast, îmi amintesc de sentimentul înălțător de speranță și curaj din predicile

bazate pe „credință". În ceea ce mă privește, cuvintele înțelepte ale lui Hill sună, fără nicio îndoială, cum nu se poate mai veridic. Așadar, frica paralizează gândirea independentă?

Î: *Se pare că dumneavoastră faceți tot posibilul pentru a-i împiedica pe oameni să gândească...*

R: Da. Gândirea exactă înseamnă moarte pentru mine. Nu pot domina mintea celor care gândesc corect. Nu mă deranjează dacă oamenii gândesc, atât timp cât o fac în termeni de frică, descurajare, disperare și distructivitate. Însă, atunci când încep să gândească în termeni constructivi de credință, curaj, speranță și claritate a scopului, devin imediat aliați ai oponentului meu, fiind astfel pierduți pentru mine.

Î: *Încep să înțeleg cum reușiți să preluați controlul asupra minților copiilor cu ajutorul părinților lor și al îndrumătorilor religioși, dar nu îmi dau seama cum vă ajută profesorii de la școală în această muncă blestemată.*

R: Profesorii mă ajută să câștig controlul asupra minților copiilor nu atât prin ceea ce îi învață, cât prin ceea ce nu îi învață. Întregul sistem public de învățământ este administrat astfel, încât îi învață aproape orice, dar nu-i încurajează să-și utilizeze propriile minți și să gândească independent. Eu trăiesc cu teama că, într-o zi, vreo persoană curajoasă va răsturna actualul sistem de educație școlară și va da cauzei mele o lovitură letală, permițându-le elevilor să devină propriii îndrumători și oferindu-le actualilor profesori doar rolul de ghizi, în scopul de a-i ajuta pe copii să pună bazele dezvoltării propriilor minți dinspre interior. Când acest timp va veni, profesorii din școli nu vor mai face parte din personalul meu.

Aici este esența criticii lui Hill la adresa educației publice și vă reamintesc că rândurile lui sunt scrise în 1938. Sunteți de acord cu el? Gândiți-vă la copiii mici de la grădiniță și la cei din clasa întâi. Sunt atât de entuziaști și se oferă voluntari pentru orice activitate, ridicându-și mâinile nerăbdători să învețe. Acum, derulați înainte cu zece ani și gândiți-vă la aceiași copii, ca elevi de liceu. Cei care stau în spatele clasei, care se feresc de privirile adulților și niciodată nu se oferă să răspundă sau să formuleze vreo întrebare. Pur și simplu, s-au retras din procesul de învățare. Ce s-a întâmplat cu acești copii? Zece ani de educație publică... Ei înțeleg faptul că a face o greșeală îi va face ridicoli și demni de dispreț. Așa încât încetează să mai participe la procesul de învățare, pentru a se proteja. Sunt învățați că soluțiile la toate problemele și conflictele nu se află în propriile mâini și minți, ci în mâinile și mintea profesorului — reprezentantul autorităților. Modul independent de a acționa atrage admonestarea și represaliile din partea profesorului. Astfel, copiii sunt descurajați să gândească independent și sunt îndoctrinați cu ideea că sunt incapabili să-și rezolve propriile probleme. În timp ce profesorii sunt, cu toții, excelenți... Critica lui Hill pare să fie validată de starea actuală a educației. Dacă sunteți de acord cu Hill, ce credeți că putem face în legătură cu această stare de fapt? Un lucru pe care ar trebui să-l facem este să căutăm acei profesori și acele școli care să încurajeze gândirea independentă și să laude curajul elevilor!

Î: *Aveam impresia că scopul întregii școlarizări este de a-i ajuta pe copii să gândească.*

R: Aceasta, poate, este țința școlarizării, dar sistemul implementat în cele mai multe din școlile lumii nu îndeplinește acest scop. Elevii nu sunt învățați să-și dezvolte și să-și folosească propria minte, ci să adopte și să folosească ideile altora. Acest tip de școlarizare distruge capacitatea de a gândi independent, cu excepția câtorva cazuri rare, în care copiii se bazează atât de mult pe puterea și voința proprie, încât refuză să le permită altora să gândească în

locul lor. Gândirea corectă este treaba oponentului meu, nu a mea!

Î: *Ce relație, dacă există vreuna, are oponentul dumneavoastră privind familiile, bisericile și școlile? Răspunsul dumneavoastră la această întrebare ar trebui să fie interesant.*

R: Acestea sunt locurile în care aplic mai multe trucuri inteligente. Fac în așa fel, încât să pară că tot ce este făcut de părinți, profesori și îndrumători religioși este făcut de oponentul meu.

Aceasta distrage atenția de la mine, în timp ce eu manipulez mințile tinerilor. Când instructorii religioși încearcă să-i învețe pe copii cum să-și însușească virtuțile oponentului meu, ei o fac, în general, amenințându-i cu numele meu. Asta e tot ce cer de la ei. Eu aprind flacăra fricii în proporții care distrug puterea copilului de a gândi corect. În școlile publice, profesorii duc mai departe cauza mea, ținându-i pe copii atât de ocupați cu tocitul informațiilor neesențiale, încât ratează șansa de a reflecta asupra lucrurilor cu adevărat importante.

Î: *Îi revendicați pentru cauza dumneavoastră pe toți cei care s-au lăsat pradă obiceiului* rătăcirii?

R: Nu. *Rătăcirea* este doar unul dintre trucurile prin care anihilez forța gândirii independente. Înainte ca un *rătăcit* să devină proprietatea mea permanentă, trebuie să-l momesc și să-l prind în capcană cu ajutorul unui alt truc. Vă voi vorbi despre acest truc după ce voi fi terminat de explicat metodele mele de a converti oamenii în *rătăcitori*.

Î: *Vreți să spuneți că aveți o metodă prin care puteți face oamenii să* rătăcească *într-atât încât să nu se mai poată salva niciodată?*

R: Da, este vorba despre o metodă infailibilă; este atât de eficientă, încât nu dă greș niciodată.

Î: *Înțeleg că pretindeți că metoda dumneavoastră ar fi atât de bine pusă la punct, încât oponentul nu-i poate recupera pe cei care au picat în capcană?*

R: Exact asta pretind! Credeți că aș controla atât de mulți oameni, dacă oponentul meu ar putea să mă împiedice? Nimic nu mă poate opri să controlez oamenii, cu excepția lor înșiși.

Nimic nu mă poate opri, cu excepția gândirii corecte. Oamenii care gândesc corect nu ajung niciodată să *rătăcească*. Ei sunt conștienți de puterea propriei minți. Mai mult decât atât, preiau acea putere și nu o cedează niciunei alte persoane sau puteri.

Î: *Continuați să-mi spuneți mai multe despre metodele prin care îi faceți pe oameni să alunece în iadul dumneavoastră!*

R: Folosesc orice metodă prin care le pot submina gândirea și acțiunea independentă. Luați subiectul sănătății, de exemplu. Îi fac pe cei mai mulți oameni să consume prea multă mâncare și să aleagă sortimentul greșit de mâncare. Aceasta conduce la indigestie și distruge puterea de gândire corectă. Dacă școlile publice și bisericile i-ar învăța pe copii mai multe despre alimentația sănătoasă, ele mi-ar îngreuna mult misiunea.

Căsătoria: îi fac pe bărbați și pe femei să se căsătorească fără vreun plan sau vreun scop menit să le transforme relația în armonie. Aceasta este una dintre metodele mele cele mai eficace de a-i face pe oameni să rătăcească. Îi fac pe cei căsătoriți să se ciondănească și să se cicălească unul pe altul din cauza problemelor financiare. Îi fac să se certe în privința creșterii copiilor. Îi antrenez în controverse neplăcute cu privire la relațiile lor intime și la viața personală a fiecăruia dintre cei doi. Îi țin atât de ocupați să-și găsească vreo vină unul altuia, încât nu au niciodată

timp să facă altceva pe o perioadă suficient de lungă, încât să întrerupă obișnuința rătăcirii.

Profesia: îi învăț pe oameni să devină *rătăcitori*, făcându-i să rătăcească încă din școală, să aleagă primul loc de muncă pe care îl pot găsi, fără vreun alt scop decât acela de a-și duce traiul. Prin acest truc, țin milioane de oameni în frica de sărăcie, pe toată durata vieții lor. Prin acest sentiment de frică, îi conduc înainte încet, dar sigur, până când ating punctul dincolo de care niciun individ nu a reușit să întrerupă obișnuința rătăcirii.

Economiile: determin oamenii să cheltuie liber și să economisească puțin sau deloc, până când am controlul complet asupra lor prin frica de sărăcie.

Mediul: îi determin să creeze medii nearmonioase și neplăcute, acasă, la locul de muncă, în relațiile cu rudele și cunoștințele, și să rămână astfel până când încep să rătăcească.

Gânduri dominatoare: îi determin să alunece în obiceiul gândirii negative. Acest fapt conduce la acte negative, îi implică în controverse și le umple mințile cu tot felul de temeri, pavându-mi, astfel, drumul către mințile lor. Când pătrund, o fac ispitind oamenii prin gânduri negative pe care, firește, le consideră ale lor. Plantez semințele gândirii negative în mințile lor prin intermediul ziarelor, al filmelor, al radioului și al tuturor celorlalte metode populare de ispitire a minții. Îi fac să-mi permită să gândesc în locul lor, deoarece ei sunt prea leneși și prea indiferenți să gândească măcar pentru ei înșiși.

Î: *Concluzionez, din ceea ce spuneți, că rătăcirea e același lucru cu amânarea. E adevărat?*

R: Da, este corect. Orice obicei care face pe cineva să amâne — să amâne obținerea unei decizii clare — conduce la obiceiul rătăcirii.

Diavolul spune: „Îi fac pe oameni să mă lase să gândesc în locul lor, deoarece ei sunt prea leneși și prea indiferenți să gândească măcar pentru ei înșiși."

* * *

Lene + indiferență = procrastinare = derivă.

Această formulă descrie, în conformitate cu definiția lui Hill, o persoană în derivă. Fiind genul de om care a tot amânat lucruri de-a lungul vieții, aici Hill cam pune punctul pe „i" în cazul meu. Îmi place să folosesc scuza că lucrez cel mai bine sub stres... dar este doar atât... o scuză a faptului că, de fapt, tergiversez lucrurile. Te poți gândi la exemple din propria viață în care lenea și indiferența te-au abătut de pe calea spre succes? În care ți-a alunecat printre degete o oportunitate pentru că nu ai fost suficient de prompt, încât să poți profita de ea la timp?

Î: *Omul este singura ființă în derivă?*

R: Da. Toate celelalte viețăți se mișcă doar ca reacție la legile determinate ale naturii. Doar omul sfidează legile naturii și cade în derivă atunci când dorește.

Tot ce se găsește în afara minții umane este controlat de oponentul meu — de legi atât de precise, încât deriva este imposibilă. Eu controlez mințile oamenilor doar din cauza obișnuinței lor de a cădea în derivă, care nu este altceva decât o altă modalitate de a spune că eu controlez mințile oamenilor doar din cauza faptului că aceștia neglijează sau refuză să-și controleze și să-și folosească propriile minți.

Î: *Aceasta ajunge să fie o problemă destul de profundă pentru o simplă ființă umană. Să revenim la o discuție mai puțin abstractă. Vă rog, spuneți-mi cum îi afectează pe oameni, în viața lor cotidiană, această obișnuință de a cădea în derivă. Vă rog să îmi explicați astfel încât să poată înțelege și oamenii de rând.*

R: Aș prefera să păstrez acest interviu la înălțime, printre stele!

Î: *Fără îndoială că ați prefera. Asta v-ar expune mult mai puțin. Dar să revenim pe Pământ. Spuneți-mi acum ce efecte are deriva, sau rătăcirea, cum am numit-o până acum, asupra noastră ca națiune, aici, în Statele Unite.*

R: Sincer, aș putea să vă spun că urăsc Statele Unite așa cum doar Diavolul poate urî.

Î: *Interesant. Care este cauza acestui sentiment atât de atroce?*

R: Cauza a luat naștere pe 4 iulie 1776, atunci când cincizeci și șase de oameni au semnat un document care a distrus șansele mele de a controla națiunea. Dumneavoastră cunoașteți acel document sub denumirea de Declarația de Independență. Dacă nu ar fi fost acel blestemat de document, acum aș avea un dictator care să conducă țara și aș fi sistat acest drept la liberă exprimare și gândire independentă, care îmi amenință domnia pe pământ.

Î: *Să înțeleg, din ceea ce spuneți, că națiunile controlate de dictatori autonumiți aparțin taberei dumneavoastră?*

R: Nu există dictatori autonumiți. Eu îi numesc pe toți. Mai mult chiar, îi manipulez și îi îndrum în munca lor. Națiunile conduse de dictatorii mei știu ce vor și obțin cu forța ceea ce vor. Privește ce am făcut prin intemediul lui Mussolini, în Italia! Privește ce fac prin intermediul lui Hitler, în Germania. Privește ce fac prin intermediul lui Stalin, în Rusia. Dictatorii conduc acele națiuni în numele meu, pentru că oamenii au fost supuși de obișnuința de a cădea în derivă. Dictatorii mei nu rătăcesc. De aceea, conduc în numele meu milioane de oameni, aparent sub controlul lor.

Î: *Ce s-ar întâmpla dacă Mussolini, Stalin și Hitler ar deveni trădători și v-ar dezavua pe dumneavoastră și regulile dumneavoastră?*

R: Asta nu se va întâmpla, deoarece i-am mituit prea bine. Îl mituiesc pe fiecare prin intermediul vanității lui, făcându-l să creadă că acționează pe cont propriu. Acesta este un alt truc de-al meu.

Î: *Să revenim la Statele Unite și să aflăm câte ceva despre ceea ce faceți pentru a converti oamenii la obișnuința de a rătăci.*

R: Chiar acum netezesc calea pentru o dictatură, sădind semințele fricii și incertitudinii în mințile oamenilor.

Î: *Prin cine vă duceți munca la îndeplinire?*

R: În principal, prin intermediul președintelui. Îi distrug influența în rândul oamenilor, cauzând-i un eșec în ceea ce privește problema acordului dintre angajatori și angajați. Dacă îl pot determina să rămână în derivă încă un an, va fi atât de discreditat, încât voi putea da țara pe mâna unui dictator. Dacă președintele continuă să rătăcească, voi paraliza libertatea în Statele Unite, așa cum am făcut-o în Spania, Italia, Germania și Anglia.

În 1938, când Hill scria acest manuscris, președinte era Franklin D. Roosevelt. Sunt aplicabile și astăzi comentariile Diavolului? Crezi că Hill ar folosi și astăzi aceleași cuvinte pe care le-a folosit acum șaptezeci de ani?

Î: *Ceea ce spuneți mă duce la concluzia că rătăcirea este o slăbiciune care, în mod inevitabil, sfârșește în eșec, fie că e vorba de indivizi sau de națiuni. Asta e ceea ce susțineți?*

R: Rătăcirea este cea mai obișnuită cauză a eșecului în fiecare domeniu al vieții. Pot controla pe oricine căruia reușesc să îi induc obișnuința de a cădea în derivă. Există două explicații pentru acest fapt. Mai întâi, persoana aflată în derivă este ca plastilina în mâinile mele și o pot modela după bunul plac, deoarece deriva distruge puterea inițiativei individuale. În al doilea rând, cel în derivă nu poate primi ajutor din partea celor ce mi se opun, deoarece oponenții nu sunt atrași de ceva atât de moale și de inutil.

Î: *De aceea există discrepanța aceasta între cei bogați, care sunt doar câțiva, și majoritatea formată din săraci?*

R: Exact. Sărăcia, aidoma bolii, e contagioasă. O întâlniți în rândul celor căzuți în derivă, dar niciodată printre cei care știu ce vor și caută să obțină ceea ce vor! E bine de știut că cei care nu sunt în derivă — deci cei pe care nu îi controlez — și cei care posedă cea mai mare parte a averii din lume sunt aceeași oameni.

Î: *Am crezut dintotdeauna că banii stau la rădăcina tuturor relelor, că cei săraci și umili vor moșteni împărăția cerului, în timp ce cei bogați vor trece în mâinile dumneavoastră. Ce aveți de spus referitor la acea afirmație?*

R: Oamenii care știu cum să obțină lucrurile materiale în viață știu, de regulă, și cum să se ferească și să nu cadă în mâinile mele. Abilitatea de a obține lucruri materiale este contagioasă. Cei în derivă nu obțin nimic, în afară de ceea ce nimeni altcineva nu-și dorește. Dacă mai mulți oameni ar avea obiective clare și dorințe mai puternice în legătură cu bogățiile materiale și spirituale, eu aș avea sub stăpânire mai puțini oameni.

Versetul autentic vorbește despre dragostea de bani, nu despre bani: „Căci dragostea de bani stă la rădăcina relelor de toate felurile."
Timotei I, 6:10

Î: *Presupun, din ceea ce îmi spuneți, că liderii din industrie nu vă sunt prieteni.*

R: Prieteni ai mei? Vă voi spune ce fel de prieteni îmi sunt. Au încercuit întreaga țară cu drumuri bune, aducându-i, astfel, în strânsă legătură atât pe cei de la oraș, cât și pe cei de la țară. Au transformat minereul în oțel cu care au construit scheletele marilor zgârie-nori. Au valorificat energia electrică, utilizând-o în mii de moduri, toate menite să dea omului timp pentru a gândi. Au asigurat și celui mai umil cetățean un mijloc de transport personal, oferind astfel tuturor libertatea de a călători. Au asigurat fiecărui cămin știri instantanee despre evenimentele din toată lumea, prin intermediul radioului.

... în plus, televiziunea, telefonia, satelitul și internetul!

Au construit biblioteci în toate orașele mari, în suburbii și târguri, le-au umplut rafturile de cărți, oferindu-le tuturor celor pasionați de lectură un ghid al celor mai importante cunoștințe pe care le-a adunat omenirea de-a lungul timpului, din experiență. I-au oferit până și celui mai umil dintre cetățeni dreptul de a-și exprima opinia, indiferent de subiect, oriunde și oricând, fără să-i fie teamă de repercusiuni și au avut grijă ca fiecare membru al societății să-și poată concepe propriile legi, să-și plătească propriile taxe și să-și gestioneze singur afacerile. Astea sunt doar câteva dintre lucrurile pe care liderii industriali

le-au făcut pentru ca fiecare individ în parte să se bucure de privilegiul de a nu mai fi un rătăcit. Cam cum crezi tu că m-au ajutat pe mine oamenii ăștia?

Î: *Ne puteți spune câteva nume ale celor care, la ora actuală, pot fi catalogați drept nerătăcitori și asupra cărora nu aveți niciun control?*

R: Nu am niciun control asupra vreunui nerătăcitor. Eu nu-i controlez decât pe cei slabi, nu și pe cei care gândesc pentru ei înșiși.

Î: *Descrieți un rătăcitor tipic. Faceți o descriere cât mai detaliată, pe puncte, astfel încât să pot recunoaște un rătăcitor atunci când îl întâlnesc.*

R: Primul lucru pe care îl vei observa la un rătăcitor va fi lipsa totală și extrem de evidentă a unui scop major în viață.

Se va putea observa cu ochiul liber lipsa lui de încredere în sine.

Nu va duce niciodată la bun sfârșit ceva ce necesită gândire și efort.

Cheltuiește tot ce are, ba chiar și mai mult, dacă obține credit.

În permanență este bolnav sau îi este rău din cauze mai mult sau mai puțin imaginare și, la cea mai mică durere fizică, se plânge de-l știe toată lumea.

Are puțină imaginație sau chiar îi lipsește în totalitate.

E lipsit de entuziasm și de inițiativă; nu are niciodată chef să înceapă ceva și nu o face decât forțat de împrejurări. Se află întotdeauna pe linia din urmă a frontului.

Este temperamental și nu își poate controla emoțiile.

Are o personalitate lipsită de orice șarm, iar restul oamenilor nu se simt atrași în niciun fel de el.

Se implică în toate domeniile, dar nu este bun în niciunul.

Îi neglijează pe toți cei din jurul său, chiar și pe cei de care depinde.

Face aceeași greșeală la infinit, fără să profite în niciun fel de eșecul său.

Are o minte limitată și este intolerant cu privire la orice subiect, gata să sacrifice pe oricine nu este de acord cu el.

Așteaptă totul de la ceilalți, fără să dea nimic înapoi.

Începe o grămadă de proiecte, dar nu finalizează niciunul.

Se plânge în gura mare de greșelile comise de cei de la guvernare, fără a spune vreodată cum pot fi dovedite acuzele sale.

Nu va trage niciodată o concluzie, mai ales dacă e într-o situație care îi permite să se eschiveze, iar dacă este forțat de împrejurări să ia o decizie, se va contrazice singur, cu prima ocazie.

Mănâncă prea mult și face prea puțin sport.

Bea dacă altcineva îi plătește băutura.

Va juca jocuri de noroc doar dacă poate trișa.

Îi critică pe cei ce reușesc în ceea ce fac.

Pe scurt, un rătăcitor muncește din greu să nu gândească, mai mult decât muncește marea majoritate a oamenilor să își asigure un trai decent.

Mai degrabă spune o minciună decât să-și recunoască incompetența, indiferent de subiectul aflat în discuție.

Dacă lucrează pentru cineva, își critică șeful pe la spate, iar în față îl lingușește.

Î: *Mi-ai făcut o descriere grafică a tipului rătăcitor. Vă rog să îmi spuneți acum care sunt caracteristicile unui nerătăcitor, astfel încât să îl pot recunoaște dintr-o privire.*

R: Primul semn distinctiv al unui om nerătăcitor: este tot timpul antrenat într-o acțiune bine definită, urmând un plan atent pus la punct. Are un țel major în viață la atingerea căruia lucrează constant, precum și o serie de țeluri mai mici, fiecare dintre ele conducând spre schema centrală.

Tonul voicii, mersul, strălucirea din ochi, rapiditatea cu care este capabil să ia o decizie — toate acestea indică faptul că e un om care știe exact ce vrea și este hotărât să obțină acel ceva, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătească sau de timpul pe care trebuie să îl investească în demersul său.

Dacă îi pui întrebări, îți va da răspunsuri directe. Nu se eschivează și nu caută căi de ocolire a răspunsului.

Face favoruri altora, dar acceptă arareori sau chiar deloc ca cei din jur să îi facă lui favoruri.

E întotdeauna pe prima linie, indiferent că joacă un joc sau luptă într-un război.

Dacă nu știe un răspuns la o întrebare, recunoaște acest lucru, cu toată onestitatea de care este capabil.

Are o memorie bună; nu-și caută niciodată scuze atunci când dă greș.

Nu dă niciodată vina pe alții pentru greșelile pe care le comite el, nici chiar atunci când situația permite trage-rea la răspundere a altora.

Îl găsești conducând cele mai mari afaceri din oraș. Trăiește pe cele mai bune străzi, conduce cele mai tari mașini și își face simțită prezența oriunde s-ar afla.

Este o adevărată inspirație pentru toți cei care intră în contact cu mintea lui.

Caracteristica principală a unui nerătăcitor este aceasta: are propria minte, pe care o folosește în tot ceea ce face.

Un nerătăcitor „are propria minte, pe care o folosește în tot ceea ce face".

* * *

Vă puteți gândi la cineva care se potrivește cu această descriere? Este acel om un nerătăcitor?

Î: *Un nerătăcitor se naște cumva cu vreun avantaj mental, fizic sau spiritual de care un rătăcitor nu dispune?*

R: Nu. Principala diferență dintre un rătăcitor și un nerătăcitor este dată de o calitate de care amândoi dispun, în aceeași măsură. E vorba de dreptul fiecăruia de a-și folosi mintea și de a gândi pentru sine.

Î: *Dacă ar fi să îi dai un mesaj, pe scurt, unui rătăcitor tipic pe care ți-ai dori din diverse motive să îl tămăduiești de obiceiu-rile sale rele, care ar fi acela?*

R: L-aș admonesta să se trezească și să ofere!

Î: *Să ofere ce?*

R: Orice fel de serviciu folositor celor din jurul lui — cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Î: *Deci un nerătăcitor trebuie să ofere?*

R: Da, dacă se așteaptă să obțină ceva! Și chiar trebuie să ofere ceva înainte de a primi.

Î: *Unii oameni se îndoiesc de existența ta.*

R: În locul tău, nu mi-aș face probleme din cauza asta. Cei care sunt gata să renunțe la obiceiul de a rătăci vor recunoaște imediat autenticitatea acestui interviu. Cât despre ceilalți, nu merită efortul de a fi schimbați.

Î: *De ce nu încerci să mă oprești de la a publica această confesiune pe care ți-o smulg?*

R: Pentru că așa te-aș determina cu siguranță să o publici. Am un plan mai bun decât o simplă încercare de a opri publicarea confesiunii pe care o fac. O să te încurajez să o publici, după care voi privi degajat cum o parte din rătăcitorii atât de credincioși mie îți vor face zilele amare. Nu am nevoie să îți neg povestea. Discipolii mei o vor face în locul meu — ai să te convingi singur.

Cunoscând faptul că, într-adevăr, cartea aceasta nu a fost publicată decât la șaptezeci de ani după ce Hill a scris aceste rânduri, sunt intrigat și nerăbdător să aflu ce altceva ne mai dezvăluie! Se pare că ne așteaptă o grămadă de surprize, care mai de care mai explozive...

5

Confesiunea continuă

Î: *Chiar dacă v-ați hotărî să puneți capăt confesiunii în acest punct, afirmațiile dumneavoastră de până acum sunt cât se poate de clare, dar, din fericire pentru milioanele de victime care își vor câștiga libertatea grație confesiunii dumneavoastră, interviul va continua până în momentul în care îmi veți fi oferit arma prin care veți putea fi împiedicat să dominați oamenii prin frică și superstiții. Țineți minte, Majestate, confesiunea este abia la început. După ce îmi veți explica metodele prin care controlați oamenii, vă voi obliga să dezvăluiți și metoda de anihilare a dominației dumneavoastră.*

Este adevărat că nu voi trăi destul pentru a vă putea învinge eu însumi, însă cuvintele tipărite pe care le las în urma mea sunt nemuritoare, fiindcă sunt pline de adevăr! Nu vă este teamă de rezistența unui singur individ fiindcă știți că nu are cum să dureze prea mult, dar vă este teamă de adevăr. Vă este teamă de adevăr și de nimic altceva din cauză că, lent, dar sigur, adevărul este cel care va elibera omenirea de sub dominația fricii. Deposedat de arma fricii, veți fi complet neajutorat și incapabil de a mai deține controlul asupra ființelor umane! Este adevărat sau nu?

„Este adevărat că nu voi trăi destul pentru a vă putea învinge eu însumi, însă cuvintele tipărite pe care le las în urma mea sunt nemuritoare, fiindcă sunt pline de adevăr!"

Într-adevăr, Napoleon Hill a decedat în 1970, dar această carte, publicată în 2011, va rezista timpului.

R: Sunt nevoit să admit adevărul a ceea ce tocmai ați spus.

Î: *Fiindcă ne-am pus de acord, vă propun să continuăm confesiunea. Dar, înainte de asta, vreau să mă dau și eu mare pentru câteva secunde, odată ce dumneavoastră v-ați făcut jocul. Mă voi rezuma la o singură întrebare, iar dacă-mi răspundeți, mă voi declara satisfăcut. Nu-i așa că puteți controla doar mințile celor care au permis eșecurilor repetate să le influențeze viața?*

R: Da, este adevărat, și am admis acest lucru, într-o formă sau alta, de zeci de ori. De ce continuați să mă agasați cu această întrebare?

Î: *Repetiția înseamnă forță. Vă voi obliga să reformulați în toate modurile posibile ideile-cheie ale confesiunii, astfel încât victimele dumneavoastră — citind acest interviu — să-și poată da seama singure, din propriile experiențe pe care le-au avut cu dumneavoastră, de justețea acestor afirmații. Acesta este unul dintre micile mele trucuri. Sunteți de acord cu felul în care voi proceda?*

R: Doar nu vreți să-mi întindeți o capcană ca să vă dați mare, nu-i așa?

Î: *Eu pun întrebările, iar dumneavoastră răspundeți! Haideți, explicați de ce nu aveți nicio putere să mă opriți din a vă smulge această confesiune. Am nevoie de ea pentru a-i ajuta și pentru a le da speranțe celor care v-au căzut victime, pe care intenționez să-i eliberez de sub dominația dumneavoastră oferindu-le acest interviu.*

R: Nu am nicio putere asupra dumneavoastră fiindcă ați descoperit abordarea secretă a regatului meu. Știți că exist numai în mintea celor care se tem. Știți că îi controlez doar pe cei pasivi, care nu se obosesc să-și folosească propriile minți. Știți că infernul meu se află aici, pe pământ, și nu în viața de dincolo. Știți că sunt un principiu sau o formă de energie ce reprezintă latura negativă a materiei și a energiei și că nu sunt o persoană cu limba despicată și cu coada ascuțită. Ați devenit stăpânul meu fiindcă v-ați învins toate fricile. În cele din urmă, sunteți conștient că puteți salva toate victimele care vor intra în contact cu dumneavoastră și, știind aceasta, îmi dați lovitura de grație.

Nu vă pot controla fiindcă v-ați conștientizat propria minte și știți să vă folosiți de ea. Așa că, domnule Pământean Lăudăros, această confesiune ar trebui să vă hrănească orgoliul până la saturație.

Diavolul spune: „Nu vă pot controla fiindcă v-ați conștientizat propria minte și știți să vă folosiți de ea și, astfel, îmi dați lovitura de grație."

Î: *Această ultimă înțepătură nu era deloc necesară. O cunoaștere de genul celei cu care v-am învins este incompatibilă cu slăbiciunea unei vanități vulgare. Adevărul este singurul lucru din lume ce rezistă ridicolului. Iar acum să trecem la confesiune. Cum funcționează principiul lingușirii? Îl folosiți, nu-i așa?*

R: Oare-l folosesc? O, doamne! Lingușirea este una dintre armele mele favorite! Cu această unealtă mortală îi sfâșii pe toți, cu mic, cu mare.

Î: *Această mărturisire mă interesează în mod special. Explicați-mi cum funcționează acest principiu.*

R: Îl aplic atât de des, încât nici nu știu de unde să încep. Vă avertizez, totuși, înainte de a vă da o explicație detaliată, că, dacă veți publica răspunsul meu, veți atrage asupra dumneavoastră o avalanșă de ridicol.

Î: *Îmi asum acest risc. Continuați.*

R: De fapt, aș putea la fel de bine să admit că, întâmplător, ați atins și secretul eșecurilor repetate.

Î: *Iată o afirmație surprinzătoare! Dar să revenim la confesiune și la principiul lingușirii. Fără devieri de la subiect și fără ironii. Vorbiți-mi despre flatare în scopul obținerii controlului asupra oamenilor.*

R: Lingușirea este o momeală extrem de valoroasă pentru cei care vor să dețină controlul. Are consecințe foarte puternice datorită faptului că se folosește de două dintre cele mai des întâlnite slăbiciuni omenești: vanitatea și egocentrismul. În mod cert, fiecare are doza sa de vanitate și egocentrism. La unii, aceste trăsături sunt atât de pronunțate, încât funcționează, la propriu, ca niște mreje în care pot fi prinși. Cea mai bună mreajă este lingușirea.

Flatarea este momeala principală folosită de bărbați pentru a seduce femeile. De fapt, și femeile îi lingușesc pe bărbați ca să preia controlul asupra lor, în special pe cei care nu pot fi manipulați prin sex. I-am învățat pe agenții mei să-i flateze atât pe bărbați, cât și pe femei. Lingușeala este momeala principală cu ajutorul căreia câștigă încrederea oamenilor de la care procură, apoi, informațiile necesare pentru a continua războiul.

De fiecare dată când cineva acceptă să-i fie gâdilat orgoliul, intervin eu și încep să creez un nou ratat. În special pierde-vară sunt ușor de măgulit. Îi inspir pe oameni să lingușească în toate relațiile, pentru că cei care se lasă influențați devin în scurt timp ratați.

Diavolul spune: „Flatarea este momeala principală pusă în joc de bărbați pentru a seduce femeile."

Î: *Poți controla pe oricine este ahtiat după laude?*

R: Foarte ușor. După cum v-am spus deja, măgulirea este de o importanță majoră în atragerea oamenilor pe panta eșecurilor repetate.

Î: *La ce vârstă sunt oamenii susceptibili de a cădea în capcana propriei vanități?*

R: Vârsta nu are nimic de-a face cu vanitatea. Oamenii sunt receptivi la laude, într-un fel sau altul, chiar din clipa în care au devenit conștienți de existența lor în această lume și până în clipa morții.

Î: *Cum pot fi flatate femeile cel mai ușor?*

R: Trebuie să-i gâdili orgoliul. Spune-i unei femei că e drăguță sau că se îmbracă bine.

Î: *Și bărbații? Cum pot fi prinși în mreje?*

R: Vizându-i egocentrismul! Cu „E" mare! Spune-i unui bărbat că are un corp la fel de puternic ca al lui Hercule sau că este un magnat al afacerilor, și va toarce ca o pisică. Știți foarte bine ce se va întâmpla după aceea.

Î: *Toți bărbații sunt așa?*

R: O, nu! Doi bărbați din o sută își țin egoismul atât de bine sub control, încât nici măcar un lingușitor expert nu se poate băga pe sub pielea lor fără un cuțit de măcelar cu două tăișuri.

Î: *Cum se folosește o femeie abilă de arta lingușirii pentru a atrage bărbații?*

R: O, Cerule! Trebuie să vă desenez asta pe hârtie? Nu aveți deloc imaginație?

Î: *O, ba da! Am imaginație din belșug, Majestatea Voastră, dar mă gândesc la acei sărmani neghiobi care trebuie să priceapă în detaliu tehnica prin care pot fi atrași, prin lingușire, pe panta eșecului. Continuați cu explicația modului în care o femeie poate prinde în mreje bărbați bogați și, se presupune, deștepți.*

R: Mă obligați să le joc o festă afurisită femeilor, dar, dacă îmi cereți această informație, nu am de ales. Femeile manipulează cu ajutorul unei tehnici care constă, în primul rând, în felul în care-și modulează vocea, în inflexiuni calde și gângurit de bebeluș, și, în al doilea rând, închizându-și ochii pe jumătate, gesturi care coincid cu hipnoza combinată cu lingușirea.

Sunt sigur că, în acest moment, femeile nu vor fi foarte încântate; de fapt, nici mie nu mi-a venit să cred la început. Dați ochii peste cap și continuați să citiți... Acesta e adevărul!

Î: *Asta e tot ce se poate spune legat de chestiunea flatării?*

R: Nu, am vorbit doar despre tehnică. Mai este impulsul folosit pe post de momeală. Tipul de femeie la care, probabil, vă gândiți nu se vinde niciodată pe sine și nici orice altceva ar avea de oferit. În schimb, îi vinde bărbatului propriul egocentrism!

Î: *Asta e tot ce au de partea lor când vor să-i flateze pe bărbați?*

R: E o metodă garantată; eficientă când sex-apeall-ul eșuează!

Î: *Deci trebuie să cred că individul acela mare, puternic și deștept se lasă îmbrobodit de lingușeli în felul acesta? Chiar e posibil?*

R: Dacă e posibil? Se întâmplă în fiecare clipă, în fiecare zi. Mai mult, dacă nu sunt niște pierde-vară, adică deja ratați, cu cât sunt mai sus, cu atât cad mai tare dacă nimeresc pe mâinile unei lingușitoare abile.

Î: *Vorbiți-mi despre celelalte trucuri pe care le folosiți pentru a-i transforma pe oameni în ratați.*

R: Un alt procedeu deosebit de eficient este eșecul! Majoritatea oamenilor încep să se prăbușească în momentul în care întâmpină rezistență și nici măcar unul din zece mii nu va continua să persevereze, dacă a eșuat de două, trei ori.

Î: *Să înțeleg că misiunea dumneavoastră este eșecul oamenilor?*

R: Ați înțeles corect. Eșecul slăbește moralul, distruge încrederea în sine, subminează entuziasmul, amorțește imaginația și perturbă determinarea necesară materializării unui scop.

În absența acestor calități, nimeni nu poate duce la îndeplinire, pe termen lung, vreun angajament. Au existat mii de inventatori mai talentați decât Thomas Edison, dar nimeni nu a auzit de ei, în timp ce numele lui Edison va rămâne în istorie fiindcă, dintre toți, doar el a convertit eșecul într-o trambulină spre succes, în timp ce ceilalți au folosit eșecul ca pe un alibi pentru lipsa rezultatelor.

Î: *A fost capacitatea de a trece peste eșec fără a se descuraja principala calitate a lui Henry Ford?*

R: Da, și aceasta este cea mai de preț însușire a oricărei persoane care a avut succes, indiferent în ce domeniu.

„Capacitatea de a trece peste eșec fără a te descuraja este cea mai de preț însușire a oricărei persoane care a avut succes, indiferent de domeniu."

* * *

În cartea *Three Feet from Gold*, le-am luat interviu la peste 35 de lideri contemporani și l-am rugat să vorbească nu despre succesul lor, ci despre cele mai dificile momente pe care le-au întâmpinat și despre cum au perseverat pe drumul către succes. De exemplu, Julie Krone, prima femeie care a intrat în Thoroughbred Hall of Fame, cu 3 704 victorii la activ, ne-a împărtășit obstacolele pe care a fost nevoită să le depășească la începuturile carierei sale. Majoritatea proprietarilor de cai nu aveau încredere într-un jocheu-femeie. Ne-a mărturisit că mottoul care o ajuta să meargă mai departe era: „Nu înceta să-ți faci apariția!" Ne-a împărtășit faptul că „am descoperit că, dacă eu continui să mă prezint la datorie și să mă depășesc pe mine însămi, până la urmă-mi vor da un cal, ca să scape de mine". Restul este istorie. Julie a ajuns una dintre cele mai apreciate atlete din toate timpurile, conform *USA Today*. Este, într-adevăr, o inspirație pentru noi toți... Nu înceta să-ți faci apariția!

Î: *Această afirmație este foarte generală, Majestate! N-ați vrea, de dragul acurateței, s-o reformulați, adică să fiți mai explicit?*

R: Reformularea nu e necesară, fiindcă afirmația nu este deloc prea generală. Analizați viețile oamenilor de succes și veți descoperi, fără excepție, că succesul lor este direct proporțional cu eșecurile pe care le-au depășit.

Viața oricărui om de succes este o ilustrare a ceea ce știe orice filozof adevărat: „Fiecare eșec aduce cu sine germenele unei reușite echivalente."

Dar germenele nu va încolți și nici nu va crește grație unui pierde-vară. Este adus la viață numai în mâinile celui care este conștient de faptul că multe eșecuri sunt doar înfrângeri temporare și care niciodată, indiferent de situație, nu acceptă eșecul ca pe o scuză în favoarea abandonului.

Î: *Dacă am înțeles corect, dumneavoastră susțineți că meritul survine împreună cu eșecul. Nu pare deloc rezonabil. În cazul acesta, de ce vreți să-i conduceți pe oameni spre eșec, dacă odată cu acesta survine și meritul?*

R: Ceea ce susțin eu este foarte coerent. Aparența incoerență se datorează lipsei dumneavoastră de înțelegere. Eșecul este o virtute doar atunci când individul nu se lasă pradă descurajării și continuă să persevereze. Ori de câte ori am ocazia, îi provoc pe oameni să rateze, fiindcă știu că nici măcar unul din zece mii nu va persevera după ce a eșuat de două sau trei ori. Nu mă interesează cei puțini care vor transforma nereușita în trepte spre reușită, fiindcă știu că aceștia aparțin, oricum, părții adverse. Ei sunt cei obișnuiți să nu abandoneze și asupra lor nu am nicio influență.

Î: *Explicațiile dumneavoastră sunt edificatoare. Acum vă rog să-mi vorbiți despre celelalte metode pe care le folosiți pentru a-i convinge pe oameni să se predea abandonului.*

„Edison a convertit eșecul într-o trambulină spre succes, în timp ce ceilalți au folosit eșecul ca pe un alibi pentru lipsa rezultatelor."

* * *

Tu ce atitudine ai față de eșecurile din viața ta?

R: Un alt instrument deosebit de eficient este propaganda. Cu ajutorul propagandei, îi determin pe oameni să se ucidă unii pe alții după paravanul războiului.

Ingeniozitatea acestui instrument depinde de subtilitatea cu care este pus în joc.

Obișnuiesc să combin propaganda cu buletinele de știri internaționale. Am făcut în așa fel, încât să fie prezentă în școli publice și private. Am observat că-și găsește cu ușurință drumul spre amvon. Împrumut filmelor culoarea ei. O injectez în materiale publicitare, ziare, televiziune și

radio. O răspândesc la sediile de afaceri și la locurile de muncă ale oamenilor. Mă folosesc de ea ca să umplu sălile de judecată la procesele de divorț, dar și pentru a distruge industria și afacerile.

Este instrumentul pe care mă bazez pentru a falimenta băncile. Propagandiștii mei acționează în toată lumea, așa încât pot să provoc o epidemie, să stârnesc câinii războiului sau să provoc panică în lumea afacerilor după bunul meu plac.

Î: *Dacă susțineți că puteți provoca toate aceste lucruri doar prin intermediul propagandei, pare firesc să avem războaie și recesiune economică. Faceți o descriere simplă a termenului „propagandă". Ce este, de fapt, și cum funcționează? Vreau să știu, în special, cum vă faceți responsabil de deriva oamenilor, având de partea dumneavoastră acest procedeu nefast.*

R: Propaganda reprezintă orice procedeu, metodă sau plan prin care oamenii sunt influențați fără ca ei s-o știe și fără să cunoască sursa influenței.

Și în afaceri se face uz de propagandă, pentru a descuraja concurența. Angajatorii recurg la ea pentru a se situa pe o poziție avantajoasă față de angajați. Angajații le plătesc angajatorilor cu aceeași monedă, pentru a obține, la rândul lor, avantaje asupra acestora. De fapt, e atât de răspândită și funcționează atât de simplu și de frumos, încât pare complet inofensivă, chiar și atunci când cineva devine conștient de prezența ei.

Î: *Presupun că, în acest moment, băieții dumneavoastră se ocupă de pregătirea minților cetățenilor americani în vederea instaurării unui nou soi de dictatură. Spuneți-mi cum procedează.*

R: Da! În număr de milioane, băieții mei se ocupă de pregătirea Americii înaintea noii hitlerizări. Cei mai buni dintre ei acționează asupra sferei politice și a sindicatelor. Intenționăm să preluăm țara prin scrutin, și nu prin gloanțe. Americanii sunt atât de sensibili, încât n-ar suporta să

vadă schimbarea formei lor de guvernământ cu mitraliere și tancuri. Așa că propagandiștii noștri le servesc meniul pe care sunt dispuși să-l înghită, instigând angajatorii împotriva angajaților și guvernul contra afacerilor și industriei. După ce propaganda își va fi făcut treaba în mod ireproșabil, unul dintre băieții noștri va fi pus la conducerea statului ca dictator, iar cei Nouă Înțelepți ai Curții voastre Supreme vor dispărea împreună cu noțiunile lor naive despre Constituție! Toată lumea va avea slujbă, iar hrana va fi asigurată din trezoreria statului. Cu cât oamenii au burțile mai pline, cu atât plutesc mai ușor în derivă. Cei flămânzi nu pot fi ținuți sub control.

În 1938, instrumentele la care recurgea Diavolul pentru a „hitleriza" America erau „instigarea guvernului contra afacerilor și industriei" și asigurarea hranei populației din trezoreria statului. Să fie valabile și astăzi? Asistăm, oare, la materializarea planului Diavolului? Dacă astăzi Napoleon Hill i-ar lua interviu Diavolului, acesta ar fi foarte încântat de așa-numitele programe de ajutor social, deja aplicate sau în stadiu de propunere, și de implicarea guvernului în sectorul afacerilor particulare, cum ar fi transporturile și industria financiară.

Î: *Mereu m-am întrebat cine a inventat procedeul abil numit propagandă. Din ce mi-ați spus despre originea și natura ei, am înțeles de ce este atât de nefastă. Numai cineva la fel de șiret ca Majestatea Voastră ar fi putut inventa o metodă prin care să amorțească rațiunea, să detroneze voința și să-i ducă pe oameni în derivă.*

De ce nu faceți uz de propagandă pentru a prelua controlul asupra victimelor dumneavoastră, în loc de a le supune cu ajutorul fricii și anihilării prin războaie?

R: În ce altceva constă frica de Diavol, dacă nu în propagandă? Nu ați observat cu foarte mare atenție tehnicile mele, căci altfel v-ați fi dat seama că sunt cel mai mare propagandist din lume! Niciodată nu îmi ating scopul

prin mijloace directe și transparente, dacă pot să fac uz de subterfugii și subtilitate.

Ce credeți că fac atunci când sădesc gânduri negative în mințile oamenilor și preiau controlul asupra lor cu ajutorul a ceea ce ei înșiși numesc idei proprii? Ce denumire mai bună ați putea găsi, în afară de cea mai abilă formă de propagandă?

Î: *Doar nu vreți să spuneți că noi înșine vă ajutăm să ne distrugeți, fără să ne dăm seama!*

R: Exact asta vreau să spun și vă voi arăta în detaliu cum funcționează acest truc.

Î: *Mă bucur că ne înțelegem. Cum se face că-i transformați pe oameni în propagandiști și-i ademeniți să cadă în propriile capcane? Spuneți-mi povestea de la început până la sfârșit, cu toate detaliile sinistre. Am ajuns la cea mai importantă parte a confesiunii și sunt foarte nerăbdător să intru în stăpânirea secretului dumneavoastră, cu toate că nu vă pot acuza că trageți de timp, în condițiile în care știți foarte bine că răspunsurile pe care mi le dați vor smulge milioane de victime de sub stăpânirea dumneavoastră. Știți, de asemenea, că aceleași răspunsuri vor preveni victimizarea a nenumărate milioane de ființe nenăscute încă. Nici nu mă mir că faceți tot posibilul să vă eschivați prin răspunsurile dumneavoastră.*

R: Raționamentul dumneavoastră este corect. Această parte a confesiunii îmi va aduce mai multe prejudicii decât toate celelalte la un loc.

Î: *Sau, mai bine zis, această parte a confesiunii va salva mai multe milioane de oameni de sub puterea dumneavoastră decât toate celelalte părți la un loc.*

R: Nu pot decât să zic că m-ați pus într-o situație dată naibii.

Î: *Acum știți și dumneavoastră ce simt milioanele de victime. Vă ascult.*

R: Intru în mintea cuiva doar mituindu-l.

Î: *Ce folosiți pe post de mită?*

R: Folosesc multe lucruri, toate lucrurile plăcute la care poate râvni un om. Folosesc același gen de mituire la care apelează și oamenii între ei. Adică vizez ceea ce-și doresc ei cel mai mult. Cele mai eficiente sunt:

- Dragostea
- Atracția erotică
- Lăcomia de bani
- Dorința obsesivă de a obține lucruri pe gratis — jocurile de noroc
- Vanitatea femeilor, egocentrismul bărbaților

În mediul în care trăim astăzi, este evident că atât femeile, cât și bărbații pot cădea pradă cu ușurință vanității și egocentrismului. Vă puteți gândi la câteva exemple?

- Setea de putere
- Dependența de diverse substanțe
- Dorința de autoexprimare prin vorbe și fapte
- Tendința de a-i imita pe alții
- Speranța în existența vieții de după moarte
- Dorința de a fi erou sau eroină
- Nevoia de hrană

Î: *Iată o listă impresionantă a posibilităților de mituire! Mai folosiți și altele, Majestate?*

R: Da, există nenumărate posibilități, dar acestea sunt preferatele mele. Combinând între ele unele dintre aceste posibilități, am acces la mintea oricărui om, indiferent de vârstă, în orice moment al vieții lui.

Î: *Vreți să spuneți că aceste forme de mită sunt cheile cu care deschideți, fără zgomot, mintea oricărui om?*

R: Exact asta spun și fac.

Î: *Ce se întâmplă când accesați mintea unui individ care nu se află, încă, pe panta decăderii, dar care, în proporție de 98%, se califică drept potențial ratat?*

R: Trec imediat la treabă și încerc să acaparez cât pot de mult din mintea lui. Dacă slăbiciunea individului e lăcomia de bani, atunci, metaforic vorbind, mă apuc să zornăi monede în fața lui. Îi amplific dorința și-i implantez sugestia de a-și satisface acea dorință. Apoi, când e pe punctul de a o vedea îndeplinită, îi smulg obiectul dorit de sub nas.

E un vechi truc de-al meu. După ce-l aplic de câteva ori la rând, bietul individ cedează și renunță. După aceea îmi fac și mai mult loc în mintea lui, inducându-i teama de sărăcie. Aceasta e unul dintre cei mai buni paraziți mentali.

Î: *Recunosc că metoda dumneavoastră este foarte inteligentă, însă ce faceți dacă individul vă păcălește și reușește să pună mâna pe o sumă uriașă de bani? Cum îi mai induceți teama de sărăcie atunci?*

R: Într-adevăr, n-ar mai fi posibil. Atunci îi induc altceva care să servească la fel de bine scopurilor mele. Dacă victima reușește să-și concretizeze dorința de îmbogățire, îi suprasaturez mintea cu imaginea obiectelor pe care le-ar putea cumpăra. De exemplu, îl fac să se îndoape cu cele mai rafinate mâncăruri. Asta îi va încetini capacitatea de a gândi, îi va slăbi inima și-l va așeza pe drumul spre depravare.

După aceea îl sâcâi cu boli gastrointestinale cauzate de surplusul de alimentație. Acestea îi vor încetini și ele gândirea și-i vor da o dispoziție psihică proastă.

Î: *Și dacă victima nu e lacomă la mâncare? Ce alte obiceiuri proaste îi puteți forma, astfel încât să ajungă un depravat?*

R: Dacă victima e bărbat, îl prind în cursă folosindu-mă de apetitul lui sexual. Această slăbiciune duce la pierzare mai mulți bărbați decât toate celelalte slăbiciuni la un loc.

Î: *Deci mâncarea și sexul sunt două dintre cele mai eficiente momeli! Corect?*

R: Da. Cu aceste două ispite fac cele mai multe victime, iar următoarea pe listă e dorința de îmbogățire.

Î: *Am impresia că bunăstarea e mai periculoasă decât sărăcia, dacă e să vă dau crezare.*

R: Asta depinde, în primul rând, de persoana pe mâinile căreia a încăput respectiva avere și de felul în care a dobândit-o.

Î: *Ce legătură există între modalitatea în care a fost dobândită averea și calitatea acesteia de a fi binecuvântare sau blestem?*

R: Una esențială! Dacă nu mă credeți, gândiți-vă la cei care obțin rapid sume mari, lipsindu-le obișnuința de a se folosi de bani în mod rațional, și observați felul în care înțeleg să se folosească de ele.

De ce credeți că fiii celor bogați ating atât de rar nivelul de succes al părinților lor? Să vă explic de ce. Din cauză că au fost privați de autodisciplina caracteristică celor nevoiți să lucreze.

Citiți biografiile starurilor de cinema și ale sportivilor de performanță care s-au trezit, brusc, în posesia unor mari sume de bani și în mijlocul adulațiilor publicului. Observați, în aceste cazuri, felul în care am intervenit, făcându-i sclavi ai sexului, ai jocurilor de noroc, ai mâncatului în exces și ai băuturii. Prin intermediul acestor vicii, îi controlez chiar și pe cei mai buni, de îndată ce ajung să se îmbogățească.

Gândiți-vă la nenumărații sportivi care au ajuns megastaruri pentru ca, în final, să se prăbușească și să se ardă cu flama propriei celebrități și averi... și gândiți-vă și la milioanele de tineri care îi priveau plini de admirație! Gândiți-vă la cei care au câștigat la loto... și au sfârșit prin a cheltui toți banii în numai câțiva ani... să fie, oare, din cauza rătăcirii lor?... ca o consecință a practicării jocurilor de noroc? Să fie cicluri provocate și orchestrate de Diavol?

Î: *Ce se întâmplă cu cei care se îmbogățesc lent, aducând, într-o formă sau alta, servicii utile societății? Sau și ei sunt ușor de ademenit?*

R: Oh! Am eu grijă și de ei, dar, de obicei, trebuie să folosesc alte momeli. Unii vor un anumit lucru, alții își doresc cu totul altceva.

Mă asigur, pentru a-mi atinge scopul, că vor primi ce-și doresc, dar fac în așa fel încât, odată cu aceasta, să le strecor în pachet și ceva ce în niciun caz nu-și doresc. Cadoul nedorit va acționa ca un impuls către rătăcire. Înțelegeți, acum, felul în care lucrez?

Î: *Și încă ce lucrare! Ademeniți oamenii folosindu-vă de dorințele lor firești, dar, ori de câte ori puteți, picurați și otrava mortală peste obiectul dorințelor.*

R: Ați înțeles întocmai. Vedeți dumneavoastră, eu dezbin pentru a stăpâni, ca să spun așa.

Î: *Din ce mi-ați spus dumneavoastră, deduc că nu-i puteți mitui pe cei care dețin controlul asupra propriei persoane să vă ajute să-i rătăciți pe alții. Corect?*

R: Foarte corect. Pot, și chiar reușesc, să stârnesc interesul celor puternici cu diverse lucruri pe care e firesc să și le dorească, însă aceștia sunt ca peștii care fură momeala fără să se lase prinși.

Un individ care se autocontrolează obține de la viață tot ce-și dorește, dar în termenii lui. Rătăciții iau, și ei, tot ce pot, dar în condițiile impuse de mine.

Cu alte cuvinte, indivizii puternici, dacă vor, împrumută bani de la bancă în condiții rezonabile și plătesc o rată rezonabilă. Cei slabi, pentru a-și acoperi împrumuturile, își amanetează ceasul și plătesc rate exorbitante.

Î: *Să deduc de aici că sunteți implicat, într-un fel sau altul, în toate problemele și mizeriile pe care le trăiesc oamenii, în ciuda faptului că prezența dumneavoastră nu este, întotdeauna, remarcată?*

R: Cei care, deși refractari, ajung să îmi facă jocul și să lucreze pentru mine sunt cei mai eficienți agenți ai mei. Vedeți dumneavoastră, agenții refractari sunt cei pe care nu-i pot controla prin niciun fel de mită, oameni pe care-i stăpânesc prin frică sau prin tot felul de nenorociri și pe care-i leg fedeleș când sunt deja la pământ. Ei nu vor să-mi slujească, însă nu pot scăpa, fiindcă sunt legați de mine din cauza rătăcirii în care se complac.

Î: *Cred că încep să înțeleg mai bine cum funcționează tehnica dumneavoastră. Mituiți oamenii oferindu-le obiectele dorințelor lor firești, îi atrageți pe calea cea rea și, dacă vă acceptă momelile, îi prindeți în vârtejul rătăcirii. Dacă refuză să înghită momeala, le plantați în minte germenii fricii, ori îi prindeți în capcană cu ajutorul vreunei nenorociri, după care-i legați fedeleș când deja s-au lăsat copleșiți de frica acelei nenorociri. Aceasta e metoda dumneavoastră?*

R: Exact așa acționez. Inteligent, nu credeți?

Î: *Pe care-i preferați ca propagandiști: pe tineri sau pe cei în vârstă?*

R: Pe tineri, bineînțeles! Aceștia pot fi mituiți și sunt mai influențabili decât cei cu judecata matură. În plus, au posibilitatea de a rămâne mai mult timp în serviciul meu.

Î: *Majestatea Voastră mi-a făcut o descriere foarte clară a rătăcirii. Spuneți-mi ce este de făcut pentru a evita acest obicei? Vreau soluția completă, pe înțelesul tuturor.*

R: Protecția împotriva rătăcirii este foarte simplă și la îndemâna oricui. Apărarea constă în respectarea următoarelor principii:

1. Cândește pe cont propriu în toate împrejurările. Faptul că oamenii nu dețin, cu adevărat, controlul

asupra vreunui lucru, motiv pentru care li s-a dat capacitatea de a gândi, este plin de semnificație.

2. Hotărăște-te ce vrei de la viață, apoi construiește un plan prin care să-ți duci la îndeplinire scopul și, dacă este nevoie, fii dispus să sacrifici orice, numai nu renunța la scopul tău.

3. Analizează înfrângerile temporare, indiferent de natura sau cauza lor, și extrage, de aici, germenii reușitei omoloage.

4. Fii dispus să prestezi servicii utile a căror valoare să fie echivalentă cu cea a bunurilor pe care le pretinzi de la viață. Pentru a-ți asigura bunurile, prestează, mai întâi, serviciile.

5. Realizează că mintea ta este un aparat de percepție care poate fi setat să recepteze informațiile trimise de depozitul informațional universal al Inteligenței Supreme, care te ajută să-ți materializezi dorințele.

6. Fii conștient de faptul că cel mai mare avantaj al tău este timpul, singurul lucru, cu excepția propriilor gânduri, pe care îl posezi în totalitate și singurul lucru care poate fi transformat în orice lucru material îți dorești. Economisește-ți timpul, așa încât să nu irosești nicio parte din el.

7. Fii conștient de faptul că frica este balastul cu care îți umple Diavolul acea parte a minții pe care o lași nefolosită. Frica este doar o stare psihică pe care o poți controla, dacă umpli spațiul ocupat de ea cu credința în capacitatea ta de a face în așa fel, încât viața să-ți ofere tot ce vrei de la ea.

8. Când te rogi, nu cerși! Cere ce vrei și insistă să obții exact acel lucru, nu vreun substitut oarecare.

9. Fii conștient de faptul că viața este ca un șef dur! Ori îl conduci tu pe el, ori te conduce el pe tine! Nu există cale de mijloc și nici compromis! Niciodată să nu accepți de la viață lucruri sau experiențe pe care nu ți le dorești. Dacă ți se impune ceva ce nu vrei, poți, în mintea ta, să refuzi să accepți, și această atitudine va fi primul pas către îndeplinirea scopului tău.

10. În cele din urmă, reține că gândurile tale dominante atrag, conform unei legi naturale stricte și pe cea mai scurtă și convenabilă cale, contrapartea lor materială. Fii atent ce gândești!

Î: *Lista dumneavoastră este impunătoare! Dați-mi o formulă simplă, care să combine toate cele zece principii! Dacă ar trebui să le cuprindeți pe toate cele zece în unul singur, care ar fi acela?*

R: Fii hotărât în tot ce faci și nu lăsa gândurile neterminate să-ți paraziteze mintea. Cultivă-ți obiceiul de a formula concluzii clare asupra oricărui subiect.

Î: *Se poate ieși din vârtejul rătăcirii sau acesta se permanentizează odată ce ai intrat în el?*

R: Se poate, dacă victima are voința puternică necesară, dar cu condiția ca acest obicei să fie întrerupt la timp. Căci există o limită care, dacă este depășită, nu-ți mai lasă nicio speranță de a abandona rătăcirea. În acel punct, victima îmi aparține pentru totdeauna. Ca o muscă ce s-a prins în pânza păianjenului. Oricât s-ar zbate, nu va mai putea scăpa. Cu fiecare mișcare, se prinde în mreje din ce în ce mai tare. Pânza în care îmi înfășor victimile pe vecie este, de fapt, o lege a naturii care a rămas neobservată și neînțeleasă de oamenii de știință.

6
Ritm hipnotic

Î: *Care este această metodă misterioasă prin care preluați definitiv controlul asupra corpurilor oamenilor, chiar dinainte de a le lua în stăpânire sufletele? Toată lumea va vrea să afle cât mai multe despre această lege și despre felul în care funcționează.*

R: Mi-e greu să descriu legea pe înțelesul vostru, dar o puteți numi *ritm hipnotic*. E aceeași metodă prin care sunt hipnotizați oamenii.

Î: *Să înțeleg că aveți puterea să folosiți legile naturii ca pe o capcană în care vă atrageți victimele? Asta este ceea ce susțineți?*

R: Nu doar că o susțin. Este chiar adevărul! Preiau controlul asupra minților și trupurilor oamenilor ori de câte ori îi pot ademeni în ritmul hipnotic.

Î: *Dar ce este acest ritm hipnotic? Cum îl folosiți pentru a pune stăpânire pe oameni?*

R: Va trebui să fac o incursiune în trecut și să vă fac un rezumat al modului în care natura însăși utilizează ritmul hipnotic. În caz contrar, nu veți reuși să înțelegeți cum folosesc eu această lege pentru a pune stăpânire pe ființele umane.

Î: *Continuați, dar vă rog să explicați pe înțelesul tuturor.*

R: Foarte bine, voi face tot posibilul. Știți, desigur, că natura menține un echilibru perfect între toate elementele și energiile din univers. Știți că stelele și planetele își urmează traiectoria cu o precizie desăvârșită. Anotimpurile se succed cu o regularitate impecabilă. Stejarii cresc din ghinde, iar pinii din semințele predecesorilor lor. O ghindă nu dă niciodată naștere unui pin și nici semințele de pin, unui stejar.

Acestea sunt lucruri simple pe care oricine le poate pricepe; ceea ce nu înțelege oricine este legea prin care natura menține acest echilibru perfect în univers.

Voi, pământenii, ați prins o fărâmă din marea lege universală atunci când Newton a descoperit că ea (legea) păstrează Pământul în poziția în care se află și face ca toate obiectele materiale să fie atrase spre centrul Pământului. A numit-o *legea gravitației*.

Dar nu a avansat suficient în studierea acestei legi. Dacă ar fi făcut-o, ar fi descoperit că aceeași lege care menține poziția planetelor și care ajută natura să păstreze echilibrul desăvârșit al celor patru dimensiuni — în care sunt concentrate întreaga materie și energie — reprezintă capcana în care-i ademenesc eu pe oameni și preiau controlul asupra minților lor.

Î: *Vă rog să îmi spuneți mai multe despre această uimitoare lege a ritmului hipnotic.*

R: După cum am mai afirmat, există o formă de energie universală prin intermediul căreia natura păstrează echilibrul perfect al materiei și al energiei. Ea utilizează această forță descompunând-o în unde de lungimi și frecvențe diferite. Descompunerea despre care vă vorbesc este un proces realizat cu ajutorul obișnuinței.

Veți înțelege mai bine ceea ce încerc să vă explic, dacă veți face o analogie cu metoda prin care învățați să cântați. Mai întâi, memorați notele muzicale. Apoi le puneți în relație prin intermediul unei melodii și al unui ritm. Prin repetiție, rețineți atât melodia, cât și ritmul. Observați de câtă rigoare are nevoie muzicianul pentru a reține melodia. Prin repetarea combinațiilor de note, ajungeți să vă bucurați de muzică.

Orice impuls mental, dacă este repetat de suficiente ori, devine obișnuință și generează un ritm organizat. Obișnuințele indezirabile trebuie întrerupte înainte de a ajunge la stadiul de ritm. Mă urmăriți?

Î: *Desigur.*

R: Bine. Ritmul este ultimul stadiu al obișnuinței. Repetarea oricărui gând sau a oricărei mișcări fizice, conform principiului obișnuinței, sfârșește prin a deveni ritm.

Obișnuința nu mai poate fi întreruptă apoi, căci natura preia controlul și o permanentizează. E asemenea unui vârtej de apă. Un obiect poate pluti fără țintă până când este prins într-un vârtej. Apoi este învârtit la nesfârșit fără putință de scăpare. Energia care face posibilă gândirea oamenilor poate fi comparată cu apa unui râu.

Î: *Deci aceasta este modalitatea prin care preluați controlul asupra minților oamenilor, nu-i așa?*

R: Da. Tot ceea ce am de făcut este să preiau controlul asupra minții, pentru a-i induce proprietarului ei starea de rătăcire.

Î: *Să înțeleg că obiceiul rătăcirii reprezintă principalul pericol care îi privează pe oameni de privilegiul de a gândi pe cont propriu și de a-și urma liberi calea spre destinația lor telurică?*

R: Acesta și multe altele. Rătăcirea este, de asemenea, obiceiul prin care pun stăpânire pe sufletele lor, după ce își părăsesc trupurile.

Î: *În acest caz, singurul mod prin care o ființă omenească se poate salva de la anihilarea definitivă este de a menține controlul asupra propriei minți cât timp se află pe acest pământ. Este adevărat?*

R: Este perfect adevărat! Cei care își controlează și își folosesc liber propria minte evită capcanele mele. Restul îmi aparține și e firesc să se întâmple astfel, la fel de firesc cum e ca soarele să apună în vest.

Diavolul spune: „Cei care își controlează și-și folosesc liber propria minte evită capcanele mele."

Î: *Asta e tot ceea ce trebuie făcut pentru a evita anihilarea definitivă? Ceea ce dumneavoastră numiți opoziție nu are nimic de-a face cu salvarea oamenilor?*

R: Văd că gândiți, într-adevăr, foarte profund. Opoziția mea — puterea pe care voi, pământenii, o numiți Dumnezeu — are foarte mult de-a face cu salvarea oamenilor de la anihilarea definitivă, și tocmai de aceea ea este cea care înzestrează fiecare ființă umană cu capacitatea de a-și folosi propria minte.

Dacă-ți folosești puterea menținând controlul asupra propriei minți, odată ce îți părăsești trupul, devii parte din ea. În caz contrar, am privilegiul de a prelua controlul asupra sufletului prin legea ritmului hipnotic.

Î: *În ce măsură deveniți stăpân pe un om după ce ați căpătat controlul asupra lui?*

R: Iau în stăpânire tot ce a mai rămas din el, după ce acel om a încetat să-și mai folosească mintea în mod autonom.

Î: *Cu alte cuvinte, după ce preluați controlul asupra cuiva, îi acaparați definitiv și total personalitatea, imediat cum încetează să-și mai folosească mintea. Am înțeles corect?*

R: Exact așa acționez.

Î: *Ce faceți cu oamenii pe care îi controlați, după ce mor? Și la ce vă sunt de folos în timpul vieții?*

R: Îi folosesc — pe ei sau ceea ce a mai rămas din ei — în scopul de a-i face și pe alții să rătăcească.

Î: *Nu doar că îi înșelați pe oameni, conducându-i spre autodistrugere, dar îi folosiți pentru a-i atrage și pe alții pe același drum?*

R: Desigur. Nu las să-mi scape nicio oportunitate.

Î: *Să ne întoarcem la ritmul hipnotic. Spuneți-mi mai multe despre modul de funcționare a acestei legi. Spuneți-mi cum folosiți oamenii pentru a-i atrage în cursă pe alți semeni de-ai lor? Aș vrea să aflu modul concret în care vă folosiți de legea ritmului hipnotic.*

R: O, nimic mai ușor! Cel mai mult îmi place să le umplu mințile de spaimă. Odată ce am reușit asta, mi-e foarte ușor să-l fac pe acel om să rătăcească, pentru ca apoi să-l prind în cursa ritmului hipnotic.

Î: *Ce temere specific umană vă servește cel mai eficient scopul?*

R: Teama de moarte.

Î: *De ce este teama de moarte arma dumneavoastră preferată?*

R: Pentru că nimeni nu știe cu siguranță ce înseamnă aceasta și, în plus, este ceva cât se poate de natural; nimeni nu poate dovedi ce se întâmplă după moarte. Această incertitudine are darul de-a scoate oamenii din minți.

Cei care cedează în fața spaimei — indiferent de natura spaimei în cauză — încetează să-și mai folosească mintea și încep să rătăcească. În cele din urmă, ajung să fie prinși

de vârtejul ritmului hipnotic, din care nu mai au nicio scăpare.

Î: *Să înțeleg că nu vă deranjează câtuși de puțin ceea ce gândesc și spun liderii religioși despre dumneavoastră, atunci când vorbesc despre moarte?*

R: Atât timp cât îmi pomenesc numele, nu! Dacă bisericile ar înceta să vorbească despre mine, cauza mea ar primi o lovitură teribilă. Însă orice atac la adresa mea induce spaimă oricui se lasă influențat. Vedeți dumneavoastră, opoziția este cea care-i salvează pe unii de la rătăcire! Drept dovadă, aceia nu cad în cursă.

Î: *Odată ce Biserica mai degrabă vă servește decât să vă îngreuneze atingerea scopului, spuneți-mi ce vă dă cu adevărat bătăi de cap? Ce vă îngrijorează?*

R: Singurul lucru de care mi-e teamă e că, într-o zi, va apărea pe Pământ un gânditor în adevăratul sens al cuvântului.

Î: *Și ce s-ar întâmpla în acest caz?*

R: Mă întrebați ce s-ar întâmpla? Vă voi spune numai-decât ce s-ar întâmpla. Oamenii ar învăța cel mai mare dintre adevăruri, și anume acela că, dacă, în loc să le fie teamă să facă ceva, ar acționa în mod contrar, ar obține tot ceea ce și-ar dori în plan material și ar scăpa de mine după moarte. Nu vi se pare acesta un gând cu adevărat îngrijorător?

> Diavolul spune: „Dacă, în loc să le fie teamă să facă ceva, [oamenii] ar acționa în mod contrar, ar obține tot ceea ce și-ar dori în plan material și ar scăpa de mine după moarte."

Î: *Și ce face ca un astfel de gânditor să nu apară?*

R: Frica de a fi criticat! Ar putea să vă intereseze: frica de a fi contestat este singura armă concretă pe care o am

împotriva dumneavoastră. Dacă nu v-ar fi frică să publicați această confesiune smulsă cu greu de la mine, mi-aș pierde împărăția de pe Pământ.

Î: *Și dacă, spre surprinderea dumneavoastră, aș publica totuși cartea, cât ar dura până să vă pierdeți împărăția?*

R: Doar atât cât i-ar trebui unei generații de copii să crească și să înțeleagă confesiunea. Nu-mi puteți răpi adulții. Aceștia sunt ai mei pentru totdeauna, dar publicarea acestei confesiuni ar fi suficientă ca să mă împiedice să preiau controlul asupra celor nenăscuți încă și asupra celor care, deși născuți, nu au ajuns încă la vârsta maturității mentale. Dar nu ați îndrăzni să publicați ceea ce v-am spus despre liderii religioși. V-ar crucifica!

Î: *Credeam că s-a renunțat de două mii de ani la obiceiul barbar al crucificării.*

R: Nu mă refeream neapărat la crucificarea propriu-zisă. E de ajuns că veți fi falimentat. Veți deveni un parazit social. Atât liderii religioși, cât și adepții lor v-ar trata cu dispreț.

Î: *Să presupunem că aș împărtăși cele pe care mi le-ați spus acelei minorități care preferă să-și folosească propria minte, în loc să-mi fie frică de mase — mase despre care spuneți că vă aparțin în procent de 98%.*

R: Asta mi-ar da, într-adevăr, ceva bătăi de cap!

Când am citit pentru prima oară aceste cuvinte, un fior rece mi-a străbătut șira spinării... cu atât mai mult cu cât circumstanțele au împiedicat publicarea acestui manuscris până acum. Deși scris în 1938, acest manuscris a rămas nepublicat până în zilele noastre, mult după moartea lui Hill, din 1970. Să fi fost frica de critici a soției autorului adevăratul motiv al acestei întârzieri și teama vizavi de reacțiile liderilor religioși și a celor din sistemul de învățământ? Ori meșteșugul diavolului însuși?! Iar acum, familia și Fundația au hotărât că a sosit ceasul să împărtășească lumii cele scrise în manuscris. Vom acorda atenția cuvenită înțelepciunii lui Hill, ne vom descoperi alter ego-urile și vom prelua controlul asupra propriilor minți, revendicându-ne propriile destine!

Î: *De ce nu vă puneți în slujbă niciun om de știință? Nu vă plac oamenii de știință?*

R: O, ba cum să nu?! Toți îmi sunt pe plac, dar adevărații oameni de știință sunt în afara puterilor mele.

Î: *Cum așa?*

R: Pentru că ei gândesc cu propria minte și își petrec timpul studiind legile naturii. Problema trecerii de la cauză la efect. Dar să nu faceți greșeala de a crede că oamenii de știință nu au nicio religie. Căci au. Și încă una foarte bine definită.

Î: *Care este religia lor?*

R: Religia adevărului! Religia legilor naturii! Dacă omenirea va da vreodată naștere unui adevărat gânditor, cu abilitatea de a înțelege secretele profunde ale vieții și ale morții, puteți fi sigur că un om de știință va fi responsabil pentru acea catastrofă.

Î: *Catastrofă pentru cine?*

R: Pentru mine, bineînțeles!

Î: *Să ne întoarcem la subiect. Aș vrea să știu mai multe despre ritmul hipnotic. Funcționează după același principiu după care un om îl poate hipnotiza pe un altul?*

R: Este exact același principiu. V-am mai spus-o deja. De ce reluați întrebarea?

Î: *E un vechi obicei de-al meu, Majestate. Însă vreau, de asemenea, să clarificăm și să punctăm unele idei. Și, totodată, vreau să văd dacă vă pot prinde cu vreo minciună! Nu ocoliți acest subiect. Vă rog să vă întoarceți la ritmul hipnotic și să-mi*

spuneți tot ce știți despre asta. Sunt și eu una dintre victimele ritmului hipnotic?

R: Acum nu, dar cu ceva timp în urmă erați pe punctul de a cădea în capcana mea. Rătăceați spre vârtejul ritmului hipnotic, până când ați descoperit modul de a mă determina să fac această confesiune. Apoi, am pierdut controlul asupra dumneavoastră.

Î: *Ce interesant! Acum încercați să mă atrageți iar de partea dumneavoastră, lingușindu-mă?*

R: Ar fi cea mai bună mită pe care v-aș putea-o oferi. De fapt, e momeala pe care o ofer întotdeauna înainte de a pune mâna pe cineva.

Î: *Și cu ce anume susțineți că mă flatați?*

R: Cu multe lucruri, printre care sexul și iubirea de sine.

Î: *Și care e efectul acestora asupra mea?*

R: V-au făcut să neglijați principalul dumneavoastră scop în viață și să începeți să rătăciți.

Î: *Acesta a fost singurul efect pe care l-au avut șiretlicurile dumneavoastră asupra mea?*

R: A fost suficient.

Î: *Dar acum am ieșit de sub influența dumneavoastră — cuvintele vă aparțin —, greșesc?*

R: Câtuși de puțin. Pentru moment, nu sunteți sub influența mea, dat fiind că acum nu pot spune că rătăciți.

Î: *Ați rupt vraja și m-ați eliberat?*

R: Răspunsul meu s-ar putea să vi se pară umilitor. Sunteți sigur că vreți să îl auziți?

Î: *Spuneți, Majestate. Vreau să văd în ce măsură sunt capabil să privesc adevărul în față.*

R: V-am pierdut în momentul în care v-ați îndrăgostit de femeia pe care ați ales-o.

Î: *Cu alte cuvinte, vreți să spuneți că mă ascund după fustele unei femei?*

R: Nu întocmai. Nu că vă ascundeți — n-aș lua-o la modul ăsta. Aș spune, mai degrabă, că ați învățat să fiți puternic cu ajutorul minții unei femei.

Î: *Atunci fustele ei n-au niciun amestec în toată povestea asta?*

R: Fustele nu, dar creierul ei da. Când dumneavoastră și soția v-ați aliat din punct de vedere mental, ați descoperit secretul care v-a dat puterea să mă forțați să fac această confesiune.

Î: *Chiar așa, sau încercați iar să mă lingușiți?*

R: V-aș putea linguși, dacă ați fi numai dumneavoastră, de unul singur, dar, având drept aliat mintea soției dumneavoastră, îmi este literalmente imposibil s-o fac.

Î: *Încep să înțeleg un lucru cât se poate de important. Încep să înțeleg ce a vrut să spună autorul acelui pasaj din Biblie, care afirma că „atunci când doi sau mai mulți oameni se adună și cer ceva în numele Meu, vor primi ceea ce au cerut". Este, deci, adevărat că două minți sunt mai puternice decât una?*

R: Nu este doar adevărat, este chiar o condiție necesară pentru a putea intra în contact cu sursa Inteligenței Infinite, unde se află toate cele care au fost, care sunt și cele care vor fi.

Î: *Există o astfel de Inteligență Infinită?*

R: Dacă nu ar exista, n-ați avea acum șansa să mă umiliți smulgându-mi această confesiune stupidă.

Î: *Nu este imprudent să dați lumii o astfel de informație?*

R: Desigur că, în ceea ce mă privește, este cât se poate de periculos. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, cu siguranță că nu aș divulga-o nimănui.

Î: *E timpul să revenim, acum, la descrierea tehnicilor prin care îi prindeți pe oameni în capcana rătăcirii. Care e primul pas pe care ar trebui să îl facă un rătăcitor, pentru a se elibera?*

R: În primul rând, ar trebui să-și dorească foarte mult să se elibereze. Știți, desigur, că nimeni nu poate fi hipnotizat fără acordul lui. În mod similar, nici natura nu poate exercita forța ritmului hipnotic împotriva acordului propriu. Ce-i drept, consimțământul poate lua forma indiferenței față de ceea ce înseamnă viața, în general, lipsa ambiției, lipsa unui scop bine definit și multe, multe alte forme. De fapt, natura nu are nevoie de acordul explicit al cuiva pentru a-l prinde în ritmul hipnotic; e suficient, însă, să îl prindă cu garda jos — și asta se întâmplă ori de câte ori un individ renunță să-și folosească mintea de unul singur.

Să nu uitați niciodată ceea ce vă spun acum: indiferent de ce ai avea, dacă nu folosești acel ceva, cu siguranță, îl vei pierde.

Toate încercările reușite de a întrerupe obiceiul rătăcirii au fost posibile doar înainte ca natura să fi făcut din acest obicei unul permanent, prin intermediul ritmului hipnotic.

Î: *Dacă înțeleg eu bine, ritmul hipnotic este o lege prin care natura permanentizează vibrațiile mediului. Este adevărat?*

R: Desigur. Natura folosește ritmul hipnotic pentru a face din gândurile dominante ale cuiva un obicei permanent. De aceea mizeria este o boală. Natura o face să devină astfel, din cauza obișnuinței oamenilor de a o percepe ca pe o circumstanță nefavorabilă.

Prin aceeași lege a ritmului hipnotic, natura are darul de a conferi caracter permanent gândurilor pozitive, care duc la avere, la prosperitate.

Poate că veți înțelege mai bine modelul de funcționare a principiului ritmului hipnotic, dacă vă voi spune că natura conferă caracter permanent tuturor obișnuințelor, fie ele fizice sau psihice. Dacă îți va fi frică de sărăcie, vei atrage sărăcia. Dacă mintea ta aspiră către bogăție și se așteaptă să o obții, o va atrage atât în plan fizic, cât și mental. Aceasta este în concordanță cu o lege imuabilă a naturii.

Hill a scris pentru prima oară despre legea atracției în martie 1919, într-un articol din revista *Hill's Golden Rule Magazine*. În ultimul deceniu, această lege a fost popularizată cu succes prin intermediul cărții și al filmului *Secretul*.

Î: *Autorul afirmației biblice „ce semeni aia culegi" se referea, de fapt, la această lege a naturii?*

R: Ar fi fost și imposibil să se refere la altceva. Dovezile afirmației lui sunt evidente în cadrul relațiilor interumane.

Î: *Acesta este și motivul pentru care un om care rătăcește este nevoit să se mulțumească cu viața pe care o duce? Am înțeles bine?*

R: Fără îndoială. Viața îl răsplătește pe măsura faptelor lui pe cel care rătăcește.

Î: *Are morala vreun rol cu privire la ceea ce primește fiecare de la viață?*

R: Puteți fi sigur, însă asta doar pentru că sistemul moral al fiecăruia îi influențează propriile gânduri. Nimeni nu poate obține ce vrea de la viață prin simplul fapt că e bun — dacă asta e ceea ce doreați să aflați.

Î: *Îmi închipui că nu... Cred că înțeleg ce vreți să spuneți. Suntem ce suntem și acolo unde suntem datorită acțiunilor noastre.*

R: Nu întocmai. Aș spune, mai degrabă, că sunteți ceea ce sunteți și acolo unde sunteți atât datorită faptelor, cât și gândurilor dumneavoastră.

Î: *Asta exclude existența norocului, nu-i așa?*

R: În mod cert! Circumstanțele pe care oamenii nu reușesc să le înțeleagă și le clasifică drept situații norocoase ori ghinioniste sunt, fără doar și poate, efecte ale unor cauze. Deseori însă, cauza este atât de îndepărtată în timp de efectul produs, încât singurul mod de a-l explica este apelând la conceptul de noroc. Natura nu se supune vreunei astfel de legi. E o ipoteză inventată de oameni, prin intermediul căreia ei cred că explică ceea ce, de fapt, nu pot înțelege. Iar conceptul de *miracol* este îngemănat celui de *noroc*. Niciunul dintre acestea nu are referent în vreun plan real, excepție făcând cel al imaginației oamenilor. Ambele servesc doar pentru a explica ceea ce oamenii nu pot înțelege. Să nu uitați niciodată asta: pentru tot ceea ce există în realitate, există dovezi. Rețineți acest aspect și veți deveni un gânditor cu renume.

Î: *Ce cântărește mai greu în viața unui om: gândurile sau faptele sale?*

R: Orice acțiune e efectul unui gând. Nu poate avea loc vreo acțiune fără să fi fost pregătită, în prealabil, în minte. În plus, toate gândurile au tendința de a lua forma unor copii materiale a lor însele. Gândurile dominante ale cuiva — și înțeleg prin asta emoțiile cele mai puternice, dorințele, speranțele, convingerile, temerile, spaimele, entuziasmul — nu doar că au tendința, dar sunt chiar constrânse să ia forma unor copii în plan material.

Î: *Asta mă face să-mi amintesc că voiam să vă rog să îmi spuneți mai multe despre dumneavoastră. Locuiți și acționați și în alte locuri exceptând mintea oamenilor?*

R: Acționez oriunde există ceva pe care aș putea să îl controlez și să mi-l apropriez. V-am mai spus deja că eu sunt partea negativă a electronilor din materie.

- Eu sunt explozia din fulgere.
- Eu sunt durerea din suferințele fizice și mentale.
- Eu sunt generalul nevăzut al tuturor războaielor.
- Eu sunt mesagerul anonim al sărăciei și al foametei.
- Eu sunt executorul extraordinar al pedepsei cu moartea.
- Eu sunt cel care aprinde focul dorințelor sexuale.
- Eu sunt creatorul geloziei, al invidiei și al lăcomiei.
- Eu sunt cel care instigă la frică.
- Eu sunt geniul care transformă descoperirile marilor oameni de știință în arme letale.
- Eu sunt cel care distruge armonia din toate formele de relaționare interpersonală.
- Eu sunt opusul dreptății.
- Eu sunt cel care stăpânește forța imoralității.
- Eu sunt punctul mort al oricărui bine.
- Eu sunt anxietatea, nesiguranța, superstiția și nebunia.
- Eu sunt distrugătorul speranței și al credinței.
- Eu sunt mentorul tuturor clevetirilor și al scandalului.
- Eu sunt cel care descurajează gândirea liberă și independentă.
- Pe scurt, eu sunt creatorul tuturor formelor de mizerie pământească, cel care instigă la descurajare și resemnare.

Î: *Și asta nu vi se pare o cruzime?*

R: În mod categoric, asta și este!

Criza economică a schimbat obiceiurile oamenilor și a redistribuit sursele de oportunitate în toate direcțiile, așa cum nu s-a mai întâmplat niciodată în trecut.

Cel care rătăcește se străduiește să găsească explicații pentru starea nefericită în care se află, plângându-se că în lume nu mai există oportunități.

Cei care nu rătăcesc nu așteaptă vreo oportunitate. Ei își creează singuri oportunitățile și cer lucruri de la viață!

Hill vorbește despre deosebitele oportunități apărute în timpul Marii Crize Economice și despre averile pe care le-au strâns cei care au profitat de acele oportunități. Cred că Hill ar spune același lucru și în zilele noastre... există o mulțime de oportunități generate de turnura pe care a luat-o economia mondială. Vei profita de una dintre aceste oportunități pentru a-ți îndeplini dorințele și vei avea curajul să ceri lucruri de la viață?

Î: *Cei care nu rătăcesc sunt destul de abili încât să evite ritmul hipnotic?*

R: Nimeni nu este suficient de abil încât să poată evita ritmul hipnotic. Ar fi același lucru ca în cazul în care cineva ar încerca să evite legea gravitației. Legea ritmului hipnotic transformă gândurile dominante ale cuiva în obișnuințe permanente, indiferent că e vorba de cei care rătăcesc ori de ceilalți.

Dar nu există niciun motiv pentru care unul care nu rătăcește să își dorească să evite legea ritmului hipnotic, pentru că influența ei îi va fi benefică. Îl va ajuta să transforme idealurile și planurile lui în copii materiale.

Doar cel care rătăcește ar avea motive să-și dorească să scape de sub influența ritmului hipnotic.

Î: *Eu am rătăcit cea mai mare parte din viața mea de adult. Cum de am reușit să scap, odată ce fusesem prins în vârtejul ritmului hipnotic?*

R: Nu ați scăpat. Marea majoritate a gândurilor dumneavoastră dominante au devenit idei pe care nu vi le veți mai putea scoate din minte.

Însă acestea sunt gânduri și idei de o mai mică importanță. Important este că niciodată nu v-ați pierdut din vedere obiectivele. Tocmai pentru că, de fapt, nu ați rătăcit, sunteți acum în postura de a înregistra acest document.

Î: *De ce nu folosește opoziția dumneavoastră legea ritmului hipnotic în scopul de a conferi caracter permanent gândurilor și acțiunilor celor mai nobile ale oamenilor? Cum de vă permite această forță uluitoare s-o folosiți în încercarea de a vă atinge scopul și de a pune stăpânire pe mințile oamenilor? Cum de nu îi ridică pe oameni deasupra puterii dumneavoastră de influență și de acțiune?*

R: Legea ritmului hipnotic este valabilă în aceeași formă pentru toți cei care o utilizează. Eu fac uz de ea mai des decât o face opoziția mea, din simplul fapt că ofertele mele sunt mai atrăgătoare pentru oameni.

Î: *Cu alte cuvinte, preluați controlul asupra oamenilor făcându-i să le placă gândirea negativă și modul distructiv de a acționa. Este corect?*

R: Exact asta e ideea!

7

Semințele fricii

Î: *Deseori m-am întrebat de ce opoziția dumneavoastră — ceea pe care noi, pământenii, o numim Dumnezeu — nu vă distruge? Puteți să-mi spuneți de ce?*

R: Pentru că puterea este în egală măsură a lui și a mea. Asta încerc să vă spun. Cea mai mare putere din univers poate fi utilizată în scopuri constructive, prin ceea ce voi numiți Dumnezeu, sau poate fi folosită în scopuri negative, prin ceea ce numiți Diavol. Și, ceva încă mult mai important, poate fi utilizată de către orice ființă umană la fel de eficient ca și de către Diavol sau Dumnezeu.

Î: *Ați făcut o afirmație cu implicații multiple. Puteți să o susțineți cu dovezi concrete?*

R: Da, dar ar fi mai bine dacă v-ați dovedi-o dumneavoastră înșivă. Cuvântul Diavolului nu este de valoare pentru voi, pământenii păcătoși. Nici cuvântul lui Dumnezeu. Vă temeți de Diavol și refuzați să aveți încredere în Dumnezeul vostru, prin urmare aveți la dispoziție o singură cale de a beneficia de puterea universală, și aceasta constă în utilizarea propriei puteri de a gândi. Acesta este drumul direct către depozitul universal de Inteligență Infinită. Nu există niciun alt drum disponibil pentru vreo ființă umană.

Î: *De ce noi, pământenii, nu am găsit drumul către Inteligența Infinită mai devreme?*

R: Pentru că v-am interceptat și v-am abătut din drum, inducându-vă gânduri care vă distrug capacitatea de a gândi constructiv. Am făcut astfel încât folosirea Inteligenței Infinite în scopuri negative — cum ar fi lăcomia, avariția, invidia sau ura — să vă pară ceva cât se poate de atractiv. Amintiți-vă: mintea voastră atrage o energie de aceeași natură cu cea a gândurilor pe care le aveți. Pentru a vă îndepărta de opoziția mea, a fost suficient să vă hrănesc cu gânduri ce susțin cauza mea.

Î: *Dacă am înțeles ceea ce vreți să spuneți, admiteți că nu este nevoie ca ființele umane să se teamă de Diavol sau să își facă griji cu privire la cum să-l slăvească pe Dumnezeu!*

Aici, ca și în alte momente din timpul dialogului, Hill devine în mod explicit teologic. Prin utilizarea diavolului ca pe un paravan și punând cuvintele în seama simbolului răului, Napoleon Hill își expune gândurile și sentimentele referitoare la Dumnezeu ca Inteligență Infinită, ca sursă supremă pentru filozofia sa de ansamblu asupra succesului.

R: Ați înțeles foarte bine. Ceea ce v-am spus poate avea un efect advers asupra mea, dar am satisfacția de a ști că, în același timp, îi va dăuna și opusului meu, căci ceea ce fac e să trimit oamenii direct la sursa întregii puteri.

Î: *Cu alte cuvinte, dacă nu vă puteți face adepți prin mită negativă sau prin teamă, vreți să loviți cu piciorul întregul coș cu mere și să le arătați oamenilor cum să meargă către Dumnezeu? Sunteți, din întâmplare, implicat în politică? Tehnica de care mi-ați vorbit îmi pare foarte familiară.*

R: Mă întrebați dacă sunt implicat în politică? Dacă n-aș fi implicat în politică, atunci cine credeți că ar începe

recesiunile și i-ar îndemna pe oameni la războaie? Ați putea pune aceasta pe seama opusului meu? Așa cum am spus deja, am aliați în toate domeniile vieții — aliați care mă ajută fără încetare.

Î: *De ce nu preluați bisericile, punându-le în slujba dumneavoastră?*

R: Mă considerați atât de prost? Cui i-ar mai fi frică de diavol, dacă el însuși ar lua în stăpânire bisericile? Cine ar putea servi drept momeală pentru a le atrage atenția oamenilor în timp ce eu le manipulez mintea, dacă nu aș avea la dispoziție acești agenți care să semene semințele fricii și ale îndoielii? Cel mai inteligent lucru pe care îl fac este să folosesc aliații opusului meu pentru a face ca frica de focul iadului să persiste în mințile oamenilor. Atât timp cât oamenii se tem de ceva, indiferent despre ce ar fi vorba, eu păstrez controlul asupra lor.

Î: *Încep să înțeleg planul dumneavoastră. Utilizați bisericile pentru a planta semințele fricii și ale îndoielii în mințile oamenilor. Aceste stări negative îi fac pe oameni să rătăcească, apoi, prin legea ritmului hipnotic, deprinderea de a rătăci devine una permanentă, și atunci victima este cu totul în mâinile dumneavoastră, nu-i așa? Ritmul hipnotic este ceva de urmărit și respectat?*

R: O modalitate mai bună de a spune adevărul este că ritmul hipnotic este ceva care urmează să fie studiat, înțeles și aplicat voluntar pentru atingerea anumitor scopuri.

Î: *Dacă forța ritmului hipnotic nu este folosită în mod voluntar pentru atingerea anumitor scopuri, poate, totuși, să reprezinte un pericol atât de mare?*

R: Da, și asta pentru că funcționează în mod automat. Dacă nu este folosită în mod conștient pentru a atinge un scop, ea va cauza oricum tot felul de efecte nedorite.

Luați, de exemplu, simpla reprezentare a climatului. Oricine poate vedea și înțelege că natura forțează fiecare vietate și fiecare element al materiei să se adapteze la climatul ei. La tropice, există pomi care rodesc și se reproduc. Ea forțează copacii să se adapteze soarelui arzător! Îi obligă să-și adapteze frunzele, astfel încât să se poată proteja împotriva razelor de soare. Acești copaci nu ar putea supraviețui în cazul în care ar fi mutați în regiunile arctice, acolo unde natura a creat un climat complet diferit.

În zonele reci, există copaci astfel concepuți, încât să supraviețuiască și să se reproducă, dar ei nu ar putea supraviețui în cazul în care ar fi mutați în regiunile tropicale. În aceeași manieră natura îmbracă diferit animalele din regiuni cu climate diferite, oferindu-le o acoperire potrivită pentru confortul și supraviețuirea lor în respectivul areal.

Într-un mod similar, natura aduce asupra minților oamenilor influențele specifice mediului, care sunt mai puternice decât gândurile persoanei în cauză. Copiii sunt obligați să preia natura tuturor influențelor exercitate de cei din jurul lor, cu excepția cazului în care propriile gânduri sunt mai puternice decât influențele.

Natura stabilește un anumit ritm pentru fiecare mediu și tot ceea ce se află în intervalul respectivului ritm este obligat să se conformeze la acesta. Omul, singur, are puterea de a stabili un ritm propriu de gândire, presupunând că își exercită acest privilegiu înainte ca ritmul hipnotic să-l forțeze să preia influențele venind din mediul său.

Fiecare casă, fiecare edificiu al unei instituții, fiecare oraș și sat și fiecare stradă și centru comunitar — toate acestea au propriul ritm definit, perceptibil. Dacă vreți să știți ce diferență există între ritmurile străzilor, faceți o plimbare pe Fifth Avenue, în New York, și apoi pe o stradă

din mahalale! Toate formele ritmului devin, după o vreme, permanente.

Î: *Fiecare individ are un ritm propriu de gândire?*

R: În mod evident. Aceasta este diferența majoră dintre indivizi. Persoana care se gândește la putere, succes, opulență stabilește un ritm ce atrage aceste posesiuni dezirabile. Persoana care se gândește la mizerie, eșec, înfrângere, descurajare și sărăcie atrage aceste influențe nedorite. În acest fel se explică faptul că atât succesul, cât și eșecul sunt rezultatele unei obișnuințe de a gândi — pozitiv sau negativ. Obiceiul stabilește ritmul cuiva de gândire, iar ritmul atrage cu sine o serie de gânduri dominante.

Î: *Să înțeleg că ritmul hipnotic funcționează asemenea unui magnet. Este corect?*

R: Da, este corect. Acesta este motivul pentru care cei loviți de sărăcie se adună ca o turmă în aceleași comunități. Astfel se explică și vechea zicala: „Mizeriei îi place compania." De asemenea, odată ce un om începe să aibă succes, reușitele se vor ține lanț.

Toți oamenii de succes utilizează ritmul hipnotic, fie conștient, fie inconștient, așteptând și cerând succes. Cererea devine un obicei, ritmul hipnotic preia obiceiul și legea de atracție armonioasă o traduce în echivalentul său material.

Î: *Cu alte cuvinte, dacă știu ce vreau de la viață, cer și susțin cererea cu voința de a plăti cu prețul vieții pentru ceea ce vreau și refuz să accept orice surogat, atunci legea ritmului hipnotic preia dorința mea și mă ajută, prin mijloace naturale și logice, s-o materializez. E adevărat?*

R: Exact așa funcționează legea.

Î: *Știința a stabilit cu dovezi incontestabile că oamenii sunt ceea ce sunt datorită eredității și mediului. Ei au, la naștere, o combinație a calităților fizice ale tuturor strămoșilor lor. Odată ajunși la vârsta la care putem vorbi despre conștiință, încep să își formeze propriile personalități și își stabilesc mai mult sau mai puțin destinațiile pământești, ca rezultat al influențelor de mediu la care sunt supuși, în special al influențelor care îi controlează din copilărie. Aceste realități au fost atât de bine stabilite, încât nicio persoană inteligentă nu poate ridica semne de întrebare. Cum poate ritmul hipnotic să schimbe natura unui corp fizic ce este o combinație de mii de strămoși care au trăit și au murit înainte de a se naște respectivul? Cum poate schimba ritmul hipnotic influența mediului asupra cuiva? Oamenii care se nasc în sărăcie și ignoranță au o tendință puternică de a rămâne săraci și ignoranți toată viața. Ce poate să facă ritmul hipnotic în legătură cu asta?*

R: Ritmul hipnotic nu poate schimba natura corpului fizic moștenită prin naștere, însă face astfel, încât influențele de mediu asupra cuiva să devină permanente.

Î: *Dacă am înțeles eu bine, o ființă umană este obligată de către natură să-și asume și să devină o parte a mediului ales sau impus?*

R: Ați înțeles corect, dar există modalități și mijloace prin care un individ poate opune rezistență influențelor unui mediu pe care nu dorește să îl accepte și, de asemenea, există și o procedură prin care se poate inversa aplicarea ritmului hipnotic de la negativ la pozitiv.

Î: *Vreți să spuneți că există o anumită metodă prin care ritmul hipnotic poate fi făcut să servească pe cineva, în loc să îl distrugă?*

R: Exact asta vreau să spun.

Î: *Spuneți-mi care este această metodă extraordinară.*

R: Pentru ca descrierea mea să aibă vreo valoare practică, ea va fi în mod necesar lungă, pentru că va trebui să enumăr și să explic șapte principii psihologice, care trebuie să fie înțelese și aplicate de către toți cei care utilizează ritmul hipnotic în sprijinul lor.

Î: *Atunci împărțiți descrierea dumneavoastră în șapte părți, fiecare oferind o analiză detaliată a unuia dintre cele șapte principii, cu instrucțiuni simple, pentru a putea fi puse în aplicare.*

Întotdeauna am fost fascinat de modul în care funcționează mintea lui Hill. După construirea unui caz înfricoșător, el dezvăluie acum metoda căutării și atingerii succesului. Acesta este un punct de cotitură. Pe măsură ce veți citi mai departe, cele șapte principii vă vor capta atenția, așa cum mi s-a întâmplat și mie.

8

Urmărirea cu perseverență a obiectivelor

Î: *O rog pe Majestatea Voastră să treacă la dezvăluirea celor șapte principii ascunse, datorită cărora oamenii pot obține de la viață libertate spirituală, mentală și fizică.*

În restul cărții, Hill discută despre cele șapte principii care fac posibilă atingerea libertății spirituale, mentale și fizice.

1. Urmărirea cu perseverență a obiectivelor.
2. Stăpânirea de sine.
3. Capacitatea de a trage învățăminte din situațiile dificile.
4. Controlarea influențelor venite din mediul înconjurător (asociațiile).
5. Timpul (permanentizarea obicelului de a gândi pozitiv și cultivarea unui spirit înțelept).
6. Armonia (faptul de a acționa din dorința de a deveni centrul mediului intelectual, spiritual și fizic în care trăiești).
7. Grija (planificarea atentă înaintea acțiunii).

Vă rog să nu treceți prea repede peste detaliile acestei descrieri. Am nevoie de o ilustrare pe larg a felului în care funcționează aceste principii aflate la îndemâna oricui este dispus să le aplice. Spuneți-ne tot ce știți despre principiul determinării în ceea ce privește urmărirea obiectivelor.

În acest punct, anchetatorul se află în avantaj, fapt pentru care atacă direct. Avem și noi curajul, puși față în față cu o nouă oportunitate, să procedăm la fel de agresiv și să ne urmărim, cu perseverență, obiectivele?

R: Dacă veți insista asupra ideii nesăbuite de a publica această confesiune, veți deschide porțile iadului și veți elibera toate sufletele — atât de prețioase mie — pe care le-am adunat de-a lungul veacurilor. Mă veți deposeda și de sufletele celor încă nenăscuți. Veți elibera din lanțurile mele milioane de oameni care trăiesc, acum, pe pământ. Vă implor, opriți-vă!

Î: *Haideți, vorbiți! Să auzim ce aveți de spus despre principiul perseverenței în ceea ce privește urmărirea obiectivelor.*

R: Nu faceți decât să turnați apă peste flăcările iadului, însă responsabilitatea este a dumneavoastră, nu a mea. De fapt, aș putea să spun că orice om, dacă-și urmărește cu perseverență obiectivele și trasează planurile aferente împlinirii acestora, poate obține de la viață orice îi poftește inima.

Î: *Aceasta este o remarcă foarte generală, Majestatea Voastră. N-ați vrea s-o particularizați totuși?*

R: S-o particularizez? Dimpotrivă, aș vrea s-o generalizez și mai mult! Dacă mă veți lăsa să continui, veți înțelege de ce este principiul perseverenței atât de important. Opoziția mea dispune de un mic truc foarte inteligent, cu ajutorul căruia mă poate împiedica să preiau controlul asupra oamenilor. Opoziția mea știe foarte bine că cei care-și urmăresc obiectivele cu perseverență ridică un zid de protecție a minților lor împotriva mea, prin care eu nu pot pătrunde decât dacă le induc o formă sau alta de rătăcire.

Î: *Cum se face că opoziția dumneavoastră nu le dezvăluie oamenilor secretul urmăririi cu perseverență a obiectivelor, prin care influența dumneavoastră poate fi neutralizată? Ați admis deja că doi oameni din o sută sunt de partea opoziției dumneavoastră.*

R: Fiindcă eu sunt mai deștept decât opoziția. Îi fac pe oameni să se îndepărteze de obiectivele clare, ademenindu-i cu tot felul de promisiuni. Vedeți dumneavoastră, stăpânesc mai mulți oameni decât opoziția, fiindcă eu știu să mă vând și, în plus, sunt un bun comediant. Îmi atrag clienții servindu-i la discreție cu gândurile în voia cărora le face plăcere să se lase.

Î: *Această urmărire cu perseverență a obiectivelor este ceva ce se poate dobândi sau, dimpotrivă, este înnăscută?*

R: După cum am mai spus, toată lumea se naște cu privilegiul de a fi perseverent, însă nouăzeci și opt din o sută îl pierd din cauză că se culcă pe-o ureche. Privilegiul perseverenței este păstrat numai dacă este adoptat ca principiu care ghidează viața de zi cu zi.

Î: *Ah, înțeleg! Felul în care putem fi avantajați de principiul urmăririi cu perseverență a obiectivelor este similar felului în care putem fi favorizați de un corp musculos, și anume, doar dacă ne lucrăm „mușchii". Cheia constă în utilizarea lui constantă și sistematică. Așa este?*

R: Ați rostit un enunț adevărat, clar și precis.

Î: *Cred că ne înțelegem, Majestate. Am descoperit, în cele din urmă, principiul fundamental al celor caracterizați prin autodeterminare, care vor să dețină controlul asupra propriei persoane.*

Am descoperit, datorită uimitoarei dumneavoastră confesiuni, că cel mai mare avantaj al dumneavoastră este lipsa de precauție a oamenilor, prin intermediul căruia, mituindu-i, îi rătăciți în jungla creată de această lipsă de perseverență.

Acum știm, fără vreo umbră de îndoială, că cei care adoptă ca principiu de viață perseverența în ceea ce privește urmărirea propriilor obiective nu au nicio șansă de a fi ademeniți către rătăcire; iar dacă obișnuința de a rătăci lipsește, dumneavoastră nu aveți nicio putere să-i atrageți pe oameni cu tot felul de promisiuni. Corect?

R: Nici eu n-aș fi putut-o spune mai bine.

Î: *Continuați, acum, să descrieți modul în care neglijează oamenii privilegiul libertății și al autodeterminării prin lipsa de perseverență în urmărirea obiectivelor și prin obișnuința de a rătăci.*

R: Am făcut, deja, referire la acest principiu, dar voi detalia modul în care funcționează.

Trebuie să încep cu momentul nașterii. Când se naște, un copil aduce cu sine un corp fizic ce reprezintă rezultatul evoluției tuturor strămoșilor săi, de-a lungul a milioane de ani.

Mintea lui este ca o foaie albă de hârtie. Când atinge vârsta la care devine conștient și începe să recunoască obiectele din jur, începe, de asemenea, să-i imite pe ceilalți.

Imitarea lor devine o obișnuință. Firește, primii pe care-i imită copilul sunt părinții lui! Apoi începe să-i imite și pe cei care-i sunt rude mai îndepărtate, dar și pe cei pe care-i întâlnește zi de zi, educatori religioși și profesori.

Imitarea se extinde nu numai asupra modalității de expresie prin gesturi, ci și asupra gândirii. Dacă părinții copilului se tem de mine și-și exprimă frica, în așa fel încât el să-i audă, copilul preia frica din obișnuința de a imita și o stochează în subconștient, alături de celelalte preconcepții neconștientizate.

Dacă profesorul de religie dă expresie fricii sale față de mine (și toți o fac, într-o formă sau alta), această frică se adaugă la cea similară, transmisă copilului de către părinți și, împreună, cele două forme negative de limitare sunt stocate în subconștient pentru ca, mai târziu, să fie activate și folosite în favoarea mea.

Într-un mod similar, copilul învață, prin imitare, să-și limiteze puterea de a gândi, încărcându-și mintea cu invidie, ură, lăcomie, poftă, răzbunare și cu toate celelalte impulsuri mentale negative care îi distrug forța voinței.

Între timp, intervin eu și îi induc obișnuința de a rătăci până în momentul în care îi capturez mintea prin ritmul hipnotic.

Î: *Să înțeleg, din remarcile dumneavoastră, că obțineți controlul asupra oamenilor atunci când sunt tineri și că, mai târziu, pierdeți orice șansă de a-i mai prinde în capcană?*

R: Prefer să mi-i însușesc înainte ca ei să intre în posesia propriilor minți. Odată ce o persoană conștientizează puterea gândurilor, devine automat pozitivă și dificil de subjugat. De fapt, nu-i pot controla deloc pe cei care au descoperit și pus în aplicare principiul perseverenței.

Î: *Reprezintă obiceiul de a persevera în îndeplinirea obiectivelor o protecție permanentă împotriva controlului dumneavoastră?*

R: Nu, în niciun caz. Perseverența vă protejează mințile atât timp cât aplicați acest principiu în mod constant. Dacă ezitați o singură dată, dacă amânați sau sunteți nehotărâți în ce privește un lucru, oricât de mic, sunteți la un pas de a-mi ceda mie controlul.

Diavolul spune: „Dacă ezitați o singură dată, dacă amânați sau sunteți nehotărâți în ce privește un lucru, oricât de mic, sunteți la un pas de a-mi ceda mie controlul."

* * *

Aspectele metafizice și spirituale ale filozofiei autorului ies la suprafață prin acest răspuns al Diavolului. Ceea ce el a numit „perseverență" noi numim astăzi „intenție", „automotivare", „motivație în atingerea obiectivelor".

Î: *Ce legătură este între perseverență și situația materială a unui individ? Aș vrea să știu dacă cineva poate obține puterea prin perseverența cu care-și îndeplinește obiectivele, fără a cauza, astfel, distrugerea preconizată prin legea compensației.*

R: Întrebarea dumneavoastră îmi limitează drastic expunerea, deoarece sunt atât de puțini oameni în lume care înțeleg — și, în trecut, au existat atât de puțini care au înțeles — cum să pună în joc perseverența în atingerea obiectivelor fără să atragă materializarea negativă a legii compensației.

În acest moment, dumneavoastră nu faceți decât să mă forțați să vă dezvălui unul dintre cele mai valoroase trucuri ale mele. Mă văd obligat să vă mărturisesc că, totuși, îi atrag de partea cauzei mele și pe cei care, temporar, sunt liberi grație aplicării principiului perseverenței. Îi atrag umplându-le mintea cu sete de putere și cu plăcere egoistă, până când ajung să încalce drepturile semenilor lor. Apoi îmi vine în ajutor legea compensației și, astfel, îmi revendic victima.

Î: *Din cuvintele dumneavoastră înțeleg că urmărirea cu perseverență a obiectivelor este pe cât de puternică, pe atât de periculoasă. Este adevărat?*

R: Da, și cel mai important este faptul că orice principiu al binelui aduce cu el germenele unui pericol echivalent ca forță cu beneficiul adus.

Î: *Iată un fapt greu de crezut! Ce pericol poate aduce cu sine, de exemplu, obiceiul de a iubi adevărul?*

R: Pericolul constă în ceea ce desemnează cuvântul „obicei". Toate obiceiurile, cu excepția urmăririi cu perseverență a scopurilor, conduc către un altul, și anume, către obiceiul de a rătăci. Dragostea de adevăr, dacă nu este acompaniată de căutarea cu perseverență a adevărului, poate avea soarta pe care o are orice intenție bună, în general. Și dumneavoastră știți ce fac eu cu bunele intenții.

„Toate obiceiurile, cu excepția urmăririi cu perseverență a scopurilor, conduc către un altul, și anume, către obiceiul de a rătăci."

Î: *Este la fel de periculoasă și dragostea față de rude?*

R: Dragostea față de orice sau oricine, cu excepția celei față de perseverarea în atingerea obiectivelor, poate fi periculoasă. Iubirea este o stare psihică ce întunecă rațiunea, puterea voinței și-l face pe om orb în fața adevărurilor.

Cel care se caracterizează prin autodeterminare, cel care și-a câștigat libertatea spiritului și este capabil să gândească singur trebuie să analizeze foarte atent orice emoție care pare cât de puțin asemănătoare cu iubirea.

Veți fi surprins să aflați că dragostea este una dintre momelile mele cele mai eficiente. Folosindu-mă de acest sentiment, îi prind în vârtejul rătăcirii pe cei care nu au putut fi păcăliți de nicio altă momeală.

De aceea am și plasat-o chiar la începutul listei mituirilor. Arătați-mi ce iubește o persoană cel mai mult și-mi veți pune la dispoziție indiciul referitor la felul în care acea persoană poate fi făcută să rătăcească până la înlănțuirea în ritmul hipnotic.

Combinate, dragostea și frica formează cea mai eficientă armă cu care îi determin pe oameni să rătăcească. Prima îmi este la fel de utilă ca ultima. Ambele reprezintă cauza prin care oamenii neglijează să-și cultive perseverența în gândire. Oferiți-mi controlul asupra fricilor unui om și spuneți-mi ce iubește el cel mai mult, și deja l-ați marcat cu fierul roșu ca pe un sclav de-al meu. Atât dragostea, cât și frica sunt forțe psihice cu un impact atât de uimitor, încât ambele pot înfrânge puterea voinței și a rațiunii. În absența voinței și a rațiunii, nu mai rămâne nimic care să susțină urmărirea cu perseverență a obiectivelor.

Î: *Dar, Majestate, viața nu ar merita să fie trăită dacă oamenii n-ar simți niciodată emoția iubirii!*

R: Oh! Dumneavoastră aveți dreptate, însă ați uitat să adăugați că iubirea trebuie ținută mereu sub control. Bineînțeles, iubirea este o stare psihică dezirabilă, dar, în același timp, este un paliativ care poate fi folosit pentru a limita sau chiar distruge forța voinței și a rațiunii, forțe care, din perspectiva oamenilor ce țintesc spre libertate și autodeterminare, depășesc, ca importanță, dragostea.

Î: *Să înțeleg, din ceea ce tocmai ați spus, că cei care țintesc spre putere trebuie să-și pietrifice emoțiile, să-și controleze frica și să-și învingă dragostea? Așa este?*

R: Oamenii care dobândesc și vor să-și păstreze puterea trebuie să fie perseverenți, atât în gândire, cât și în acțiune. Dacă dumneavoastră numiți asta pietrificare, atunci da, acești oameni trebuie să fie de piatră.

Î: *În acest caz, haideți să analizăm sursele avantajelor aduse de perseverență în viața de zi cu zi. Care dintre acestea are mai mari șanse de succes: un plan slab, aplicat cu perseverență, sau un plan puternic, dar care este aplicat cu ezitări?*

R: Planurile slabe au obiceiul de a se transforma în planuri puternice, dacă sunt urmărite cu perseverență.

Î: *Vreți să spuneți că un plan mai slab, dar pus în aplicare în mod constant, fără nicio abatere, poate duce la îndeplinirea obiectivului pentru care a fost proiectat, deși nu este cel mai bun plan?*

R: Da, exact asta vreau să spun. Urmărirea cu perseverență a obiectivului plus aplicarea cu perseverență a planului ce duce la materializarea obiectivului respectiv reprezintă o combinație de succes, în ciuda eventualelor hibe ale planului. Diferența majoră dintre un plan temeinic și unul nu tocmai perfect este dată de faptul că aplicarea cu perseverență a primului dă rezultatul dorit mult mai rapid decât aplicarea celui de-al doilea.

Î: *Cu alte cuvinte, dacă nu putem avea dreptate tot timpul, cel puțin să fim perseverenți. Asta încercați să spuneți?*

R: Asta e ideea. Cei care sunt perseverenți atât cu obiectivele, cât și cu planurile lor nu acceptă niciodată o înfrângere temporară în defavoarea necesității de a efectua un efort și mai mare. Vedeți și dumneavoastră că acest gen de strategie este menită să aibă succes, dacă este aplicată cu perseverență.

Î: *Asta înseamnă că cei perseverenți atât cu obiectivele, cât și cu planurile lor pot fi întotdeauna siguri de succes?*

R: Nu. Chiar și cele mai bune planuri dau greș uneori, însă un om perseverent face lesne diferența între o înfrângere temporară și una definitivă. Când planurile sale dau greș, le înlocuiește imediat cu altele, dar nu-și schimbă niciodată obiectivul. În cele din urmă, va găsi strategia optimă.

„Un om perseverent face lesne diferența dintre o înfrângere temporară și una definitivă. Când planurile sale dau greș, le înlocuiește imediat cu altele, dar nu-și schimbă niciodată obiectivul. În cele din urmă, va găsi strategia optimă."

Î: *Planurile care urmăresc atingerea unor scopuri imorale au aceleași șanse de reușită ca cele care au în vedere atingerea unor cauze nobile?*

R: Prin intermediul legii compensației, fiecare culege ceea ce seamănă. Planurile care urmăresc atingerea unor scopuri imorale se pot bucura de un succes temporar, însă succesul de durată trebuie să aibă în vedere și cea de-a patra dimensiune — timpul.

Timpul este dușmanul imoralității și al nedreptății. El este prietenul moralității și al dreptății. Necunoașterea acestui fapt se face responsabilă de crima împotriva tinerilor din toată lumea.

O minte tânără și neexperimentată poate confunda succesul temporar cu cel permanent. Tinerii fac adesea greșeala de a râvni succese de scurtă durată obținute pe căi nedrepte și imorale, fără să privească în viitor și să vadă consecințele nefaste care urmează cu aceeași siguranță cu care urmează noaptea fiecărei zile.

9

Educație și religie

Î: *Acestea sunt lucruri profunde, Majestatea Voastră. Să revenim la discutarea unor subiecte mai ușor de înțeles și mai concrete, care sunt susceptibile de a interesa majoritatea oamenilor. Aș vrea să discutăm despre lucrurile care îi fac pe oameni fericiți și nefericiți, bogați și săraci, bolnavi și sănătoși. Pe scurt, despre tot ceea ce poate fi utilizat de către ființele umane pentru a face astfel încât viața să le ofere o răsplată satisfăcătoare în schimbul efortului pe care îl fac, de-a lungul întregii vieți.*

R: Foarte bine, să ne întoarcem la lucruri concrete.

Î: *Ați înțeles ce vreau să spun. Majestatea Voastră are tendința de a se abate spre detalii abstracte, ceea ce mulți oameni nu pot nici să înțeleagă și nici să folosească drept soluții pentru problemele lor. Ar putea fi acest lucru, din întâmplare, un plan al Majestății Voastre de a-mi răspunde imprecis la întrebări? Dacă acesta este planul dumneavoastră, este un truc viclean, dar să știți că n-o să țină. Dați-i drumul acum și spuneți-mi mai multe despre nenorocirile și eșecurile oamenilor care se abat zilnic pe calea rătăcirii.*

R: De ce să nu vă spun mai multe despre plăcerile și succesul oamenilor care înțeleg și aplică principiul preciziei?

Î: *Observ uneori că oamenii cu planuri și scopuri precise obțin ceea ce vor de la viață, dar numai ca să afle, după aceea, că, de fapt, ceea ce au obținut nu este tocmai ceea ce credeau că-și doresc. Ce ar trebui să facă atunci?*

R: În general, putem elimina orice nu ne dorim prin aplicarea aceluiași principiu al preciziei, cu ajutorul căruia acel lucru a fost realizat. O viață care este trăită într-o completă liniște sufletească, mulțumire și bucurie presupune, de asemenea, renunțarea la ceea ce persoana în cauză nu-și dorește. Oricine care se lasă pradă supărării din cauza lucrurilor pe care le face din obligație nu este o persoană hotărâtă. Este doar un rătăcitor.

„O viață care este trăită într-o completă liniște sufletească, mulțumire și fericire presupune, de asemenea, renunțarea la ceea ce persoana în cauză nu-și dorește."

* * *

Câți dintre noi sunt cu adevărat mulțumiți? Într-o lume unde atât de mulți oameni încearcă să nu rămână mai prejos decât semenii lor, n-am putea să învățăm toți ceva din asta? Este ceva în viața ta de care simți nevoia să te debarasezi? Fă un angajament de a te surprinde atunci când ești supărat... și amintește-ți cuvintele Diavolului: „Oricine care se lasă pradă supărării din cauza lucrurilor pe care le face din obligație nu este o persoană hotărâtă. Este doar un rătăcitor."

Î: *Dar oamenii căsătoriți care încetează să mai fie atrași unul de altul? Ar trebui să se despartă, sau este adevărat că toate căsătoriile sunt încheiate în rai, și cei doi sunt, prin urmare, legați pe vecie, chiar dacă se întâmplă ca decizia pe care au luat-o să nu fi fost una favorabilă.*

R: În primul rând, lăsați-mă să rectific acel vechi proverb care spune că toate căsătoriile sunt încheiate în rai.

Unele dintre ele au fost făcute pe teritoriul meu. Sufletele care nu se potrivesc nu ar trebui niciodată să fie forțate să rămână împreună într-un mariaj sau în orice alt gen de relație. Divergențele și toate formele de neînțelegere conduc inevitabil la obiceiul de a lăsa lucrurile în voia lor, pradă întâmplării.

Î: *Nu se întâmplă uneori ca oamenii să fie legați unii de alții prin unele îndatoriri care îi împiedică, practic, să obțină ce vor de la viață?*

R: Îndatorirea este unul dintre cuvintele existente de care se face de cele mai multe ori abuz și este interpretat într-un mod greșit. Orice om este dator, în primul rând, lui însuși. Este de datoria fiecărui om să afle cum să ducă o viață plină și fericită. Dincolo de asta, dacă o persoană are timp și energie care nu să nu fie necesare pentru îndeplinirea propriilor dorințe, atunci își poate asuma responsabilitatea de a îi ajuta și pe alții.

„Orice om este dator, în primul rând, lui însuși. Este de datoria fiecărui om să afle cum să ducă o viață plină și fericită."

* * *

Desigur, deși obligat să răspundă exact, Diavolul totuși răspunde din perspectiva proprie. Cred că Maica Tereza sau Ghandi ar fi avut o opinie total diferită referitor la această problemă. Ei și-au trăit viețile ajutându-i pe alții. Care e opinia ta? Scopul tău prim constă în propria fericire? Ești de acord cu cei care susțin că, pentru a-i putea ajuta pe ceilalți, trebuie să te ajuți, în primul rând, pe tine însuți?

Î: *Nu este asta o atitudine egoistă și nu este egoismul una dintre cauzele eșecului celor care caută fericirea?*

R: Îmi susțin afirmația că nu există o îndatorire mai presus decât cea pe care o are fiecare față de el însuși.

Î: *Cu alte cuvinte, vreți să spuneți că nici măcar copii nu le sunt cu nimic datori părinților?*

R: Cu absolut nimic. Așa stau lucrurile. Părinții le datorează copiilor tot ceea ce pot să le ofere — cel puțin în ceea ce privește educația. Ceea ce nu înseamnă că ar trebui să-i îndoctrineze, așa cum se întâmplă deseori, ci că ar trebui să-i îndrume spre sursele prime ale cunoașterii.

Î: *Înțeleg ce vreți să spuneți. Teoria dumneavoastră pare să susțină că ajutorul dat în exces poate duce la indolență. Vreți să spuneți că oamenii învață cel mai mult din probleme, că orice înfrângere aduce cu sine o victorie echivalentă, că darurile nemeritate pot deveni un blestem mai degrabă decât o binecuvântare. Am înțeles corect?*

Hill notează: „Să fie adevărat că, străduindu-ne să ne ajutăm copiii, le facem, de fapt, mai mult rău?" O problemă foarte serioasă la care merită să ne gândim.

R: Mi-ați enunțat teoria perfect. Însă credința mea nu stă atât în teorie, cât în fapt.

Î: *Să înțeleg atunci că rugăciunea nu este un mijloc bun de a atinge scopurile vizate?*

R: Din contră, rugăciunea este o metodă excelentă, dar nu tipul de rugăciune folosit acum — vorbe goale fără niciun conținut. Eu devin neputincios atunci când, prin rugăciune, scopul este precizat cu maximă precizie.

Î: *Cum așa?*

R: Precizia este, de fapt, singurul tip de rugăciune pe care se poate baza o persoană. O plasează în calea folosirii ritmului hipnotic, atunci când vrea să-și atingă diferite scopuri... prin simplul fapt de a și-o însuși din marele depozit

universal de Inteligență Infinită. Însușirea, în caz că sunteți interesat, are loc prin precizarea explicită a scopului!

Î: *De ce majoritatea rugăciunilor nu au niciun efect?*

R: De data asta mă văd nevoit să vă contrazic. Toate rugăciunile aduc ceva pentru cel care se roagă.

Î: *Dar tocmai ați spus că sigurul tip de rugăciune pe care se poate baza cineva este cea cât se poate de precisă. Acum afirmați că toate rugăciunile au efect. Ce vreți să spuneți, de fapt?*

R: Contradicția este doar aparentă. Majoritatea oamenilor care se roagă apelează la rugăciune doar după ce toate celelalte metode au eșuat. Evident, pornesc cu ideea că rugăciunile nu le vor fi ascultate. Ei bine, în acest caz, temerile li se împlinesc.

Cel care se roagă precizând scopul și fiind convins că rugăciunea îi va fi ascultată pune în mișcare legile naturii care transformă dorințele în echivalentul lor material. Asta se întâmplă cu rugăciunea.

Există rugăciuni care atrag efecte negative și altele care atrag efecte benefice. Ce ar putea fi mai simplu și mai clar decât atât?

Oamenii care se vaită și îi cersesc lucruri lui Dumnezeu, nefiind în stare să-și asume responsabilitatea pentru starea în care se află, sunt, de fapt, prea leneși să încerce măcar să-și materializeze visurile și scopurile prin puterea propriei minți.

Când auzi o persoană rugându-se pentru ceva pe care ar trebui să-l obțină prin eforturi proprii, poți fi sigur că ai în față un om obișnuit să lase lucrurile la voia întâmplării. Inteligența Infinită îi ajută doar pe cei care înțeleg și se adaptează la legile sale. Aceasta nu face discriminări în funcție de caracterul fiecărui om. Lucruri cum ar fi caracterul îi ajută pe oameni să trăiască în armonie, dar Cel care răspunde rugăciunilor nu este impresionat de aparențe.

Legea naturii spune „să știi ce vrei, să te adaptezi la legile mele și vei obține tot ce-ți dorești".

Întrebarea și răspunsul anterior împing barierele criticii lui Hill vizavi de religie, punând, în schimb, accentul pe spiritualitatea și pe responsabilitatea personală.

Î: *Este asta în acord cu învățăturile lui Cristos?*

R: Se armonizează perfect. De asemenea, este compatibilă cu învățăturile tuturor marilor filozofi.

Î: *Teoria determinării este compatibilă și cu filozofia oamenilor de știință?*

R: Diferența majoră dintre un rătăcitor și un om de știință este determinarea. Având un scop și un plan bine determinate, omul de știință obligă natura să-și dezvăluie cele mai adânci secrete. Grație acestui principiu, Edison a descoperit secretul mașinii de vorbit, al luminii electrice incandescente, nemaivorbind de faptul că activitatea lui a avut ca rezultat multe alte beneficii asemănătoare aduse omenirii.

Î: *Să înțeleg că determinarea este prima condiție a succesului în orice demers început aici, pe pământ? Așa este?*

R: Exact așa! Orice metodă prin care oamenii învață să examineze faptele și să le coordoneze conform unor planuri bine stabilite, grație unui mod de a gândi cât mai acurat, îmi dă mare bătaie de cap. Dacă setea aceasta pentru cunoaștere exactă care se răspândește în toată lumea va continua în același ritm, misiunea mea se va duce de râpă în următoarele secole. Am nevoie de ignoranță, superstiție, intoleranță și frică, dar nu pot să-mi desfășor activitatea în condițiile cunoașterii exacte organizate adecvat, conform unor planuri bine determinate construite de

mințile oamenilor care au obiceiul să gândească pentru ei înșiși.

Î: *De ce nu luați Omnipotența cu asalt, gestionând, în felul acesta, întreaga creație conform planului dumneavoastră?*

R: La fel de bine ați putea întreba de ce partea negativă a unui atom nu o ia cu asalt pe cea pozitivă, preluând controlul asupra activității acesteia. Răspunsul constă în faptul că atât sarcina pozitivă de energie, cât și cea negativă sunt necesare existenței respectivului atom. Răspunsul constă în faptul incontestabil că ambele sarcini — atât cea pozitivă, cât și cea negativă — sunt necesare pentru existența electronului*. Astfel este păstrat echilibrul balanței.

Astfel se întâmplă și în cazul meu și a ceea ce dumneavoastră numiți Omniprezență. Noi reprezentăm suma forțelor negative și pozitive ale întregului univers, și balanța aceasta se află într-un perfect echilibru.

Dacă balanța acestor forțe s-ar înclina în cel mai mic grad, întregul sistem al universului s-ar reduce pe loc la o masă de materie inertă. Acum știți de ce nu pot prelua controlul deplin.

Î: *Dacă ceea ce spuneți este adevărat, acest lucru implică faptul că Majestatea Voastră ar avea exact aceeași putere ca Omniprezența. Am înțeles corect?*

R: Ați înțeles cum nu se putea mai bine. Opoziția mea — ceea ce dumneavoastră numiți Omniprezență — are în sarcină forțele denumite de dumneavoastră ca fiind bune — în fapt, forțele pozitive ale naturii. Iar eu am în sarcină

* Aici, ca și în alte fragmente ale cărții, este vorba despre o confuzie a autorului (sau a Diavolului). Hill nu se referă, de fapt, la electron — care are sarcina negativă —, ci la atom, particulă constituită atât din electroni (cu sarcină negativă), cât și din protoni (cu sarcină pozitivă) (*n. tr.*).

forțele pe care dumneavoastră le numiți rele — forțele negative ale naturii. Aceste două forțe complementare (binele și răul) fac posibilă existența. Iar importanța lor este perfect egală.

Î: *Asta înseamnă că teoria predestinării este adevărată. Oamenii se nasc pentru a avea succes sau sortiți eșecului, destinați să trăiască în mizerie sau pentru a fi fericiți, pentru a fi buni sau răi, și nu pot interveni câtuși de puțin spre a-și schimba destinul. Asta este ceea ce vreți să spuneți?*

R: În mod clar, nu! Orice ființă umană are o gamă largă de alegeri la dispoziție, atât în ceea ce privește deciziile pe care le ia la nivel mental, cât și în privința alegerilor concrete, factice. Orice ființă umană își poate folosi mintea pentru a recepta și formula fie gânduri pozitive, fie gânduri negative. Alegerea omului în ceea ce privește această chestiune de o importanță covârșitoare îi va modela întreaga viață.

Î: *Din ceea ce ați spus, rețin ideea că ființele umane au mai multă libertate de expresie chiar și decât dumneavoastră, și chiar și decât opoziția dumneavoastră. Așa este?*

R: Așa este. Atât eu, cât și Omnipotența suntem legați de legile imuabile ale naturii. Nu ne putem manifesta într-un mod care să contrazică aceste legi.

Î: *Atunci este adevărat că omul are drepturi și privilegii pe care nici Omnipotența și nici Diavolul nu le au? Așa este?*

R: Da, așa este, dar trebuie să țineți cont de faptul că omul încă nu a ajuns la acea trezire în urma căreia să devină conștient de forța potențială pe care o are. Omul încă se raportează la el însuși ca la o ființă asemenea viermilor din pământ, când, în realitate, dispune de mai multă putere decât toate celelalte ființe vii la un loc.

Î: *Să ai un obiectiv clar pare a fi panaceul tuturor relelor umanității.*

R: Nu doar că pare, fiți sigur că nimeni nu va fi vreodată în stare să se autodetermine fără a-și determina propriile obiective.

Î: *De ce, în școlile publice, copiilor nu li se spune nimic despre determinarea obiectivelor?*

R: Din simplul motiv că nu există niciun plan definit și niciun scop în spatele programelor școlare! Copiii sunt trimiși la școală ca să ia note și să învețe să memoreze, și nu ca să învețe ce vor de la viață.

Diavolul spune: „Copiii sunt trimiși la școală
ca să ia note și să învețe să memoreze,
și nu ca să învețe ce vor de la viață."

* * *

Din nou, mă trec fiorii. Hill a tras acest semnal de alarmă în 1938 și, cu toate acestea, manuscrisul a rămas nepublicat, iar astăzi, în școlile noastre, încă îi pregătim pe copii doar pentru a promova examenele. Mi-am asumat misiunea de a promova educația financiară pentru ca tinerii elevi să aibă șansa de a învăța cât mai multe lucruri despre bani, să-și însușească un instrument ce le va fi cu adevărat folositor în viață, și, cu toate acestea, foarte multe școli încă resping această propunere din cauza faptului că nu satisface acele cerințe în ceea ce privește pregătirea pentru examene, cerințe pentru a căror parcurgere sunt angajați și plătiți profesorii. Oare nu este timpul să tragem, din nou, acest semnal de alarmă?

Î: *La ce bun notele, dacă nu pot fi convertite în așa fel, încât să satisfacă nevoile materiale și spirituale ale vieții?*

R: Sunt doar un Diavol, nu dezleg ghicitori!

Î: *Deduc, din tot ce ați spus, că nici școlile și nici bisericile nu-i pregătesc pe tinerii din toată lumea în vederea unei cunoașteri practice și utile a propriilor minți. Există ceva mai important pentru un om decât înțelegerea forțelor și a circumstanțelor care îi influențează mintea?*

R: Singurul lucru de o valoare atemporală pentru orice ființă umană este să aibă o cunoaștere funcțională a propriei minți. Bisericile nu le permit oamenilor să cerceteze posibilitățile propriilor minți, iar școlile nici măcar nu recunosc existența unei realități precum mintea umană.

De ce este Napoleon Hill atât de pornit împotriva bisericilor și a cultelor religioase care existau pe vremea lui? Cred că această viziune critică a lui derivă dintr-o dragoste nețărmurită față de adevăratul spirit și adevărata semnificație a credinței, subliniind, în același timp, validitatea tuturor tradițiilor religioase — în ciuda încercări'or unor oameni de a le ataca și de a le corupe. Care este linia de mijloc dintre acceptarea a ceea ce este revelat minții și inimii dumneavoastră — sufletului dumneavoastră — și realitatea vieții într-o lume atât de des viciată de puterea răului, putere personificată de Diavolul lui Hill?

Î: *Nu credeți că sunteți prea dur în privința școlilor și a bisericilor?*

R: Nu, eu nu fac decât să le descriu așa cum sunt ele, fără prejudecăți ori preferințe.

Î: *Dar nu-i așa că școlile și bisericile vă sunt cei mai de temut dușmani?*

R: Poate că cei care se află la conducerea lor cred asta, dar pe mine mă interesează doar faptele. Adevărul este acesta, dacă vreți să știți: bisericile îmi sunt cei mai de folos aliați, iar școlile, în această privință, se află imediat după biserici.

Î: *Pe ce fundamente, specifice ori generale, se întemeiază această afirmație a dumneavoastră?*

R: Pe faptul fundamental că atât bisericile, cât și școlile mă ajută să-i convertesc pe oameni la obiceiul de a rătăci.

Î: *Vă dați seama că acuzația pe care o aduceți reprezintă o incriminare gravă la adresa celor două instituții de importanță majoră, instituții ce sunt responsabile de civilizația umană în forma în care apare în prezent?*

R: Dacă-mi dau seama? Oameni buni, nu-mi încap în piele de bucurie. Dacă școlile și bisericile i-ar fi învățat pe oameni cum să raționeze cu propria minte, unde aș fi eu acum?

Î: *Confesiunea pe care tocmai ați făcut-o are darul de a dezilziona milioane de oameni a căror singură speranță de salvare rezidă în bisericile lor. Nu este crud din partea dumneavoastră să le faceți așa ceva? N-ar duce majoritatea oamenilor o viață mai bună sub un văl de ignoranță decât dacă ar ști adevărul despre dumneavoastră?*

R: La ce vă referiți prin salvare? Din ghearele a ce trebuie salvați oamenii? Singura formă de salvare adevărată și care are valoare în ceea ce-l privește pe om este cea care vine odată cu recunoașterea puterii ce rezidă în propria minte. Ignoranța și frica sunt singurii dușmani din ghearele cărora au nevoie oamenii să fie salvați.

Î: *Păreți a nu avea nimic sfânt.*

R: Greșiți. Consider sfânt singurul lucru care îmi este stăpân — singurul de care îmi este teamă.

Î: *Care este acela?*

R: Puterea gândirii independente susținută de determinarea obiectivelor.

Î: *În acest caz, nu aveți prea mulți oameni de care să vă temeți, nu-i așa?*

R: Doar doi din o sută, ca să fiu mai exact. Îi controlez pe toți ceilalți.

Î: *Haideți să lăsăm la o parte subiectul bisericilor și să ne întoarcem la școlile de stat. Confesiunea dumneavoastră ne-a arătat, fără putință de îndoială, că prosperați și vă perpetuați de la o generație la alta prin intermediul unui truc foarte inteligent, și anume preluarea minților copiilor înainte ca ei să aibă șansa de a învăța cum să și le folosească.*

Vreau să știu ce nu este în regulă cu sistemul școlilor publice și prin ce aspect are Diavolul posibilitatea de a controla atât de mulți oameni. Vreau să știu, de asemenea, ce schimbări pot fi făcute în sistemul actual de învățământ, astfel încât toți copiii să beneficieze de șansa de a învăța, în primul rând, că se află în posesia unei minți și, în al doilea rând, cum să-și pună mintea la lucru în așa fel, încât să se bucure de libertate spirituală și economică.

Vă pun această întrebare într-un mod cât se poate de clar și bine determinat și, fiindcă ați accentuat mereu importanța determinării obiectivelor, iată, sunt aici în fața dumneavoastră și vă atrag atenția că răspunsul la această întrebare trebuie să fie unul cât se poate de determinat.

R: Permiteți-mi să-mi trag sufletul. Mi-ați dat un adevărat ordin! Pare ciudat că îi cereți Diavolului să vă învețe cum să trăiți. Cred că ar trebui, mai degrabă, să vă adresați opoziției mele. De ce n-o faceți?

Î: *Majestatea Voastră, dumneavoastră sunteți cel interogat acum, nu eu. Vreau adevărul și nu am nicio preferință în ceea ce privește sursa din care provine. Ceva este radical greșit în sistemul educațional, și acest fapt ne face, așa cum reiese din bilanțul vieții noastre, să bâjbâim fără vreo speranță pe drumul către autodeterminare, ca și cum am fi niște animale rătăcite în junglă.*

Două lucruri vreau să știu în legătură cu acest sistem. În primul rând, care este principalul lui punct slab — cea mai gravă eroare? În al doilea rând: în ce fel poate fi eliminată această hibă majoră? Cuvântul vă aparține. Vă rog să răspundeți clar la întrebare și să nu încercați să-mi distrageți iar atenția cu lucruri mult prea abstracte. Sper că rugămintea mea este suficient de clară, nu-i așa?

R: Nu-mi lăsați nicio alternativă și mă văd nevoit să vă răspund cât se poate de direct. Pentru început, sistemul de școli publice presupune abordarea subiectului educației dintr-un punct de vedere total greșit. Sistemul educațional se străduiește să-i facă pe elevi să rețină fapte, în loc să-i ajute să gândească cu propria minte.

Î: *Și aceasta este singura mare problemă a sistemului?*

R: Nu, acesta este doar începutul. Altă mare slăbiciune a sistemului educațional actual este că nu le oferă copiilor niciun indiciu asupra importanței stabilirii unui scop bine determinat și nici nu încearcă să-i învețe nimic în legătură cu importanța acestei atitudini ferme în general.

Principalul obiectiv în școli este acela de a-i forța pe elevi să-și încarce memoria cu fapte, în loc să-i învețe cum să se organizeze și să facă uz practic de aceste fapte.

Acest sistem bazat pe toceală îi face pe studenți să-și îndrepte atenția asupra acumulării de *credite*, dar scapă din vedere importanta întrebare în legătură cu modul în care cunoștințele acumulate trebuie puse în practică în viața de zi cu zi. Acest sistem promovează absolvenți ale căror nume sunt tipărite pe cartonul din care sunt făcute certificatele de studii, dar ale căror minți sunt total lipsite de autodeterminare. Sistemul de școlarizare a eșuat încă din start. Școlile au început ca instituții de *înaltă instruire*, destinate doar celor (puțini) ale căror familii își permiteau efortul financiar de a-și trimite copii la studii.

Astfel, încă de la început, întreg sistemul educațional era conceput ca fiind destinat doar celor din vârful ierarhiei sociale, depărtându-se de cei din clasele de jos. Nu e de mirare că sistemul neglijează instruirea copiilor în ceea ce privește importanța determinării scopului, în condițiile în care însuși sistemul s-a dezvoltat, la propriu, într-o manieră nedeterminată, ambiguă.

Î: *Cum ar putea fi corectată această vulnerabilitate a sistemului de învățământ public? Haideți să nu ne plângem de slăbiciunea sistemului și, mai bine, să încercăm să oferim un remediu concret care s-o corecteze. Cu alte cuvinte, discutând despre importanța fixării determinate a planului și a obiectivelor, haideți să luăm noi înșine acest medicament și să fim cât se poate de determinați.*

R: De ce nu lăsați la o parte subiectul școlilor și al bisericilor, și vreți cu tot dinadinsul să vă băgați în bucluc? Nu vă dați seama că vă băgați nasul în treburile celor două forțe care controlează lumea? Să zicem că le veți prezenta ca fiind slabe și inadecvate în ceea ce privește nevoile oamenilor. Și după aceea ce veți face? Cu ce aveți de gând să înlocuiți aceste două instituții?

Î: *Nu mai încercați să vă eschivați folosindu-vă de vechea șmecherie de a răspunde printr-o întrebare! Nu îmi propun să înlocuiesc nici școlile și nici bisericile. Dar îmi propun să aflu, dacă pot, cum pot fi reformate aceste forțe organizate astfel, încât să slujească intereselor oamenilor, în loc de a-i ține pe aceștia în întunericul ignoranței. Acum vă rog să continuați și să-mi oferiți un program detaliat al tuturor reformelor care ar putea îmbunătăți sistemul educației publice.*

R: Ați vrea să vă dau întregul program, nu? Doriți să vă descriu respectivele îmbunătățiri în ordinea importanței lor?

Iată încă un punct în care autorul îl forțează pe Diavol să părăsească zona de confort. Este amuzant și instructiv de urmărit acest schimb de replici care oferă o hartă a îmbunătățirilor în ceea ce privește școlile noastre publice.

Î: *Descrieți îmbunătățirile necesare în ordinea în care vă vin în minte.*

R: Mă obligați să mă trădez de unul singur, dar ascultați:

Răsturnați sistemul actual, dându-le copiilor privilegiul de a decide asupra activităților pe care să le desfășoare în propriile școli, în loc de a-i obliga să respecte regulile tradiționale făcute doar pentru a transmite informații abstracte. Dați-le profesorilor rolul elevilor, și elevilor rolul profesorilor.

Pe cât posibil, organizați toate activitățile școlare cu ajutorul unor metode bine determinate, astfel încât fiecare elev să învețe prin practică, și ghidați activitatea clasei în așa fel, încât fiecare elev să participe la o formă oarecare de muncă practică aflată în legătură cu problemele zilnice ale vieții.

Începutul oricărei realizări omenești constă în idei. Antrenați-i pe elevi să recunoască ideile cu aplicabilitate practică, ce le pot aduce beneficii în obținerea a ceea ce își doresc de la viață.

Învățați-i pe elevi să-și organizeze și să-și folosească timpul și, mai presus de toate, împărtășiți-le adevărul timpului ca fiind cel mai de preț și cel mai ieftin bun aflat la îndemâna ființelor umane.

Învățați-i pe elevi care sunt motivele fundamentale din cauza cărora se lasă influențați oamenii și arătați-le cum să folosească aceste motive pentru a-și satisface necesitățile și a obține tot ce-și doresc de la viață.

Învățați-i pe copii ce și cât să mănânce, menționând, desigur, și relația dintre alimentația adecvată și o sănătate durabilă.

Învățați-i pe copii care este adevărata natură și funcție a emoției sexuale și, mai mult decât atât, învățați-i că aceasta poate fi transmutată într-o forță puternică, susceptibilă de a-i ridica pe cele mai înalte culmi ale realizării.

Învățați-i pe copii să fie determinați în tot ce fac, începând cu alegerea unui țel major în viață, unul bine definit!

Învățați-i pe copii care sunt natura și posibilitățile binelui și răului în principiul obișnuinței, utilizând drept exemplu care să ilustreze acest subiect experiențele cotidiene ale copiilor și ale adulților.

Învățați-i pe copii felul în care se fixează obiceiurile datorită legii ritmului hipnotic și faceți-i să-și cultive, încă din clasele primare, obiceiuri ce îi vor conduce către o gândire independentă!

Învățați-i pe copii care e diferența dintre o înfrângere temporară și eșec și arătați-le cum să caute germenele avantajului corespunzător ce vine cu orice eșec.

Învățați-i pe copii să-și exprime propriile gânduri fără frică și să accepte sau să respingă, după cum vor, ideile celorlalți, păstrând întotdeauna pentru ei înșiși privilegiul de a se baza pe propria judecată.

Învățați-i pe copii să ia decizii prompte și, dacă e neapărată nevoie, să le schimbe greu și cu mare prudență, și niciodată fără un motiv determinat.

Învățați-i pe copii că propriul creier este un instrument prin intermediul căruia primesc, din marele depozit al naturii, energie specializată în gânduri determinate; creierul nu gândește prin sine, ci este un instrument pentru interpretarea stimulilor ce cauzează gândirea.

Învățați-i pe copii care e valoarea armoniei din propriile minți, precum și faptul că aceasta poate fi obținută numai prin autocontrol.

Învățați-i pe copii în ce constau natura și valoarea autocontrolului.

Învățați-i pe copii despre existența unei legi a recompensei înzecite ce poate și trebuie pusă în funcțiune, cu titlu de obișnuință, aducând mereu servicii mai numeroase și superioare calitativ față de ceea ce se așteaptă.

Învățați-i pe copii care e adevărata natură a regulii de aur și, mai presus de aceasta, arătați-le că, prin funcționarea acestui principiu, tot ceea ce fac pentru semenii lor o fac, de asemenea, și pentru ei înșiși.

Învățați-i pe copii să nu-și formeze opinii, dacă nu le pot sprijini pe fapte reale ori pe credințe ce au aceeași relevanță ca și faptele.

Învățați-i pe copii faptul că țigările, alcoolul, narcoticele și abuzul de sex le distruge puterea voinței și le formează obiceiul de a rătăci. Nu le interziceți aceste rele — doar explicați-le ce e cu ele.

Învățați-i pe copii cât de periculos este să creadă un anumit lucru din simplul motiv că părinții lor, profesorii de religie sau oricare altă persoană le spune acel lucru.

Învățați-i pe copii să înfrunte faptele, indiferent dacă sunt plăcute sau neplăcute, fără să recurgă la subterfugii sau să caute alibiuri.

Învățați-i pe copii și încurajați-i să-și folosească al șaselea simț, prin care în mințile lor apar idei provenite din

surse necunoscute, și să examineze cu atenție orice astfel de idee.

Învățați-i pe copii în ce constă întregul impact al legii compensației, așa cum a fost aceasta interpretată de Ralph Waldo Emerson, și arătați-le cum funcționează legea până și în cele mai neînsemnate situații cotidiene ale vieții.

Învățați-i pe copii că determinarea obiectivelor bazate, la rândul lor, pe planuri bine determinate și aplicate cu perseverență este cea mai eficace formă de rugăciune aflată la îndemâna ființelor umane.

Învățați-i pe copii că spațiul pe care îl ocupă în această lume se măsoară foarte exact prin raportare la calitatea și la numărul serviciilor utile pe care le aduc lumii.

Învățați-i pe copii că nu există nicio problemă care să nu aibă o soluție adecvată și că soluția respectivă este adesea de găsit în circumstanțele care au creat problema.

Învățați-i pe copii că singurele lor limitări reale sunt cele pe care și le impun ei înșiși, sau alții, cu permisiunea lor.

Învățați-i că oamenii pot realiza orice lucru în care cred.

Învățați-i pe copii că toate școlile și toate manualele sunt mijloace elementare ce pot fi de folos în dezvoltarea minții lor, însă unica școală de reală valoare este marea școală a vieții, în care oricine are privilegiul de a învăța din experiență.

Învățați-i pe copii să fie tot timpul onești cu ei înșiși și, de vreme ce nu pot mulțumi pe toată lumea, să facă tot ce pot pentru a se mulțumi pe ei înșiși.

Î: *Iată o listă impunătoare, dar ceea ce găsesc remarcabil e faptul că toate materiile predate azi în școli sunt complet ignorate. Ați făcut acest lucru intenționat?*

R: Da. Mi-ați cerut o listă a unor posibile îmbunătățiri în curricula școlară, prin prisma cărora elevii ar putea avea beneficii — foarte bine, ați obținut ce ați vrut.

Î: *Unele dintre schimbările sugerate de dumneavoastră sunt atât de neortodoxe, încât i-ar șoca pe majoritatea profesorilor din ziua de azi, nu credeți?*

R: Majoritatea profesorilor de astăzi au nevoie de un șoc. Un șoc puternic îi este, de cele mai multe ori, de mare folos unui creier atrofiat de obișnuință.

Î: *Schimbările sugerate de dumneavoastră au puterea de a le oferi copiilor imunitate față de obiceiul rătăcirii?*

R: Da, acesta este unul dintre rezultatele care ar veni odată cu îmbunătățirile la care am făcut referire, dar mai sunt și altele.

Nu pot să mă declar de acord în privința tuturor schimbărilor enumerate de Diavol. În orice caz, când m-am oprit să analizez lista de recomandări, mi-a venit în minte următoarea întrebare: nu cumva școlile ar trebui să-i învețe aceste lucruri pe copiii noștri? Cum se face că Diavolul știa asta, iar noi nu știam?!?

Mi-aș fi dorit ca Hill să se fi gândit să întrebe de ce școlile noastre sunt așa cum sunt — și acolo unde sunt — precum și de ce lipsesc sau nu sunt eficiente. Marii învățați care au proiectat sistemul actual de școlarizare trebuie să fi realizat importanța a cel puțin câteva dintre propunerile Diavolului vizavi de ceea ce ar trebui predat în școli. De ce nu sunt aceste lucruri parte din sistem? Cum se face că arhitecții a ceea ce numim astăzi sistemul educațional obligatoriu au ratat atât de grosolan ținta? Diavolul a făcut o afirmație conform căreia sistemul de școlarizare este unul dintre vehiculele primare de creare și de susținere a acestei uriașe armate de rătăciți. Așa să fie oare?

Î: *Cum ar putea să fie impuse schimbările sugerate de dumneavoastră în cadrul sistemului educației publice? Știți, bineînțeles, că este la fel de dificil să implementezi o idee nouă în creierul unui profesor, pe cât este de dificil să-i trezești interesul unui lider religios în legătură cu modificarea doctrinei religioase în așa fel, încât să-i ajute pe oameni să obțină mai mult de la viață.*

Aceia dintre dumneavoastră care ați încercat să schimbați ceva în sistemul public de învățământ, probabil că dați, acum, aprobator din cap.

R: Cea mai rapidă și mai simplă metodă de a introduce ideile cu aplicabilitate practică în școlile publice este de a face, inițial, acest lucru în școlile private. Astfel, oficialii școlilor de stat se vor vedea nevoiți să le adopte.

Î: *Ar fi și alte schimbări care ar trebui făcute în sistemul de școli publice?*

R: Da, o mulțime. Una dintre cele mai importante schimbări care ar trebui făcute în programele școlilor publice vizează introducerea unui curs de psihologie a negocierii armonioase dintre oameni. Toți copiii ar trebui învățați cum să-și găsească un rost în viață, evitând, cât mai mult, conflictele.

În orice școală publică ar trebui să se predea metode de realizare individuală prin intermediul cărora fiecare să-și poată găsi independența financiară.

Clasele (în forma lor tradițională) ar trebui desființate și înlocuite cu sistemul conferințelor în jurul unor mese rotunde — asemenea întâlnirilor oamenilor de afaceri. Fiecărui elev ar trebui să i se asigure consiliere individuală, în funcție de ceea ce nu poate învăța subiectul din discuțiile de grup.

Fiecare școală ar trebui să aibă un grup auxiliar de instructori, format din oameni de afaceri, artiști, ingineri, jurnaliști — astfel ca fiecare dintre ei să le poată împărtăși elevilor cunoștințe practice, specifice propriei profesii, Acest gen de instruire ar trebui făcut sub formă de conferințe, pentru a nu le lua prea mult timp instructorilor.

Î: *Ceea ce ați sugerat este, practic, un sistem auxiliar de educație, menit să le asigure tuturor elevilor de școală cunoștințe practice, aplicabile, dobândite direct de la sursa originară. Am prins corect ideea?*

R: Ați înțeles cât se poate de corect.

Acesta este alt subiect familiar. Soțul meu își amintește că, pe la începutul anilor '70, în New Jersey, una dintre organizațiile în care se implicase a strâns laolaltă un grup de afaceriști și de oameni de știință — de exemplu, matematicieni și fizicieni —, să meargă ca voluntari în școlile publice. Însă li s-a spus că oamenii de știință și oamenii de afaceri nu sunt profesori, așa că nu aveau ce căuta în școli. Mult mai de curând, misiunea de a introduce idei cu aplicabilitate practică în școli a fost popularizată de unele grupuri (*Teach for America, America Saves, Junior Achievement*), însă aceste încercări sunt încă văzute ca material auxiliar și nu fac parte propriu-zisă din curriculum.

Aceasta și multe alte schimbări ale modului în care conținutul, contextul, principiile și abilitățile sunt predate copiilor noștri în sistemul de învățământ obligatoriu trebuie incluse într-un proces interactiv, bazat pe experimentare, ce va ghida felul în care își vor trăi viața copiii dumneavoastră — și impactul pe care îl vor avea asupra acestei lumi complexe în care trăim. Provocarea este următoarea: cum vom organiza toate acestea într-un program ce poate fi transmis și implementat sistematic, așa încât să fie orientat către succes, profitabil și plin de satisfacții pentru toți participanții, fie ei copii ori adulți? Sunt bucuroasă și mândră să spun că lucrez cu echipe care au proiectat astfel de programe — și care le-au dus deja cu un pas înainte, determinându-și clar obiectivele.

Viziunea lor asupra viitorului — ca și a noastră, de altfel — este să realizeze un sistem educațional care să se dezvolte în forță și să fie capabil de a produce membri ai societății care să se automotiveze, să gândească liber, să aibă încredere în propriile forțe și să se implice activ în societate. De asemenea, să fie capabili să producă ceva și mai important — generații viitoare pregătite și apte să muncească într-o lume complexă, să ducă o viață plină de succes, încântate să câștige putere pentru ele însele și pentru ceilalți și capabile să facă o diferență reală și durabilă în lume ca cetățeni informați, responsabili și implicați, fiecare având stabilite obiective bine definite!

Î: *Haideți să lăsăm la o parte sistemul educațional și să ne întoarcem la biserici pentru un moment. Toată viața i-am auzit pe preoți predicând împotriva păcatelor și avertizându-i pe păcătoși să aibă grijă și să se pocăiască pentru a putea fi salvați. Dar nu l-am auzit pe niciunul dintre ei spunând ce este păcatul. Mă veți lămuri dumneavoastră cu privire la acest subiect?*

R: Păcat înseamnă tot ceea ce face sau gândește omul și care-i aduce nefericire! Oamenii sănătoși fizic și spiritual ar trebui să fie mulțumiți de ei înșiși și mereu fericiți. Orice formă de nefericire mentală ori fizică indică prezența păcatului.

Î: *Numiți câteva forme de a păcătui.*

R: Este păcat să mănânci fără măsură, fiindcă acest lucru duce la boală și nefericire.

Este păcat să abuzezi de sex, fiindcă acest lucru îți distruge voința și duce la obiceiul de a rătăci.

Este păcat să-ți lași mintea să fie dominată de gânduri negative, de invidie, lăcomie, frică, ură, intoleranță, vanitate, autocompătimire sau descurajare, fiindcă aceste stări mentale duc la obiceiul de a rătăci.

Este păcat să înșeli, să minți și să furi, fiindcă aceste obiceiuri reduc stima de sine, subjugă conștiința și provoacă nefericire.

Este păcat să rămâi ignorant, fiindcă acest lucru duce la sărăcie și la pierderea încrederii în sine.

Este păcat să accepți de la viață lucruri și situații pe care nu ți le dorești, fiindcă acest lucru indică neglijarea impardonabilă a folosirii propriei minți.

Î: *Este păcat să rătăcești prin viață fără vreun scop definit, plan ori țel?*

R: Da, fiindcă acest obicei duce la sărăcie și distruge privilegiul autodeterminării. În plus, îl privează pe om de privilegiul de a-și folosi propria minte ca mediu de contact cu Inteligența Infinită.

Î: *Dumneavoastră sunteți cel care îi îndeamnă pe oameni să păcătuiască?*

R: Da! Ține de atribuțiile mele să câștig controlul asupra minților oamenilor prin orice modalitate posibilă.

Î: *Puteți controla și mintea unei persoane care nu comite păcate?*

R: Nu pot, fiindcă acea persoană nu permite niciodată minții sale să fie controlată de vreo formă de gândire negativă. Nu pot intra în mintea unui om care nu păcătuiește niciodată, cu atât mai puțin o pot controla.

Î: *Care este cel mai comun și mai distructiv păcat?*

R: Frica și ignoranța.

Î: *Mai aveți și altceva de adăugat la acestea?*

R: Nu mai este nimic de adăugat.

Î: *Ce este credința?*

R: Este o stare mentală în care omul recunoaște și folosește puterea gândirii pozitive ca mediu prin care intră în contact și extrage informații din depozitul universal al Inteligenței Infinite după voia sa.

Î: *Cu alte cuvinte, credința reprezintă absența tuturor formelor de gândire negativă? Am înțeles bine ideea?*

R: Da, acesta este doar un alt mod de a descrie situația.

Î: *Cineva care rătăcește mai are posibilitatea de a utiliza credința?*

R: Posibilitatea există și în cazul celor care rătăcesc, atât doar că ei nu o folosesc. Toți oamenii au forța potențială de a-și elibera mintea de toate gândurile negative, oferindu-și astfel prilejul de a utiliza puterea credinței.

Î: *Punând altfel problema, credința reprezintă definirea precisă a scopului, susținută de încrederea în obținerea obiectului vizat de acel scop. Este corect?*

R: Exact aceasta este ideea.

Credința este „o stare mentală în care omul recunoaște și folosește puterea gândirii pozitive ca mediu prin care intră în contact și extrage informații din depozitul universal al Inteligenței Infinite după voia sa".

* * *

Hill rezumă succint definiția:
„Credința reprezintă definirea precisă a scopului, susținută de încrederea în obținerea obiectului vizat de acel scop."

10
Autodisciplina

Î: *Ce pregătiri ar trebui să facă cineva care vrea să-și poată urma întotdeauna scopul cu precizie?*

R: Trebuie să fie în deplin control asupra propriei persoane. Cineva care nu se poate controla pe sine nu îi poate controla pe ceilalți. Lipsa autocontrolului este, în sine, cea mai distructivă formă a lipsei de precizie.

„Cineva care nu se poate controla pe sine nu îi poate controla pe ceilalți."

Cât adevăr este aici! Gândiți-vă la liderii noștri politici, a căror popularitate a scăzut pentru că nu și-au putut controla comportamentul. Cum putem spera că ne vor reprezenta și ne vor conduce într-un mod adecvat?

Î: *Și care ar trebui să fie primul pas în dobândirea autocontrolului?*

R: Prin stăpânirea celor mai importante trei instincte răspunzătoare pentru lipsa autodisciplinei. Acestea sunt: (1) apetitul pentru hrană; (2) apetitul pentru sex; (3) obișnuința de a ne exprima ideile în mod dezorganizat.

Î: *Mai există și altele care ar trebui ținute sub control?*

R: Da, multe altele, însă acestea trei sunt cele mai importante și primele din punct de vedere cronologic. Dacă individul le poate controla înseamnă că a ajuns la un nivel suficient de autodisciplină, pentru a le putea stăpâni fără nicio dificultate pe toate celelalte.

Î: *Dar instinctul e ceva natural. Inhibarea instinctelor îi împiedică pe oameni să fie sănătoși și fericiți.*

R: Cu siguranță că instinctul e ceva natural, dar aceste dorințe pot fi, de asemenea, periculoase, tocmai pentru că unii oameni nu le mai pot controla. Autocontrolul presupune atenție atât în privința satisfacerii, cât și a înfrânării instinctelor.

Î: *Punctul dumneavoastră de vedere este atât interesant, cât și educativ. Vă rog să-l explicați detaliat, astfel încât să pot înțelege cum și prin ce mijloace își intensifică ori își inhibă oamenii instinctele.*

R: Să privim, spre exemplu, apetitul pentru mâncare. Majoritatea oamenilor sunt atât de lipsiți de autodisciplină, încât își umplu burțile cu combinații din tot felul de mâncăruri scumpe, care încântă simțurile, dar care suprasolicită organele de digestie și de excreție.

Ei înghit cantități și combinații de mâncăruri pe care organismul le poate elimina numai dacă transformă mâncarea în otrăvuri toxice letale.

Aceste otrăvuri înfundă și opresc aparatul excretor al corpului, până în punctul în care acesta își reduce activitatea de eliminare a materiilor nefolositoare. După un timp, aparatul excretor încetează să mai funcționeze corespunzător și victima suferă de ceea ce se numește în mod obișnuit *constipație*.

Până în acel moment, el își pregătește drumul către spital. Autointoxicația, sau îmbolnăvirea aparatului excretor al organismului, transformă creierul în ceva asemănător unei grămezi de moloz.

În acel moment, victima devine lentă din punct de vedere fizic, irascibilă și confuză. Dacă s-ar putea privi măcar o dată și ar putea simți mirosul sistemului său de drenare, s-ar simți de-a dreptul rușinată.

Sistemele de canalizare ale orașelor nu sunt cele mai plăcute locuri atunci când sunt supraîncărcate sau înfundate, dar sunt curate și drăguțe în comparație cu intestinele oamenilor, atunci când sunt supraîncarcate sau înfundate. Acesta nu e un moment fericit care poate fi asociat cu plăcutul și necesarul act de a mânca, însă acolo își are originea, pentru că supraalimentarea și combinația greșită de alimente sunt factorii care produc autointoxicația.

Oamenii care mănâncă inteligent și își păstrează aparatul excretor curat mă uimesc; pentru că un sistem de drenare curat e un indice pentru un corp sănătos și un creier care funcționează corespunzător.

Imaginați-vă — dacă imaginația dumneavoastră poate merge până acolo — că o ființă umană care are aparatul excretor plin de otravă și care își urmărește scopul cu precizie ar putea omorî o sută de oameni dintr-odată, doar injectându-le acea otravă direct în sânge.

Știința l-a ajuns din urmă pe Hill — și i-a depășit chiar intuiția referitoare la procesele biologice și la modul în care interrelaționează ele cu sănătatea psihică și emoțională. De asemenea, e de observat faptul că lui Hill nu i-a fost teamă abordeze acest subiect neplăcut, așa cum a făcut și în alte rânduri pe parcursul cărții de față.

Î: *Și toate acestea au ca rezultat pierderea controlului în ceea ce privește faptul de a avea o alimentație corectă?*

R: Ei bine, dacă vreți să fim cât mai exacți, ar trebui să spunem că alimentația improprie este responsabilă pentru majoritatea disfuncțiilor fizice și, practic, pentru toate durerile de cap.

Dacă vreți să faceți dovada acestui fapt, alegeți o sută de oameni care suferă de migrene și faceți-i fiecăruia o clismă temeinică; veți observa că cel puțin nouăzeci și cinci dintre ei vor scăpa de durerea de cap în doar câteva minute.

Î: *Din câte spuneți despre tractul intestinal, îmi dați impresia că stăpânirea apetitului pentru mâncare echivalează cu menținerea curată a intestinelor.*

R: Da, este perfect adevarat. Și asta pentru că este la fel de important să elimini dejecțiile organice și mâncarea neasimilată, cum este să mănânci bine și cât mai variat.

Î: *Nu m-am gândit niciodată la autointoxicație ca la unul dintre dispozitivele dumneavoastră de control asupra oamenilor și sunt extrem de șocat să aflu câți oameni sunt victimele acestui inamic subtil. Haideți să auzim ce aveți să ne spuneți în privința celorlalte două cele mai importante instincte care trebuie, de asemenea, ținute sub control.*

R: În regulă. Să ne îndreptăm atunci atenția asupra sexualității. Prin intermediul acestui instinct reușesc să pun stăpânire atât pe cel slab, cât și pe cel puternic, pe cel vârstnic, cât și pe cel tânăr, pe cel ignorant, cât și pe cel înțelept. De fapt, îi stăpânesc pe toți cei care nu-și stăpânesc dorința sexuală!

Î: *Cum poate cineva să-și stăpânească dorințele sexuale?*

R: Prin simplul proces al transmutării acelei emoții într-o altă formă de activitate decât cel al copulației. Sexul este una dintre cele mai mari forțe motivatoare ale ființei umane. De aceea, este și una dintre cele mai periculoase. Dacă și-ar controla dorințele sexuale și ar transmuta energia obținută în alte domenii de activitate — folosind măcar jumătate din timpul pe care îl alocă încercând să-și găsească parteneri sexuali —, oamenii n-ar mai ști ce înseamnă sărăcia.

Î: *Să înțeleg că sugerați existența unei legături între sex și sărăcie?*

R: Da, acolo unde sexul nu este ținut sub control. Lipsa de control a laturii sexuale duce automat la rătăcire.

Î: *Poate fi făcută vreo conexiune între sex și conducerea politică?*

R: În mod evident. Toți marii conducători au un apetit sexual ridicat, însă au, totodată, capacitatea de a-și controla dorințele sexuale, utilizând energia rezultată ca forță coordonatoare în cele mai importante activități ale lor.

Î: *Excesul de sex poate fi considerat la fel de periculos ca obiceiul de a consuma droguri sau alcool?*

R: Practic, nu este nicio diferență între aceste obiceiuri. Și unele, și celelalte o fac pe persoana în cauză să înceapă să rătăcească, apoi să fie supusă ritmului hipnotic.

Î: *De ce privește lumea sexul ca pe ceva vulgar?*

R: Din cauza abuzului vulgar la care lumea s-a dedat în ce privește această emoție. Nu sexul este vulgar. Vulgar este individul care neglijează sau refuză să-și controleze instinctele.

Î: *Vreți să spuneți, cu alte cuvinte, că nu ar trebui să ne satisfacem dorințele sexuale?*

R: Nu. Vreau doar să spun că sexul, asemenea tuturor celorlalte instincte, ar trebui înțeles, controlat și utilizat într-un mod optim. Dorințele sexuale sunt la fel de naturale ca nevoia de a mânca și pot fi complet inhibate la fel de ușor cum ar putea fi oprite să mai curgă apele unui râu. Odată inhibate, ele se vor manifesta într-o formă mai puțin dorită, la fel cum apele râului, odată îndiguite, își vor săpa alte albii. Autocontrolul presupune înțelegerea și respectarea sentimentului sexual, dar, în același timp, controlarea instinctului.

Î: *Ce neajunsuri decurg din excesul de sex?*

R: Cel mai mare neajuns e acela că epuizează cea mai mare sursă de energie a unui om, consumându-i, totodată, fără o compensare adecvată, și energia creatoare.

Excesul de sex risipește energia de care are nevoie natura pentru a menține buna funcționare a organismului. Sexualitatea este cea mai eficientă forță terapeutică a naturii.

De asemenea, irosește energia magnetică, pentru că aceasta este sursa atractivității oricărei persoane.

Excesul de sex ucide scânteia din ochi și melodicitatea vocii. Distruge entuziasmul, subjugă ambiția și, inevitabil, îi conduce pe oameni spre drumul rătăcirii.

Î: *Aș vrea să răspundeți la întrebarea mea într-un mod puțin diferit, spunându-mi ce efecte benefice poate avea emoția sexuală, dacă este controlată și transformată.*

R: Sexualitatea controlată produce acea forță magnetică grație căreia oamenii sunt atrași unul de altul. Este condiția primordială a unei personalități charismatice.

Este responsabilă de muzicalitatea vocii și de capacitatea de a ne exprima sentimentele cu ajutorul vocii.

Servește, mai mult decât orice altceva, ca motivație în îndeplinirea dorințelor.

Menține încărcătura energetică necesară sistemului nervos pentru a susține funcțiile organismului.

Ascute imaginația și face posibilă apariția ideilor creative.

Este responsabilă de agilitatea și de stabilitatea mișcărilor corpului și ale gândirii.

Aduce perseverență și determinare în urmărirea scopurilor majore din viața fiecăruia.

Este un mare antidot împotriva fricii.

Asigură imunitate în fața descurajării.

Ajută la controlul lenei și al amânării.

Oferă rezistență fizică și mentală pe parcursul luptei împotriva oricărei forme de opoziție.

Oferă calitățile necesare pentru a lupta în toate circumstanțele în care este necesară autoapărarea.

Pe scurt, produce câștigători, nu ratați!

Î: *Acestea sunt toate avantajele pe care susțineți că le aduce sexualitatea controlată?*

R: Nu, acestea sunt doar o parte dintre beneficiile pe care le aduce. Probabil că unii vor crede că cel mai mare beneficiu adus de sexualitate constă în perpetuarea speciei. Acest motiv are darul de a îndepărta orice gând care implică faptul că sexul este ceva murdar.

Î: *Din ceea ce spuneți, înțeleg că sexualitatea este o virtute, nu o greșeală.*

R: Este o virtute numai dacă este controlată și ghidată către îndeplinirea scopurilor dezirabile. Se transformă în greșeală în momentul în care este neglijată și lăsată să degenereze în exces.

Î: *De ce mi le sunt transmise aceste adevăruri copiilor în școli sau de către părinții lor?*

R: Neglijența aceasta se datorează necunoașterii adevăratei esențe a sexualității. Este la fel de necesar, pentru o ființă umană, să înțeleagă și să utilizeze corect emoția sexuală, ca și păstrarea în curățenie a sistemului eliminator. Amândouă subiectele ar trebui predate în școlile publice și în toate căminele cu copii.

Î: *Dar părinții au ei înșiși nevoie de o instruire pe tema funcționării și utilizării adecvate a energiei sexuale, înainte să le poată preda aceste lucruri copiilor lor!*

R: Da, și același lucru este valabil pentru profesori.

Î: *Care este, în ordinea importanței, locul pe care-l ocupă în listă necesitatea de a primi informații acurate despre sexualitate?*

R: Este a doua pe listă. Doar un singur lucru este mai important decât aceasta. Și anume, gândirea clară.

„Doar un singur lucru este mai important decât aceasta. Și anume, gândirea clară."

Î: *Să înțeleg că vreți să spuneți că a cunoaște adevăratele funcții ale sexului și abilitatea de a gândi cu acuratețe sunt cele mai importante calități ale omenirii?*

R: Exact asta am vrut să vă fac să înțelegeți. Încă acuratețea gândirii este și mai importantă, pentru că ea poate rezolva toate problemele omului, îi poate răspunde la toate rugăciunile și este sursa opulenței și a bunurilor materiale pe care le are. Acuratețea gândirii se sprijină pe o emoție sexuală controlată și bine direcționată, pentru că omul gândește folosindu-se de aceeași energie pe care se bazează emoția sexuală.

Trebuie ca oamenii să își dorească atât de mult să se dezvolte, încât să plătească prețul acestei libertăți. Nimeni nu poate fi complet liber — spiritual, mental, fizic și financiar — fără să învețe arta de a gândi cu acuratețe. Nimeni nu poate să gândească cu acuratețe fără să știe, printre altele, cum să-și controleze emoția sexuală.

Î: *Mulți oameni vor fi surprinși să afle că există o relație strânsă între gândire și emoția sexuală. Vă rog să ne vorbiți acum despre cea de-a treia tendință și să ne explicați ce legătură are cu disciplina.*

R: Obiceiul de a exprima opinii în mod liber este unul dintre cele mai distrugătoare. Problema cu acest obicei

este că îi încurajează pe oameni să ghicească în loc să se informeze cu privire la fapte atunci când își formează opiniile și ideile sau când își pun planurile de acțiune la punct.

Acest obicei face ca mintea să treacă de la un lucru la altul, fără să intre în profunzimea niciunuia.

Și, desigur, că neglijența în exprimarea opiniilor duce la rătăcire. De aici mai este doar un pas până ce omul este înlănțuit de ritmul hipnotic care împiedică automat acuratețea gândirii.

„Obiceiul de a exprima opinii în mod neglijent este unul dintre cele mai distructive."

Î: *Ce alte dezavantaje implică exprimarea neglijentă a opiniilor?*

R: O persoană care vorbește prea mult este și una care le dă prea multe informații celorlalți despre planurile sale de acțiune și le dă oportunitatea de a profita de ideile sale.

Oamenii înțelepți își țin planurile pentru ei și se abțin de la a-și exprima opiniile fără să fie nevoie. Acest lucru îi împiedică pe ceilalți să facă uz de ideile lor sau să intervină în planurile lor de acțiune.

Î: *De ce sunt atât de mulți cei care stăruie în obiceiul de a-și exprima opiniile fără să li se ceară acest lucru?*

R: Acest obicei este un mijloc prin care oamenii își exprimă egoismul și vanitatea. Dorința de exprimare a oamenilor este înnăscută. Motivația din spatele acestui obicei este dorința de a le atrage atenția celorlalți și de a-i impresiona într-un mod favorabil. În realitate însă, efectul este exact cel opus. Când cineva vorbește neîntrebat produce, de obicei, un efect nefavorabil.

Î: *Așa este. Mai sunt și alte dezavantaje aduse de acest obicei?*

R: Cel care alege să vorbească mai puțin are ocazia de a învăța mai mult ascultându-i pe ceilalți.

Î: *Dar nu este adevărat și că un vorbitor talentat poate atrage oportunitățile și atenția celorlalți asupra sa, folosindu-se de talentul său oratoric?*

R: Da, un vorbitor talentat are un avantaj imens datorită abilității sale de a-i impresiona pe ceilalți prin discursul său, dar nu poate profita la maximum de acest avantaj dacă își impune discursul înainte să fie invitat să ia cuvântul.

Nicio altă calitate nu completează mai bine personalitatea unui om mai mult ca abilitatea de a vorbi cu sensibilitate, forță și convingere, dar un vorbitor nu trebuie să își impună discursul asupra auditoriului, ci trebuie să aștepte să fie invitat să vorbească. O vorbă veche spune că nimic nu valorează mai multe decât costă. Ea se aplică și opiniilor exprimate gratuit, la fel cum se aplică bunurilor materiale.

Î: *Ce se întâmplă cu cei care își exprimă voluntar opiniile în scris? Și ei suferă de o lipsă de autodisciplină?*

R: Unul dintre cele mai mari rele de pe pământ sunt oamenii care scriu scrisori, din proprie inițiativă, figurilor proeminente în societate. Oficiali, stele de cinema, oameni cu succes în afaceri sau autori de renume și toți cei ale căror nume apar adesea în presă sunt în permanență asaltați de oameni care își exprimă opiniile despre orice, în scris.

Î: *Dar o scrisoare este un mod inofensiv în care oamenii își manifestă plăcerea de a scrie, nu? Cum poate dăuna o scrisoare?*

R: Obiceiurile sunt contagioase. Orice obicei atrage alte obiceiuri asemănătoare. Obiceiul de a nu face nimic util

duce la formarea altor obiceiuri dăunătoare, cum ar fi acela de a rătăci.

Să ne amintim că scrisorile erau singurul mijloc de comunicare în scris la îndemână atunci când Napoleon Hill și-a conceput manuscrisul. Pe măsură ce citiți, gândiți-vă cum ar putea gândurile lui să influențeze lumea blogurilor și a rețelelor sociale de astăzi.

Dar acestea nu sunt singurele rele cauzate de exprimarea opiniilor fără ca acestea să fie cerute. Un om care are acest obicei își poate face dușmani, pe care îi poate înarma el însuși împotriva sa. Hoții și profitorii sunt dispuși să plătească mult pentru numele și adresa celor care scriu scrisori neașteptate, pentru că știu că acești oameni cad cu ușurință pradă păcălelilor soldate cu pierderi de bani. Dacă vreți să aflați cât de nesăbuiți sunt cei care scriu scrisori fără să li se ceară acest lucru, citiți-le părerile exprimate și în ziare, în coloana consacrată opiniilor cititorilor — și veți vedea cum acești oameni atrag reacții ostentative din partea celorlalți.

Î: *Habar nu aveam, Majestate, că oamenii își pot provoca atât de multe probleme exprimându-și opiniile fără să li se ceară acest lucru, dar acum, că ați deschis acest subiect, îmi amintesc că am scris și eu o astfel de scrisoare critică editorului foarte cunoscut al unei reviste, lucru care m-a costat poziția înaltă pe care o aveam în echipa lui și un salariu mare.*

R: Este un exemplu perfect. De aici trebuie să începeți autodisciplinarea. Primul lucru pe care trebuie să îl faceți este să recunoașteți adevărul — că nimic nu este bun sau rău în univers în afară de legea naturală. Nu există o personalitate distinctă, în întreg universul, care să aibă o putere cât de mică asupra unei persoane, astfel încât aceasta să salveze natura sau umanitatea.

Nu există, n-a existat și nici nu va exista ființă umană care să aibă puterea de a priva o altă ființă de privilegiul gândirii libere și independente. Asupra acestui singur privilegiu omul deține controlul absolut. Nicio ființă umană adultă nu își poate pierde vreodată dreptul de a gândi liber, dar majoritatea oamenilor pierd beneficiile date de acest privilegiu, fie din neglijență, fie pentru că sunt împiedicați de către părinți sau religie, înainte să fie destul de maturi, încât să poată gândi de unii singuri. Toate acestea sunt adevăruri evidente, nu mai puțin importante pentru că Diavolul este cel care vorbește despre ele, și nu opusul lui.

Hill distinge între dreptul nostru de a gândi independent și exprimarea nesăbuită a gândurilor. Cum ați aplica acest principiu în lumea blogurilor și a rețelelor sociale de astăzi?

Î: *Dar pe ce se vor baza oamenii în situațiile de urgență, când nu vor avea la cine să apeleze?*

R: Să se sprijine pe cea mai demnă de încredere putere pe care o au la îndemână toți oamenii.

Î: *Și care este aceea?*

R: Ei înșiși! Și puterea gândurilor lor. Aceasta este singura putere pe care o pot controla și pe care se pot baza. Singura putere care nu poate fi pervertită, nuanțată, modificată sau falsificată de către camarazii lor de viață, semenii lor.

„Cea mai demnă de încredere putere pe care o au
la îndemână toți oamenii...
puterea gândurilor lor.
Aceasta este singura putere pe care o pot controla
și pe care se pot baza."

* * *

Poate nu îi puteți controla pe alții... dar vă puteți controla reacțiile la acțiunile lor. Ușor de spus, dar greu de făcut. Avem tendința de a-i schimba pe ceilalți, când singurii care ne putem schimba suntem noi înșine.

Î: *Tot ceea ce spuneți pare logic, dar de ce trebuie să ajung la Diavol ca să aflu aceste adevăruri profunde? Să ne întoarcem la cele șapte principii. Deja mi-ați dezvăluit destule informații ca să pot înțelege că secretul dumneavoastră pentru a întrerupe ritmul hipnotic este inclus în cele șapte principii. Mi-ați arătat, de asemenea, că cel mai important dintre toate este autodisciplina. Acum, continuați să descrieți celelalte cinci principii pe care nu le-ați menționat până acum și indicați-mi ce rol au ele în formarea autodisciplinei.*

R: Mai întâi, lăsați-mă să rezum partea confesiunii pe care am încheiat-o deja.

V-am spus cu sinceritate că cele mai eficiente instrumente cu ajutorul cărora pun stăpânire pe mințile oamenilor sunt obiceiul de a rătăci și legea ritmului hipnotic. V-am arătat că rătăcirea nu este o lege naturală, ci un obicei al omului, care duce la supunerea lui la legea ritmului hipnotic.

Cele șapte principii corespund mijloacelor prin care oamenii pot întrerupe ritmul hipnotic și pot recâștiga controlul asupra propriei minți. Prin urmare, cele șapte principii corespund celor șapte pași de urmat pentru a ieși din închisoarea în care unii oameni stau înlănțuiți din cauza ritmului hipnotic.

Î: *Cele șapte principii sunt cheia pentru împlinirea spirituală, mentală și economică. Este adevărat?*

R: Da, acesta este adevărul.

11

Cum să învățăm din dificultăți

Î: *Este eșecul un beneficiu pentru om?*

R: Da. Dar puțini oameni știu că fiecare dificultate aduce cu sine germenele unui avantaj echivalent. Și mai puțini sunt oamenii care înțeleg diferența dintre înfrângerea de moment și eșecul definitiv. Dacă aceste lucruri ar fi cunoscute, eu aș rămâne fără una dintre cele mai puternice arme cu ajutorul cărora controlez umanitatea.

Î: *Dar am înțeles că dumneavoastră considerați eșecul ca pe unul dintre cei mai importanți aliați. Din confesiunea dumneavoastră am desprins ideea că eșecul îi face pe oameni să își piardă ambiția și să renunțe la a mai persevera, și atunci preluați controlul asupra lor fără să mai întâmpinați nicio urmă de rezistență.*

R: Așa și este. Preiau controlul asupra lor după ce au renunțat să mai persevereze. Dar dacă ar percepe diferența dintre înfrângerea de moment și eșecul definitiv, n-ar mai renunța să lupte cu dificultățile vieții. Dacă ar ști că fiecare formă de înfrângere, precum și toate eșecurile poartă în ele sămânța unei posibile oportunități, ar continua să lupte până când ar învinge. Succesul se află, de obicei, doar la un pas distanță de punctul în care ei renunță la luptă.

Î: *Asta este tot ce putem învăța din adversitate, înfrângere și eșec?*

R: Nu, acesta este minimul pe care-l puteți învăța. Urăsc să o spun, dar eșecul reprezintă, adesea, o binecuvântare deghizată, cu ajutorul căreia lațul ritmului hipnotic poate fi rupt, iar mintea poate fi eliberată în vederea unui nou început.

Î: *Observ că am început să ne înțelegem. Deci recunoașteți, în cele din urmă, că până și legea ritmului hipnotic poate fi — și este adesea — anulată chiar de către natură. Corect?*

R: Nu, lucrurile nu stau întocmai după cum le-ați descris. Natura nu are legi reversibile. Natura nu ia, prin ritmul hipnotic, libertatea de gândire a unei ființe umane. Individul renunță la propria libertate, atunci când se lasă supus de această lege. Dacă un om sare dintr-un copac și este ucis la impactul brusc cu solul din cauza legii gravitației, nu veți spune că l-a ucis natura, nu-i așa? Veți spune că omul nu s-a raportat corect la legea gravitației.

Î: *Încep să înțeleg. Legea ritmului hipnotic permite un mod de utilizare pozitiv, dar, totodată, și unul negativ. Poate duce la sclavie, prin pierderea privilegiului dreptului de gândire, sau, prin folosirea liberă a gândirii, ne poate duce pe culmile succesului, în funcție de modul în care se raportează individul la lege. Corect?*

R: Acum ați înțeles.

Î: *Dar eșecul? Nimeni nu eșuează intenționat, cu un scop premeditat. Nimeni nu urmărește înfrângerea, fie ea chiar și una temporară. Acestea sunt situații care îi scapă individului de sub control, indiferent de ceea ce și-ar fi propus. Atunci cum se poate spune că natura nu ia libertatea de gândire, când eșecul distruge ambiția, voința și încrederea în sine, atât de necesare unui nou început?*

R: Eșecul este o situație în care omul ajunge din cauze care i se datorează în mod exclusiv numai lui. Nu este real

până când nu este acceptat ca fiind permanent. Altfel spus, eșecul este o stare de spirit, așadar, este mereu controlabil, excepție făcând cazul în care omul nu mai este interesat de exercitarea acestui privilegiu. Natura nu-i împinge pe oameni să eșueze, dar își impune legea ritmului hipnotic asupra tuturor minților și, prin această lege, conferă un caracter permanent gândurilor care guvernează acele minți.

Altfel spus, gândurile negativiste sunt preluate de legea ritmului hipnotic și făcute permanente, în cazul în care individul respectiv consideră că o anumită cauză este pierdută pentru totdeauna. Aceeași lege, la fel de prompt, preia și permanentizează gândurile pozitive.

„Eșecul este o situație în care omul ajunge din cauze care i se datorează în mod exclusiv numai lui. Nu este real până când nu este acceptat ca fiind permanent. Altfel spus, eșecul este o stare de spirit, așadar, este mereu controlabil, excepție făcând cazul în care omul nu mai este interesat de exercitarea acestui privilegiu."

* * *

Oare este adevărat? V-a convins Hill că „eșecul este o situație în care omul ajunge din cauze care i se datorează în mod exclusiv numai lui"? Cred că face o demonstrație convingătoare. Dacă mă uit îndeaproape la viața mea — la propriile succese și eșecuri în afaceri, la erori și la pașii greșiți făcuți —, pot, oare, pretinde că altcineva, și nu eu, a fost responsabil? Oare inventarul personal al vieților voastre ar duce la un rezultat diferit? Hill m-a ajutat să dau eșecului o altă valoare față de cea pe care i-o atribuiam în trecut.

Î: *Și atunci ce rol joacă eșecul în eliberarea de sub influența ritmului hipnotic, după ce acesta s-a fixat în mintea individului?*

R: Eșecul reprezintă apogeul la care individul are privilegiul de a-și șterge frica din minte și de a o lua de la început. Eșecul arată clar că este ceva greșit în privința obiectivelor unui individ sau în privința intențiilor prin care aceste obiective se vor a fi atinse. Eșecul este fundătura drumului rutinat pe care l-a urmat individul și, când ajunge la această fundătură, eșecul forțează căutarea altui drum, dând naștere, în acest fel, unui alt ritm.

Dar eșecul face mai mult decât atât. Îi oferă individului posibilitatea de a se testa și de a afla dacă are sau nu o voință puternică. De asemenea, eșecul îi forțează pe oameni să descopere multe adevăruri pe care, altfel, nici nu le-ar fi bănuit. Mai mult decât atât, eșecul duce la înțelegerea puterii de autodisciplinare, în absența căreia nimeni nu s-ar putea salva din vârtejul ritmului hipnotic.

Studiați viața celor care au obținut un succes răsunător indiferent în ce domeniu și veți vedea că succesul lor este direct proporțional cu experiențele negative pe care le-au avut înainte de a ajunge acolo unde se află în acest moment.

„Eșecul reprezintă apogeul la care individul are privilegiul de a-și șterge frica din minte și de a o lua de la început."

Î: *Asta e tot ceea ce aveți de spus în legătură cu avantajele eșecului?*

R: Nu, acesta este doar începutul. Dacă vreți, cu adevărat, să înțelegeți mizeria, eșecul, înfrângerea și orice alte experiențe care pot clătina obiceiurile unui om, pentru a-l forța să-și formeze altele noi, observați legile naturii. Natura cauzează boli, care stopează ritmul fizic al corpului, atunci când celulele și organele nu mai funcționează corespunzător. Crizele economice, care dezechilibrează ritmul și perspectiva de gândire a maselor, au loc atunci când un număr mare de oameni se raportează greșit unii la alții în

cadrul sectorului afacerilor sau în sfera activităților sociale și politice. Natura folosește eșecul pentru a stopa ritmul creat de gândurile negative, atunci când individul se regăsește într-o relație neadecvată cu sine și cu ceilalți oameni.

Uitați-vă cu atenție și veți vedea că, în orice domeniu al naturii, există o lege care descrie transformarea neîncetată a materiei, a energiei și a forței gândirii. Singurul fenomen permanent care are loc în univers este tocmai schimbarea. Schimbarea neîncetată, neiertătoare, prin care fiecare atom de materie și fiecare unitate de energie are oportunitatea de a se lega cu alte unități de materie și de energie. Fiecare ființă umană are posibilitatea și privilegiul de a se raporta la alte ființe umane, indiferent de numărul de greșeli făcute sau de înfrângerile suferite.

Faptul că eșecul în masă învinge o națiune — așa cum s-a întâmplat în 1929 cu criza din domeniul afacerilor internaționale — este în armonie perfectă cu planul naturii de a transforma obiceiurile oamenilor și de a le oferi noi oportunități.

Frumusețea publicării acestei cărți acum, în mijlocul crizei economice actuale, constă în faptul că natura curmă, încă o dată, obiceiurile omului și, totodată, îi aduce noi oportunități.

Î: *Ceea ce-mi spuneți mă intrigă extrem de mult. Să înțeleg că ritmul hipnotic are legătură cu modul în care se raportează oamenii unii la alții?*

R: Acel lucru atât de abstract și înșelător, denumit caracter, nu este altceva decât manifestarea legii ritmului hipnotic, fapt pentru care, în loc să vorbim despre caracterul cuiva, ar fi mai potrivit să spunem că obișnuințele sale mentale s-au cristalizat într-o personalitate pozitivă sau negativă prin intermediul ritmului hipnotic. Individul

este bun sau rău ca efect al îmbinării gândurilor și faptelor sale, cu participarea ritmului hipnotic. Cineva este robit de sărăcie ori se bucură de prosperitate datorită țelurilor, planurilor și dorințelor sale sau din cauza absenței tuturor acestora, ambele situații fiind actualizate și permanentizate de către ritmul hipnotic.

Î: *Ați spus tot ce era de spus despre conexiunea dintre ritmul hipnotic și relațiile dintre oameni?*

R: Nu, acesta este doar vârful aisbergului. Rețineți că vorbesc despre influența ritmului hipnotic în conexiune cu absolut toate modalitățile de relaționare interumană. Cei care au succes în afaceri sunt cei care se raportează corect la asociații lor și, în general, la semenii lor.

Profesioniștii au succes grație manierei de relaționare cu clienții lor. Pentru avocați, este mai important să cunoască legile naturii și caracterul oamenilor decât să fie la curent cu legile statului în care trăiesc. La rândul lor, medicii își ratează vocația încă dinainte, practic, ratează șansa de a-și începe cariera, dacă nu știu să se poarte cu pacienții, astfel încât să le câștige încrederea.

O căsătorie poate avea succes sau poate eșua numai și numai prin prisma felului cum relaționează cei doi. Majoritatea căsătoriilor nu aduc fericire din cauză că părțile contractante nici nu înțeleg și nici măcar nu încearcă să înțeleagă legea ritmului hipnotic, datorită căruia fiecare cuvânt rostit, fiecare acțiune în care se lansează și fiecare motiv care-i inspiră să comunice unul cu celălalt sunt reținute și încorporate într-o rețea care fie îi blochează în conflicte repetate și interminabile, fie le dăruiește aripile libertății, cu care se pot ridica deasupra tuturor neajunsurilor.

Fiecare nouă amiciție se poate transforma în prietenie adevărată și, apoi, în armonie spirituală (care, uneori,

poartă numele de iubire) sau poate să planteze sămânța suspiciunii și a neîncrederii, care va degenera în adversitate declarată; totul depinde de modul în care se raportează membrii relației unul la celălalt.

Ritmul hipnotic preia motivele dominante, scopurile, intențiile și stările mentale ale minților participante și le colorează într-o anumită nuanță emoțională, fie ea cea a încrederii și a iubirii, fie a temerilor și a sentimentelor negative. Atunci când matricea relației capătă o formă definitivă, aceasta este suprapusă peste mințile celor doi, devenind parte din ei.

Natura permanentizează factorii dominanți ai oricărei relații umane. În orice relație, motivațiile rele, precum și acțiunile rele ale părților contractante sunt coordonate și stabilizate într-o anumită formă și infiltrate subtil în acea specificitate umană denumită caracter. În aceeași manieră, intențiile și acțiunile benefice sunt consolidate și asimilate de mintea indivizilor. Vedeți, astfel, că nu numai faptele, ci și gândurile determină natura relațiilor interumane.

Î: *Vă aventurați în ape adânci. Să rămânem la țărm, ca să vă pot urmări fără teama de a trece dincolo de zona sigură. Spuneți-mi, mai bine, cum funcționează relațiile dintre oameni în situațiile concrete ale acestei lumi, cu inevitabilele ei probleme.*

R: Iată un gând optimist! Dar lăsați-mă să mă asigur că ați înțeles principiile despre care v-am vorbit, înainte de a vă arăta cum se materializează ele în situațiile de viață.

Vreau să mă asigur că înțelegeți că legea ritmului hipnotic scapă de sub controlul oricărei ființe și nimeni nu poate ieși de sub influența ei. Dar toată lumea se poate raporta la această lege, putând beneficia de efectul ei inexorabil. O raportare adecvată la această lege constă, în întregime, în schimbarea obiceiurilor individuale, în așa

fel încât acestea să fie conforme situațiilor și lucrurilor pe care și le dorește individul.

Nimeni nu poate schimba legea ritmului hipnotic, la fel cum nu poate schimba nici legea gravitației, dar oricine are puterea de a se schimba pe sine. Așa că, țineți minte, orice relație dintre oameni este creată și susținută de obiceiurile specifice ale indivizilor participanți.

„Nimeni nu poate schimba legea ritmului hipnotic,
la fel cum nu poate schimba nici legea gravitației,
dar oricine are puterea de a se schimba pe sine."

* * *

Ai încercat vreodată să schimbi ceva, pentru ca apoi, la sfârșit, să rămâi cu frustrarea produsă de conștientizarea faptului că nu tu deții controlul și, prin urmare, nu ai nicio șansă să reușești?

Legea ritmului hipnotic provoacă doar solidificarea factorilor care constituie relațiile interumane, dar nu creează acești factori. Înainte de a merge mai departe cu discuția despre relațiile interumane, aș vrea să înțelegeți principiul cunoscut sub numele de subconștient.

Termenul de „subconștient" se referă la un organ fizic ipotetic care nu are o existență reală. Mintea umană constă în energia universală (unii o numesc Inteligența Infinită) pe care individul o primește, și-o însușește și o organizează în forme definite de gândire, în cadrul rețelei complicatului „dispozitiv" fizic numit creier.

Aceste forme de gândire sunt replici ale diverșilor stimuli care ajung în creier prin cele cinci bine-cunoscute simțuri și prin cel de-al șaselea simț, care nu este la fel de cunoscut. Când un stimul de un tip oarecare ajunge în creier și ia forma conturată a unui gând, acesta este

clasificat și stocat într-un grup de celule cerebrale numit grupul memoriei.

Toate gândurile de natură similară sunt stocate împreună, astfel încât amintirea unuia duce la reactualizarea implicită a celorlalte. Sistemul este asemănător cu dulapurile birourilor moderne și este operat într-o manieră asemănătoare.

Impresiile care primesc cea mai mare cantitate de emoții (sau sentimente) sunt factorii dominanți ai creierului, deoarece sunt întotdeauna aproape de suprafață, în partea superioară a sistemului de „stocare" — dacă e să-l numim astfel — unde acționează în mod voluntar în clipa în care individul neglijează exersarea autodisciplinei. Aceste gânduri încărcate cu emoții sunt atât de puternice, încât, deseori, îl determină pe cel în cauză să se grăbească și să ia decizii contrare raționamentului său inițial. Aceste izbucniri emoționale distrug, de obicei, armonia relațiilor interumane. Creierul reunește deseori combinații de emoții atât de puternice, încât înlătură controlul rațiunii. În toate aceste situații, relațiile interumane se află în dizarmonie.

Prin activarea celui de-al șaselea simț, creierul uman poate lua legătura cu „dulapurile" altor creiere și poate inspecta, la alegere, gândurile stocate acolo. Condiția sub care o persoană poate contacta și inspecta „dulapul" din creierul altei persoane este cunoscută drept armonie, dar s-ar putea să înțelegeți mai bine ce înseamnă dacă spun că mințile adaptate aceleiași rate de vibrație a gândurilor își pot exercita privilegiul de a intra și a inspecta „dulapul" gândurilor celeilalte persoane într-un mod rapid și ușor.

Pe lângă receptarea unor gânduri organizate din „dulapurile" altor creiere prin intermediul celui de-al șaselea simț, o persoană poate, prin același organ fizic, să contacteze și să primească informații de la „depozitul de stocare" numit Inteligență Infinită.

Toate informațiile care ajung în creierul unui individ prin intermediul celui de-al șaselea simț vin de la surse care nu sunt ușor de identificat sau de urmărit, prin urmare, s-a introdus, pentru simplificarea lucrurilor, conceptul de subconștient.

Cel de-al șaselea simț este o parte a creierului prin care individul primește toate informațiile, toate cunoștințele și toate impresiile care nu vin de la niciunul dintre cele cinci simțuri fizice.

Acum, că înțelegeți cum acționează mintea, puteți înțelege mai ușor cum și de ce dau oamenii de necazuri din cauza relațiilor interumane improprii. De asemenea, veți înțelege cum o relație între doi oameni poate oferi cele mai mari satisfacții atât în plan economic, cât și în plan spiritual.

Mai mult, veți înțelege că nu poate exista fericire decât prin înțelegere și prin aplicarea principiilor corecte ale relațiilor interumane. Veți mai înțelege că niciun individ nu își poate fi pe deplin suficient sie însuși, că nivelul maxim de funcționare a minții poate fi atins numai prin armonia scopului și a acțiunii dintre două sau mai multe minți. Veți înțelege de ce orice ființă umană ar trebui să-i vadă pe ceilalți ca frați ai lui.

Î: *Ce spuneți dumneavoastră poate fi adevărat, dar, totuși, vă repet că mergeți dincolo de adâncimile sigure ale gândirii. Haideți să ne apropiem de mal, acolo unde mă pot scălda în ape care-mi sunt cunoscute. Ne vom aventura în ape mai adânci după ce vom învăța să înotăm bine. Începuserăm să discutăm despre cum se poate profita de pe urma problemelor, dar se pare că ne-am abătut, într-un fel sau altul, de la subiect.*

R: Ne-am îndepărtat, dar nu ne-am abătut. Diavolul nu se abate niciodată. Devierea a fost necesară pentru a vă

pregătiți să înțelegeți cea mai importantă parte a întregului interviu.

Acum suntem pregătiți să ne întoarcem la discuția despre adversitate. În măsura în care majoritatea înfrângerilor parțiale apar ca efect al relațiilor improprii dintre oameni, este important să înțelegeți modul corect de a relaționa.

Este firesc să vă întrebați: dar ce este, de fapt, o relație adecvată? Răspunsul este acesta: o relație adecvată este cea care le aduce beneficii tuturor celor implicați sau influențați de ea.

„O relație adecvată este cea care le aduce beneficii tuturor celor implicați sau influențați de ea."

* * *

Acordă-ți un moment pentru a face inventarul relațiilor tale de acasă, de la muncă și de prietenie. Notează-ți relațiile care par să aibă nevoie de îmbunătățiri și ține-le minte în timp ce continui să citești.

Î: *Ce este, atunci, o relație nepotrivită?*

R: Orice relație care dăunează cuiva sau care-i produce vreo formă de suferință ori de nefericire oricăruia dintre indivizi.

Î: *Cum pot fi îmbunătățite relațiile nepotrivite?*

R: Doar dacă persoana care face ca relația să fie nepotrivită își schimbă modul de a gândi sau dacă toți cei implicați reușesc să se adapteze relației. Unele personalități se armonizează în mod natural, în timp ce altele, la fel de natural, intră în conflict. Pentru a rezista, relațiile umane prolifice trebuie să asocieze personalități care să se armonizeaze în mod natural — situație care nu are nimic de-a face cu interesele comune ca mijloc de a crea armonie între membrii unei relații.

Când vorbim despre oamenii de afaceri care au succes pentru că „știu să-și aleagă oamenii", am putea spune, mai degrabă, că aceștia reușesc pentru că știu cum să asocieze personalitățile care se armonizează natural. A ști să-ți alegi oamenii, indiferent de scopul pe care ți l-ai ales în viață, înseamnă să ai capacitatea de a recunoaște tipurile de oameni ale căror personalități sunt în concordanță în mod natural.

Amintiți-vă definiția pe care a dat-o Hill conceptului de minte strălucită: „Coordonarea armonioasă a două sau mai multe minți, în vederea unui scop bine definit."

Î: *Vă rog să rămâneți la subiect. Dacă există beneficii ale înfrângerii temporare, vă rog să numiți câteva dintre ele.*

R: Unele probleme îi eliberează pe oameni de vanitate și de egoism. Descurajează egoismul, dovedind că nimeni nu poate reuși fără cooperarea cu alții.

Înfrângerea temporară îl forțează pe un individ să își testeze puterea mentală, fizică și spirituală; prin urmare, îl pune față în față cu slăbiciunile lui și îi dă posibilitatea de a crea o legătură între ele.

Problemele te obligă să cauți metode și mijloace care să conducă la finalități clare, prin meditație și introspecție. Acest lucru duce adesea la descoperirea și utilizarea celui de-al șaselea simț, prin care oamenii pot intra în comuniune cu Inteligența Infinită.

Înfrângerea temporară schimbă vechile obiceiuri de gândire și oferă oportunitatea formării de noi obiceiuri, putând servi, prin urmare, la desprinderea de ritmul hipnotic și având darul de a schimba modul în care

funcționează acesta, dinspre finalitățile negative înspre cele pozitive.

Î: *Care este cel mai mare beneficiu al înfrângerii temporare?*

R: Cel mai mare beneficiu al înfrângerii temporare constă în faptul că-l poate determina — și, în general, chiar îl determină — pe individ să își schimbe obiceiurile de gândire, întrerupând și redirecționând astfel forța legii ritmului hipnotic.

Î: *Cu alte cuvinte, eșecul este întotdeauna o binecuvântare, atunci când determină pe cineva să dobândească cunoștințe sau să-și cultive obiceiuri care duc la atingerea obiectivelor majore în viață. Este corect?*

R: Da, însă avantajele nu se opresc aici! Eșecul este o binecuvântare atunci când determină pe cineva să depindă mai puțin de aspectele materiale, și mai mult de cele spirituale.

Multe ființe umane își descoperă *„alter ego*-uri", forțe care operează prin puterea gândului, numai și numai în urma unei catastrofe care îi privează de utilizarea liberă și totală a corpului lor fizic. Când un om nu își mai poate folosi mâinile și picioarele, începe, de obicei, să își utilizeze creierul, deschizând astfel calea spre puterea propriei minți.

Aici Diavolul introduce în discuție „*alter ego*-ul", dezvăluind cum ne putem folosi puterea minții și „*alter ego*-ul" pentru a ne descoperi adevărata forță și scopul vieții.

Î: *Ce beneficii pot fi obținute prin pierderea lucrurilor materiale? Cum ar fi în cazul în care cineva și-ar pierde toți banii...*

R: Pierderea lucrurilor materiale ne poate învăța multe lecții utile. Însă niciuna nu este mai importantă decât concluzia conform căreia omul nu are control asupra

a nimic și nu are nicio asigurare că poate dispune permanent de orice altceva în afară de puterea propriei minți.

Î: *Mă întreb dacă, nu cumva, acest lucru nu este cel mai mare beneficiu adus de înfrângerea temporară.*

R: Nu. Cel mai mare beneficiu este acela că oferă posibilitatea de a rupe lanțurile ritmului hipnotic și de a construi noi obiceiuri de gândire. Noile obiceiuri sunt singura cale de scăpare pentru oamenii care nu au parte de succes. Majoritatea oamenilor care reușesc să treacă de la partea negativă la cea pozitivă a legii ritmului hipnotic fac asta datorită unei înfrângeri temporare, care care îi forțează să-și schimbe modul de gândire.

Î: *Este înfrângerea temporară capabilă să-i distrugă cuiva încrederea în sine și să îl facă să-și piardă speranța?*

R: Are acest efect asupra celor care au o voință slabă, din cauza obiceiului de a rătăci. Însă are un efect diametral opus asupra celor care nu au fost cuprinși de slăbiciune și care nu rătăcesc. Cel care nu rătăcește se întâlnește cu înfrângerea temporară, însă reacția lui în astfel de cazuri este una pozitivă. Va continua să lupte și, de cele mai multe ori, va și câștiga.

Viața nu oferă nimănui imunitate împotriva dificultăților, dar ne oferă tuturor puterea gândului pozitiv, lucru care este suficient pentru a putea transforma orice înfrângere temporară într-o victorie. Fiecare individ este obligat fie să se folosească de puterea gândirii pentru atingerea unor scopuri pozitive, bine determinate, fie să neglijeze această putere, caz în care va avea rezultate negative. Nu există compromis în acest sens.

Legea ritmului hipnotic îl forțează pe fiecare individ să dea un anumit grad de utilizare minții lui, indiferent că gândește pozitiv sau negativ, dar nu îi influențează deciziile.

„Cel care nu rătăcește se întâlnește
cu înfrângerea temporară, însă reacția lui în astfel de cazuri
este una pozitivă. Va continua să lupte
și, de cele mai multe ori, va și câștiga."

* * *

Îți amintești de vreun moment în care ai simțit că vrei să renunți... dar nu ai făcut-o? În cartea *Three Feet from Gold* am discutat pe larg, împreună cu autorul, despre acest lucru, făcând referire la 35 de lideri de top din zilele noastre, adevărate modele de perseverență și, firește, de nerăbdători.

Î: *Să înțeleg, din ceea ce îmi spuneți, că orice înfrângere este, de fapt, o binecuvântare?*

R: Nu, nu am spus chiar așa. Am spus doar că există posibilitatea de a transforma orice înfrângere într-o victorie. Nu am spus că există o floare plină de avantaje, ci doar sămânța. Aceasta se manifestă, de obicei, sub forma unui anumit tip de cunoaștere, a unei idei sau a unui plan ori a unei oportunități care nu ar fi fost existat decât prin schimbarea obiceiurilor de a gândi, schimbare determinată de înfrângerea temporară.

Î: *Acestea despre care ne-ați vorbit sunt toate beneficiile pe care le poate avea un om în urma unei înfrângeri temporare?*

R: Nu, eșecul este folosit de natură ca un fel de limbaj comun, în care ea îngrădește oamenii, atunci când aceștia refuză să se adapteze legilor ei.

Astfel s-a întâmplat și în cazul războiului, urmat de Marea Criză Economică. Criza a urmat războiului la fel de natural precum ziua urmează după noapte și a funcționat după propria lege — legea ritmului hipnotic.

Î: *Să înțeleg că legea ritmului hipnotic este aceeași cu cea numită de Ralph Waldo Emerson legea compensației?*

R: Legea ritmului hipnotic *este* legea compensației. Este puterea cu care natura echilibrează forțele negative și pe cele pozitive din toate universurile și în toate formele de energie existente.

Î: *Această lege a ritmului hipnotic funcționează în toate situațiile? De pildă, cei care gândesc pozitiv sunt binecuvântați numaidecât cu beneficii pe măsură, iar negativiștii trebuie să suporte consecințele de rigoare?*

R: Legea funcționează cu siguranță, dar nu se manifestă dintr-odată. Atât beneficiile, cât și consecințele ei nefaste apar treptat. Uneori, efectele acestei legi se pot face simțite abia după moartea individului în cauză.

Observați cum funcționează această lege, forțând o generație de oameni să preia atât punctele tari, cât și pe cele slabe ale generației precedente. În procesul de funcționare a tuturor legilor naturii, a patra dimensiune este un factor inexorabil. Durata de timp folosită de natură în ceea ce privește cauzele și efectele lor depinde, în fiecare caz, de circumstanțe. Natura crește un dovleac în trei luni. Un stejar are nevoie de o sută de ani. Transformă un ou de găină în pui în patru săptămâni, dar are nevoie de nouă luni pentru a transforma embrionul unei ființe umane într-un individ.

„Viața nu oferă nimănui imunitate împotriva dificultăților,
dar le oferă tuturor puterea gândului pozitiv,
lucru care este suficient pentru a putea transforma
orice înfrângere temporară într-o victorie.
Fiecare individ este obligat fie să se folosească de puterea
gândirii pentru atingerea unor scopuri pozitive.

bine determinate, fie să neglijeze această putere,
caz în care va avea rezultate negative.
Nu există compromis în acest sens."

* * *

Să fie actuala criză economică un alt prilej de a ne converti dificultățile în avantaje?

12

Ambianță, timp, armonie și precauție

Î: *Acum înțeleg mai bine în ce constau avantajele înfrângerii temporare. Astfel că vă rog să continuăm cu descrierea următoarelor șapte principii. Care este următorul principiu?*

R: Următorul principiu este cel al influenței mediului.

Î: *Vă rog să descrieți principiile care stau la baza influențelor mediului, ca factori ce pot modifica destinele oamenilor.*

R: Influențele mediului presupun atât forțe mentale, spirituale, cât și forțe fizice care îi afectează și îi influențează pe oamenii.

Î: *Există vreo legătură între influența mediului și ritmul hipnotic?*

R: Ritmul hipnotic solidifică și face în așa fel, încât obiceiurile persoanelor în cauză să fie permanente. Tabieturile sunt influențate de factorii de mediu. Cu alte cuvinte, materialul din care iau naștere obiceiurile unei persoane se datorează mediului înconjurător. Iar aceste tabieturi sunt permanentizate de ritmul hipnotic.

Î: *Care e cea mai importantă componentă a mediului care arată, mai mult decât celelalte, dacă un individ își folosește mintea corect sau incorect?*

R: Cea mai importantă parte a mediului este reprezentată de asocierile de oameni. Toți oamenii absorb și preiau,

conștient sau inconștient, obiceiurile celor cu care intră în contact.

Î: *Vreți să spuneți că asocierea constantă cu o persoană ale cărei obiceiuri sunt greșite poate forma obiceiuri greșite pentru persoana în cauză?*

R: Desigur. Legile ritmului hipnotic o obligă pe fiecare persoană să își formeze obiceiuri care să se armonizeze cu dominantele ambientale, mai ales cu acea parte a mediului creată prin asociere cu alte persoane.

Î: *Așadar, este important ca o persoană să-și aleagă apropiații cu mare grijă?*

R: Da. Persoanele apropiate ar trebui alese cu foarte multă grijă, întocmai cum ne alegem alimentele cu care ne hrănim, ținând cont că trebuie să selectăm oameni ale căror obiceiuri să fie bune, prietenești și armonioase.

„Materialul din care iau naștere obiceiurile unei persoane
se datorează mediului înconjurător.
Iar aceste tabieturi sunt permanentizate de ritmul hipnotic."

* * *

Ai simțit vreodată că atitudinea și/sau dispoziția ta se înrăutățesc în preajma unei persoane prost dispuse? A fost partenerul de cuplu, copilul sau partenerul de afaceri? Hill ne propune să intervenim cu obiceiuri care sunt bune, armonioase și prietenești nu numai pentru a ne oferi o contrabalansare a obiceiurilor negative, ci și pentru a le încadra într-un context mai bun. Dacă este vorba de partenerul de afaceri, gândește-te bine dacă vrei să păstrezi relația cu el... sau la decizia de a te îndepărta de influența negativă a acestuia.

Î: *Ce tip de relație are cea mai puternică influență asupra unei persoane?*

R: Relația cu partenerul de viață și cea cu colegii de la serviciu. Pe locul doi urmează prietenii apropiați și

cunoștințele. Străinii și cunoștințele ocazionale au o influență redusă asupra unui om.

Î: *De ce partenerul de viață poate exercita o influență atât de mare asupra stării de spirit a celuilalt?*

R: Pentru că relația de căsătorie îi aduce pe oameni sub influența unor forțe spirituale atât de puternice, încât acestea din urmă devin forțele dominante din mintea lor.

Î: *Și în ce mod pot fi folosite influențele mediului pentru a rupe lanțurile ritmului hipnotic?*

R: Toți factorii care influențează modul de gândire al cuiva capătă caracter permanent datorită ritmului hipnotic. Orice om își poate alege mediul în care trăiește, astfel încât influențele dominante să fie pozitive sau negative, iar prin intermediul legii ritmului hipnotic acestea vor deveni permanente, cel puțin atât timp cât persoana în cauză nu-și va schimba modul de gândire.

Î: *Să reformulăm ceea ce ați spus: orice om se poate supune influențelor cărui mediu dorește, fie el pozitiv sau negativ, iar legea ritmului hipnotic va conferi acestor influențe caracter permanent în momentul în care persoana își asumă un anumit mod de a gândi. Am înțeles corect modul în care funcționează legea?*

R: Ați înțeles cât se poate de corect. Dar trebuie să fiți atent la toți factorii care influențează gândirea, pentru că acești factori, văzuți ca sumă, constituie mediul și determină natura destinului pământesc al fiecărui om.

Î: *Care oameni au capacitatea de a controla influențele mediului în care trăiesc?*

R: Toți cei care nu rătăcesc. În schimb, toți cei care sunt victime ale obiceiului de a rătăci își pierd capacitatea de a-și alege singuri mediul.

Î: *Și nu există nicio cale de scăpare pentru cineva care rătăcește? Nu există nicio metodă prin care să treacă sub forța unor influențe pozitive?*

R: Ba da, există o cale de scăpare și pentru cei care rătăcesc. Ei pot înceta să mai rătăcească, pot să recapete controlul asupra propriilor minți și apoi să aleagă un mediu care să le influențeze pozitiv modul de gândire. Iar toate acestea sunt posibile în măsura în care își stabilesc cât se poate de clar scopul.

Î: *Stabilirea clară a scopului este suficientă pentru a întrerupe obiceiul rătăcirii? Acest obicei nu este altceva decât o stare mentală?*

R: Rătăcirea nu este nimic altceva decât o stare de spirit negativă, o stare de spirit caracterizată prin lipsa totală a oricărui scop.

Î: *Concret, ce ar trebui să facă cei care vor să creeze condiții de mediu care să favorizeze și să permanentizeze obișnuința de a gândi pozitiv?*

R: Cea mai eficientă este ambianța creată grație alianței bazate pe prietenie, în cadrul unui grup de persoane care se angajează să-și acorde sprijin reciproc în vederea atingerii unui scop. Acest gen de alianță este cunoscută sub numele de „minte strălucită". Prin intermediul activității acesteia, individul se poate alătura unor colaboratori atent selecționați, fiecare dintre ei îmbogățind alianța cu propriile cunoștințe, experiențe, cu propria educație, plan sau idee, în conformitate cu nevoile sale, pe parcursul drumului către materializarea obiectului sau a situației dorite.

Cei mai de succes lideri sunt cei care și-au oferit serviciile în cadrul unor asemenea grupări, influențând, astfel, condițiile ambientale. Succesul este imposibil în lipsa cooperării pline de amabilitate a celorlalți. Cu alte cuvinte,

oamenii de succes trebuie să poată influența condițiile ambientale și, astfel, să se protejeze de efectele unei ambianțe negative.

Î: *Ce se întâmplă cu cei ale căror obligații față de rude le fac inevitabilă șederea într-un mediu negativ?*

R: Niciun om nu este atât de îndatorat față de altul, încât să fie nevoit să renunțe la privilegiul de a-și construi obiceiurile mentale în condițiile unui mediu favorabil. Pe de altă parte, fiecare om își este dator sieși să îndepărteze din ambientul său orice influență negativă, oricât de slabă ar fi ea.

Î: *Aceasta pare a fi filozofia celor cu sânge rece.*

R: Doar cei puternici supraviețuiesc. Nimeni nu poate fi puternic, dacă nu se sustrage tuturor influențelor care l-ar putea duce la obișnuința unei gândiri negative. Obișnuința de a gândi negativ are ca efect pierderea privilegiului autodeterminării, indiferent de factorii care au cauzat această obișnuință. Obișnuința de a gândi pozitiv poate fi deprinsă de orice om și pusă în slujba obiectivelor sale. Gândirea negativă subjugă individul și-l deposedează de privilegiul autodeterminării.

Î: *Deduc, din spusele dumneavoastră, că cei care controlează influențele ambientale asupra propriei gândiri sunt stăpâni ai destinelor lor, în timp ce toți ceilalți se află ei înșiși la cheremul destinelor lor. Am înțeles bine?*

R: Ați înțeles perfect.

Î: *Ce face ca obișnuințele mentale ale unui om să devină permanente?*

R: Toate obișnuințele se înstăpânesc asupra minților oamenilor grație dorințelor și motivațiilor lor. Adică, obișnuințele sunt rezultatul diverselor forme ale dorinței.

Î: *Ce se întâmplă în creierul unei persoane, când aceasta e pe cale să-și permanentizeze o anumită obișnuință mentală?*

R: Dorințele sunt impulsuri organizate ale energiei, denumite gânduri. Dorințele cu încărcătură emoțională magnetizează celulele nervoase în care sunt stocate și le pregătesc pentru a fi preluate și direcționate de legea ritmului hipnotic. Când un anumit gând își face apariția în creier și îi este atașată o anumită încărcătură emoțională sau dorință, legea ritmului hipnotic începe să-l transforme în contrapartea sa materială. Gândurile dominante, care sunt augmentate, mai întâi, de legea ritmului hipnotic, sunt cele care vin împreună cu cele mai puternice dorințe și cu cele mai intense trăiri. Obișnuințele mentale se fixează prin repetarea acelorași gânduri.

Î: *Care sunt cele mai percutante motivații fundamentale sau dorințe care inspiră acțiunea?*

R: Cele mai comune zece motivații, cele care inspiră majoritatea acțiunilor, sunt:

- Dorința sexuală și dragostea
- Dorința de hrană
- Dorința de exprimare spirituală, mentală și fizică
- Dorința de viață veșnică după moarte
- Dorința de putere
- Dorința de îmbogățire
- Dorința de a cunoaște
- Dorința de a fi ca ceilalți
- Dorința de a-i depăși pe ceilalți
- Cele șapte forme fundamentale ale fricii

Acestea sunt principalele motive care influențează comportamentul celor mai mulți dintre oameni.

Î: *Ce se întâmplă cu dorințele negative precum lăcomia, invidia, avariția, gelozia, mânia? Nu sunt ele exprimate mult mai des decât orice alte dorințe pozitive?*

R: Toate dorințele negative nu sunt decât frustrări produse de cele pozitive. Sunt inspirate de o formă sau alta de înfrângere, de eșec sau de nereușita persoanei în cauză de a se adapta, în mod pozitiv, la legile naturii.

Î: *Iată o nouă perspectivă asupra gândirii negativiste. Dacă am înțeles corect spusele dumneavoastră, toate gândurile negativiste sunt induse prin eșecul cuiva de a se adapta în mod armonios la legile naturale. Corect?*

R: De bună seamă. Natura nu tolerează neglijența și golurile de niciun fel. Orice spațiu trebuie umplut cu ceva. Tot ceea ce există, de natură fizică sau spirituală, trebuie să fie și este pus în mișcare. Creierul omenesc nu face nici el excepție. A fost creat să primească, să organizeze, să specializeze și să exprime forța gândirii. Dacă individul nu-și folosește creierul pentru a exprima gândurile pozitive și creative, natura umple locul gol forțând creierul să producă gânduri negative.

Creierul funcționează fără oprire. Încercați să înțelegeți acest principiu și veți dobândi o nouă și importantă perspectivă asupra influenței pe care o au condițiile ambientale asupra vieții oamenilor.

Veți înțelege, de asemenea, mai bine modul de acțiune a legii ritmului hipnotic, adică a legii care menține toate lucrurile și ființele în permanentă mișcare, printr-o formă sau alta a principiilor pozitive sau a celor negative.

Natura nu are de-a face cu sentințele moralizatoare. Este neutră față de bine și rău, față de dreptate și nedreptate. Ea nu face decât să oblige toate lucrurile și ființele vii să ia parte la acțiune, în conformitate cu natura fiecăruia!

„Natura nu tolerează neglijența și golurile de niciun fel. Orice spațiu trebuie umplut cu ceva... Dacă individul nu-și folosește creierul pentru a exprima gândurile pozitive și creative, natura umple locul gol forțând creierul să producă gânduri negative."

* * *

Acest lucru este cât se poate de adevărat, mai ales când mă gândesc la copiii care au prea mult timp liber! Don Green, directorul executiv al Fundației „Napoleon Hill", își amintește următoarele: „În copilărie, am fost cu toții ținuți ocupați cu admonestarea că lipsa de ocupație este lucrul Diavolului." Interesantă paralelă, nu credeți?

Î: *Iată o interpretare lămuritoare a căilor naturii! Dar cine îmi va putea confirma ceea ce susțineți?*

R: Oamenii de știință, filozofii, toți cei care gândesc clar și profund. Până la urmă, chiar manifestările fizice ale naturii însăși.

În natură nu există materie moartă. Fiecare atom se află în permanentă mișcare. Energia este în permanentă mișcare. Nu există nicăieri spații moarte. Timpul și spațiul sunt ele însele manifestări ale unei mișcări de o velocitate atât de mare, încât nu poate fi măsurată de oameni.

Î: *Mă forțați să conchid, din ceea ce spuneți, că sursele cunoașterii sunt șocant de limitate.*

R: Așa este. Orice creier aparținând unui adult normal este o poartă deschisă către întreaga cunoaștere posibilă. Creierul uman e prevăzut cu mecanismul necesar comunicării directe cu Inteligența Infinită.

Î: *Mă faceți să cred că omul poate deveni o ființă care să aibă toate calitățile atribuite entității numite Dumnezeu. Asta vreți să spuneți?*

R: Prin legea evoluției, creierul uman este perfecționat în așa fel, încât să comunice cu Inteligența Infinită. Perfecțiunea poate fi atinsă printr-o dezvoltare organizată a creierului, prin adaptarea lui la legile naturii. Timpul este principalul factor care favorizează perfecțiunea.

Î: *Ce anume cauzează evenimente repetitive precum epidemiile, crizele economice, războaiele, crimele?*

R: Toate epidemiile ce afectează un număr mare de oameni sunt cauzate de legea ritmului hipnotic, care face ca natura să consolideze gândurile asemănătoare și care permite exprimarea lor prin acțiuni în masă.

Î: *Așadar, Marea Criză Economică a fost declanșată de faptul că un mare număr de oameni au fost influențați să gândească în baza temerilor. Am înțeles corect?*

R: Este cât se poate de adevărat. Milioane de oameni sperau să câștige sume mari de bani cu un minimum de efort, mizând pe investițiile de la bursă. Când, dintr-odată, au descoperit că sunt în pericol de a pierde totul, s-au speriat și au dat năvală la bănci să-și lichideze conturile, și astfel s-a instalat panica generală. Prin gândirea în masă a milioane de minți, toate cuprinse de spaima de sărăcie, criza s-a întins pe o perioadă de ani de zile.

Î: *Din ceea ce spuneți, deduc că natura unifică gândurile dominante ale oamenilor și le materializează generând efecte de amploare mondială, cum ar fi crizele economice, perioade de prosperitate etc. Este corect?*

R: Ați prins ideea.

Î: *În regulă. Atunci să trecem la următorul dintre cele șapte principii. Vă rog ne vorbiți despre acesta.*

R: Următorul principiu este *timpul* — cea de-a patra dimensiune.

Actuala criză economică începută în Statele Unite și extinsă imediat pe întreg globul a pornit într-un mod asemănător. Milioane de oameni visau să facă avere din piața imobiliară (afaceri fără bani jos, ipoteci și bule evaluative), cât și prin piețele financiare. Când bursa a început să se prăbușească, s-au inspăimântat și panica a revenit. Putem stabiliza situația economică schimbând modul de gândire a acestor milioane de oameni, făcându-i să renunțe la temeri și să se concentreze asupra principiilor unei economii autentice? Filozofia lui Napoleon Hill poate fi calea. Alegerea ne aparține.

Î: *Care este relația dintre timp și felul în care funcționează legea ritmului hipnotic?*

R: Timpul reprezintă însăși legea ritmului hipnotic. Perioada de timp necesară pentru permanentizarea obiceiurilor gândirii depinde de obiectul și de natura gândurilor.

Î: *Dar înțelesesem de la dumneavoastră că singurul lucru neschimbător din natură este tocmai schimbarea. Dacă este adevărat, atunci timpul schimbă, rearanjează și recombină lucrurile în mod continuu, inclusiv obiceiurile gândirii. Cum ar putea, atunci, legea ritmului hipnotic să confere permanență obiceiurilor gândirii cuiva?*

R: Timpul împarte toate obiceiurile gândirii în două categorii: gânduri negative și gânduri pozitive. Gândurile unui individ sunt, desigur, în continuă schimbare și sunt recombinate pentru a se potrivi dorințelor acelui individ, dar gândurile nu se schimbă de la negativ la pozitiv sau invers decât în urma unui efort voluntar din partea persoanei în cauză.

Timpul sancționează individul pentru toate gândurile negative și îl răsplătește pentru toate gândurile pozitive, în funcție de natura și scopul gândurilor. Dacă gândurile dominante ale unui individ sunt negative, timpul îl sancționează conferind caracter durabil obiceiului de a gândi

negativ, după care trece la permanentizarea acestui obicei. Gândurile pozitive sunt, de asemenea, structurate de timp în obiceiuri permanente. Desigur, termenul „permanență" se referă la durata firească de viață a oamenilor. În sensul strict al termenului, nimic nu este cu adevărat permanent. Timpul transformă obiceiurile gândirii în ceea ce s-ar putea numi permanență doar dacă înțelegem prin acest termen perioada de viață a unui om.

Î: *Acum înțeleg mai bine cum funcționează timpul. Ce alte însușiri ale timpului au legătură cu destinul pământesc al ființelor umane?*

R: Timpul este influența propedeutică a naturii, prin care experiența unui om poate deveni înțelepciune. Oamenii nu se nasc înțelepți, dar au înscrisă în codul lor genetic capacitatea de a gândi și posibilitatea, odată cu trecerea timpului, de a găsi propria cale de acces spre înțelepciune.

„Oamenii nu se nasc înțelepți, dar au înscrisă în codul lor genetic capacitatea de a gândi și posibilitatea, odată cu trecerea timpului, de a găsi propria cale de acces spre înțelepciune."

* * *

Consider că această frază este una dintre cele mai profunde din întreaga carte. Folosindu-ne abilitatea de a gândi și analizând experiențele noastre de viață, fie ele de succes, fie eșecuri, putem dobândi înțelepciune. Să fie, oare, chiar atât de simplu?

Î: *Există și tineri înțelepți?*

R: Doar în ceea ce privește unele probleme elementare. Înțelepciunea vine numai odată cu trecerea timpului. Ea nu poate fi moștenită și nu poate fi transmisă de la

o persoană la alta decât odată cu maturizarea, care este o chestiune de durată.

Î: *Trecerea timpului atrage cu sine înțelepciunea?*

R: Nu! Înțelepciunea este dobândită doar de aceia care nu se lasă în voia sorții, care își formează obiceiul gândirii pozitive și folosesc acest obicei ca forță dominantă în viața lor. Cei care rătăcesc și aceia ale căror gânduri dominante sunt negative nu ajung niciodată să fie înțelepți, decât într-o formă elementară.

Î: *Din ceea ce-mi spuneți, înțeleg că timpul este prietenul acelei persoane care își antrenează mintea să adopte obiceiul gândirii pozitive și dușmanul celei care se lasă condusă de obiceiurile gândirii negative. Este corect?*

R: Este cât se poate de adevărat. Oamenii pot fi împărțiți în două mari categorii: cei care se lasă — pradă obiceiului de a rătăci — în voia sorții și cei care, dimpotrivă, nu se lasă în voia sorții. Persoanele din prima categorie sunt mereu la mila celor care nu se lasă în voia sorții, iar timpul face ca acest mod de raportare să devină unul permanent.

Î: *Vreți să spuneți că, dacă mă las condus, de-a lungul vieții, fără să am un scop sau un țel bine definit, cel care nu se lasă în voia sorții poate deveni stăpânul meu, iar timpul nu face altceva decât să-i ofere acestuia o mai mare putere de a mă controla?*

R: Ceea ce spuneți este cât se poate de adevărat.

„Înțelepciunea este dobândită doar de aceia care nu se lasă în voia sorții, care își formează obiceiul gândirii pozitive și folosesc acest obicei ca forță dominantă în viața lor. Cei care rătăcesc și aceia ale căror gânduri dominante sunt negative nu ajung niciodată să fie înțelepți, decât într-o formă elementară."

* * *

Din nou, sunt forțată să mă gândesc la copiii noștri. Cu atât de multe gânduri negative în jurul lor, pradă terorismului și disputelor financiare... care va fi impactul pe termen lung asupra copiilor noștri? Trebuie să ne implicăm copiii în experiențe pozitive, pentru a-i obișnui să gândească pozitiv.

Î: *Ce este înțelepciunea?*

R: Înțelepciunea este abilitatea de a intra în relație cu legile naturii, astfel încât să le faci să îți fie de folos, precum și capacitatea de a relaționa cu alți oameni, astfel încât să le inspiri dorința de cooperare armonioasă, care să te ajute să faci în așa fel, încât viața să-ți ofere orice îi ceri.

Î: *Atunci cunoștințele acumulate nu echivalează cu înțelepciunea?*

R: Nu! Pe legea mea! Dacă înțelepciunea ar echivala cu acumularea de informații, realizările în domeniul științei nu ar fi fost folosite în scopuri distructive.

Î: *De ce este nevoie pentru a transforma cunoașterea în înțelepciune?*

R: Este nevoie de timp și este, de asemenea, nevoie să îți dorești înțelepciunea. Înțelepciunea nu vine la nimeni din senin. Ea este dobândită — de către cei care sunt capabili să o dobândească — prin gândire pozitivă, prin efort voluntar!

Î: *Există riscuri atunci când toți oamenii posedă cunoștințe?*

R: Oricine posedă o cunoaștere vastă, fiind, în același timp, lipsit de înțelepciune este mereu în primejdie.

Î: *Care este vârsta medie la care devin înțelepți cei care au capacitatea necesară?*

R: Majoritatea oamenilor care ajung să fie înțelepți încep acest proces de durată după ce vor fi împlinit vârsta

de patruzeci de ani. Înainte de această vârstă, majoritatea oamenilor sunt prea ocupați să acumuleze cunoștințe și să le organizeze sub forma unor planuri, în speranța că-și vor atinge tot felul de obiective concrete.

Î: *Care este circumstanța de viață cea mai în măsură să-l conducă pe individ către dobândirea înțelepciunii?*

R: Adversitatea și eșecul. Acestea sunt limbile universale ale naturii prin care este atribuită înțelepciunea acelora care sunt pregătiți să o primească.

Î: *Adversitatea și eșecul aduc întotdeauna înțelepciune?*

R: Nu, o aduc numai acelora care sunt pregătiți pentru a primi înțelepciunea și care o vor fi căutat în mod voluntar.

Î: *Ce determină disponibilitatea cuiva de a primi înțelepciune?*

R: Timpul și natura obiceiurilor de gândire ale fiecăruia.

Î: *Este cunoașterea acumulată recent de același fel cu cea testată în timp?*

R: Nu, cunoașterea testată de trecerea timpului este întotdeauna superioară față de aceea care a fost obținută recent. Timpul conferă precizie cunoașterii, atât la nivel calitativ, cât și cantitativ. Niciun individ nu poate fi sigur de cunoștințele care nu au fost puse încă în practică. În plus, timpul permite testarea cunoștințelor prin intermediul criteriului fiabilității.

Î: *Ce este cunoașterea fiabilă?*

R: Este cunoașterea aflată în armonie cu legea naturală, ceea ce înseamnă că se bazează pe o gândire pozitivă.

Î: *Timpul modifică și altează valorile cunoașterii?*

R: Da, timpul modifică și alterează toate valorile. Ceea ce este cunoaștere precisă astăzi poate deveni nulă și neavenită mâine, din cauza reorganizării faptelor și valorilor de către timp. Timpul modifică toate relațiile umane

în bine sau în rău, în funcție de modul în care înțeleg oamenii să relaționeze unii cu alții.

Pe tărâmul gândirii, există un moment adecvat pentru a semăna semințele gândirii și există un timp adecvat pentru a culege roadele acelor gânduri, în același fel în care primăvara se însămânțează pământul, iar toamna se strânge recolta. Fără măsurarea corespunzătoare a timpului dintre însămânțare și cules, natura modifică sau reține din recompensele însămânțării.

Î: *Vă rog să continuați cu descrierea ultimelor două principii din cele șapte.*

R: Următorul principiu este *armonia*.

Se poate observa că toate legile naturale acționează în mod ordonat, în baza legii armoniei. Prin acțiunea acestei legi, natura face ca toate elementele dintr-un ecosistem să funcționeze armonios. Dacă înțelegeți acest adevăr, veți avea o nouă viziune, mai cuprinzătoare, asupra puterii mediului înconjurător. Vei înțelege de ce asocierea cu minții negative este fatală celor care caută să se desăvârșească.

Î: *Vrei să spui că natura îi forțează pe oameni, prin intermediul legilor naturale, să trăiască în armonie cu influențele mediului lor înconjurător?*

R: Da, așa este. Legea ritmului hipnotic forțează orice ființă vie să se supună influențelor mediului în care trăiește.

Î: *Dacă natura îi forțează pe indivizi să împrumute trăsăturile naturale ale mediului în care trăiesc, ce mijloace de evadare au la îndemână cei care se nasc într-un mediu marcat de sărăcie și eșec și care-și doresc să evadeze?*

R: Ei trebuie fie să schimbe mediul, fie să rămână în sărăcie. Natura nu permite nimănui să se sustragă influențelor mediului în care se naște.

Natura însă, cu imensa înțelepciune care o caracterizează, a dăruit fiecărei ființe umane privilegiul de a-și construi un mediu intelectual, spiritual și material propriu, din care trebuie să ajungă să facă parte. Așa funcționează inexorabila lege a armoniei.

Î: *Cum se aplică această lege într-un mediu de afaceri, de exemplu, care are o direcție și un ritm stabilit?*

R: Indivizii trebuie să gândească și să acționeze în vederea atingerii unor scopuri bine definite.

Î: *Este, într-adevăr, atât de simplu?*

R: Da, claritatea scopului este punctul de la care pornește individul în modelarea mediului în care trăiește.

Î: *Nu reușesc să vă urmăresc. Lumea este răvășită de războaie, de crize economice și de alte forme de conflict, iar toate astea înseamnă orice, numai armonie nu. Natura nu pare să îi facă pe oameni să trăiască în armonie. Cum ai putea explica această inconsistență?*

Nici vremea lui Hill, nici lumea zilelor noastre nu se caracterizează prin armonie. Dacă ne gândim la realitatea economică, la dezastrele naturale, la conflictele militare, la bolile și la foametea care devastează omenirea, pare armonia măcar un deziderat realizabil? Hill ar fi răspuns afirmativ, în ciuda condițiilor îngrozitoare în care a trăit. Deși nici eu, nici tu nu putem controla legea armoniei la nivelul întregii lumi, putem aduce armonia în casele noastre.

R: Nu este nicio inconsistență aici. Influențele dominante în lume sunt, precum spui, negative. Iar natura îi forțează pe oameni să trăiască în armonie cu forțele dominante în mediul lor înconjurător.

Formele de manifestare a armoniei pot fi atât pozitive, cât și negative. De exemplu, un grup de oameni aflați la închisoare pot, așa cum se întâmplă de obicei, să gândească

și să acționeze într-un mod greșit, dar natura are grijă ca influența dominantă a închisorii să se imprime asupra comportamentului fiecărui individ. Un grup de oameni loviți de sărăcie care locuiesc la un adăpost se pot bate între ei, rezistând oricărei încercări de a instaura armonia, dar natura îl forțează pe fiecare să devină parte din forța dominantă în casa în care trăiesc cu toții.

Armonia, în sensul în care este folosit cuvântul aici, descrie tendința naturii de a lega între ele toate elementele universului, asemănătoare ca natură. Influențele negative sunt forțate să relaționeze între ele, indiferent de locul în care se manifestă. Influențele pozitive sunt, și ele, forțate să se asocieze între ele.

Î: *Încep să înțeleg de ce liderii de succes în afaceri sunt atât de atenți atunci când își aleg asociații. Oamenii care au succes într-o activitate schimbă mediul înconjurător prin aceea că se înconjoară de oameni care gândesc și acționează în termenii succesului. Asta e ideea?*

R: Exact asta este ideea. Să observați că toți oamenii de succes insistă ca între asociații lor să fie o relație de armonie. O altă trăsătură a oamenilor de succes este aceea că acționează în vederea unui scop precis și insistă ca și asociații lor să facă la fel. Dacă înțelegeți aceste două adevăruri, veți înțelege diferența dintre un Henry Ford și un muncitor cu ziua.

Așadar, principiul armoniei ne aduce beneficii atunci când suntem înconjurați de alți oameni de succes. Gândiți-vă la oamenii alături de care lucrați. Vă sprijină în vreun fel sau vă țin pe loc?

Î: *Acum, vă rog să-mi vorbiți despre ultimul dintre cele șapte principii.*

R: Ultimul principiu este prudența.

În afară de obiceiul de a rătăci, cel mai periculos obicei al oamenilor este generat de lipsa de prudență.

Oamenii ajung în tot felul de circumstanțe periculoase din cauza faptului că nu dovedesc prudență prin planificarea acțiunilor pe care le fac. Cel care rătăcește acționează întotdeauna fără prudență. El mai întâi acționează și apoi gândește, dacă poate fi vorba de așa ceva. Nu își alege prietenii. Se lasă dus de val și le permite oamenilor să se atașeze de el în condițiile impuse de aceștia. Nu își alege o ocupație. Trece prin școală și e bucuros să accepte primul loc de muncă ce îi asigură mâncare și îmbrăcăminte. Atrage oameni care îl înșală în comerț, neglijând să se informeze asupra regulilor și criteriilor elementare. Atrage boala, neglijând să se informeze asupra normelor de sănătate. Atrage sărăcia, neglijând să se protejeze împotriva influențelor mediului lovit de sărăcie. Atrage eșecul la fiecare pas pe care îl face, neglijând să dovedească prudență, pentru a observa care este cauza eșecului uman. Atrage frica în toate formele ei, prin lipsa de prudență în a examina cauzele fricii. Își ratează căsnicia, deoarece ignoră faptul că trebuie să fii realmente prudent atunci când îți alegi o parteneră de viață, și e, în continuare, și mai puțin prudent atunci când e vorba despre modul în care relaționează cu ea. Își pierde prietenii sau îi transformă în dușmani, pentru că nu e niciodată prudent atunci când își alege modul de a se raporta la (și de a interacționa cu) ceilalți.

„În afară de obiceiul de a rătăci, cel mai periculos obicei al oamenilor este generat de lipsa de prudență."

Î: *Toți oamenii sunt lipsiți de prudență?*

R: Nu, doar cei care s-au obișnuit să se lase purtați de val. Un om hotărât este întotdeauna precaut. El își

gândește atent și în profunzime planurile, înainte de a le pune în aplicare. Ține seama de slăbiciunile umane ale partenerilor săi și le ia în calcul atunci când aceștia sunt implicați în planurile pe care le face.

Dacă trimite un delegat într-o misiune importantă, va trimite și un al doilea om, să se asigure că trimisul nu își neglijează misiunea. Apoi îi verifică pe amândoi pentru a se asigura că așteptările sale au fost îndeplinite.

Î: *Poate fi prudența excesivă la fel de dăunătoare ca lipsa de prudență?*

R: Nu există prudență excesivă. Ceea ce dumneavoastră numiți „prudență excesivă" este o altă modalitate de a vorbi despre frică. Teama și prudența sunt două lucruri total diferite.

Î: *Se poate ca o greșeală să fie confundantă cu prudența excesivă?*

R: Da, acest lucru se întâmplă uneori, dar majoritatea oamenilor își creează mult mai multe probleme dezastruoase din cauza lipsei totale de prudență, decât din exces de prudență.

Î: *Cum poate fi folosită prudența la modul cât mai avantajos?*

R: Modul în care o persoană își alege prietenii și partenerii e extrem de important. De asemenea, modul în care interacționează cu aceștia. Motivul este evident. Prietenii și partenerii unei persoane constituie cea mai importantă parte a mediului acesteia, iar influențele mediului pot face din respectivul om unul care rătăcește sau unul hotărât, care își cunoaște întotdeauna obiectivele. Persoana care își alege cu prudență prietenii și partenerii nu își îngăduie să se apropie prea mult de nimeni care nu îi aduce vreun beneficiu mental, spiritual sau economic.

Î: *Nu este egoistă această metodă de alegere a prietenilor?*

R: Câtuși de puțin. Este de dorit ca fiecare persoană normală să dobândească succesul material și împlinirea în plan spiritual.

Nimic nu contribuie mai mult la succesul și la fericirea unei persoane decât partenerii aleși cu grijă. Prudența în alegerea lor devine, astfel, sarcina fiecărei persoane care-și dorește să fie fericită și încununată de succes. Un rătăcitor le permite cunoștințelor sale celor mai apropiate să se atașeze de el în condițiile impuse de acestea. Un om cumpătat își alege atent prietenii și nu permite nimănui să devină foarte apropiat de el, decât dacă relația cu acea persoană îi va aduce o serie de beneficii certe.

Î: *Niciodată nu mi-am pus problema că prudența în selectarea prietenilor poate avea o influență atât de mare asupra succesului sau eșecului cuiva. Oare toți oamenii de succes dau dovadă de prudență în alegerea partenerilor, fie că e vorba de relații de afaceri, sociale sau profesionale?*

R: Fără exercitarea prudenței în alegerea partenerilor de orice fel, nimeni nu poate fi sigur de succes. Pe de altă parte, lipsa de exercitare a prudenței aduce înfrângerea aproape sigur și indiferent de situație.

Aveți probleme în a spune „nu" cunoștințelor? Acest capitol vă poate face să vă dați seama că prudența în selectarea partenerilor și puterea de a refuza pot să vă aducă succesul.

REZUMAT

În opinia mea, există trei aspecte de importanță majoră în interviul cu Diavolul. Aceste trei aspecte au, pentru mine, o importanță capitală, pentru că mi-au influențat viața într-un mod covârșitor, lucru de care-și poate da seama orice cititor. Cei trei factori capitali sunt: obiceiul rătăcirii, legea ritmului hipnotic, care permanentizează toate obiceiurile, și factorul timp.

Iată un trio de forțe care ține frâiele tuturor destinelor individuale. Luate împreună și studiate ca ansamblu, ele capătă un nou și foarte important sens. Nu e nevoie de prea multă imaginație și nici de cunoaștere științifică pentru a observa că oamenii își creează singuri cele mai multe dintre problemele lor. În plus, se întâmplă rareori ca dificultățile în care se află la un moment dat să fie consecința directă a unor situații imediat anterioare. Problemele sunt, în general, apogeul unor situații care s-au consolidat în timp prin obiceiul de a rătăci.

„Oamenii își creează singuri
cele mai multe dintre problemele lor."

Mulți oameni din ziua de azi au o mentalitate de victimă ce le folosește ca scuză pentru a se dispensa de responsabilitatea pentru propria viață.

Samuel Insull nu a pierdut un imperiu al industriei în valoare de patru miliarde de dolari din cauza crizei financiare. A început să-l piardă cu mult înainte de criză, în momentul în care a devenit victima unui grup de femei linguşitoare, care l-au făcut să-şi neglijeze talentul pe care-l avea în domeniul serviciilor publice, în favoarea muzicii de operă. Dacă, vreodată, un individ cu o poziție de top în lumea financiară a decăzut din cauza rătăcirii, a ritmului hipnotic şi a factorului timp, acesta a fost Samuel Insull. Scriu despre aceste lucruri, deoarece l-am cunoscut pe domnul Insull, precum şi cauzele problemelor lui, încă de pe vremea când luptam amândoi în cel de-al Doilea Război Mondial şi până când el a vrut să fugă de sine însuşi, în urma sfaturilor proaste pe care le-a primit.

Samuel Insull a venit în Statele Unite în 1881 şi a ajuns secretarul personal al lui Thomas Edison, după care, în 1892, a ocupat postul de președinte al Chicago Edison Co. În 1907, a preluat conducerea sistemului de transport din Chicago. A promovat intens acțiunile companiilor pe care le deținea. În 1932, când acestea au dat faliment, a plecat în Europa; extrădat în 1934, a fost acuzat în instanță de trei ori: pentru fraudă, violarea legilor falimentului bancar şi delapidare, dar a fost achitat de fiecare dată. Hill ne oferă o altă perspectivă asupra cauzelor eşecului şi căderii în dizgrație a lui Insull. Astăzi, Edison este, fără îndoială, celebru, dar nimeni nu-şi mai amintește de Insull.

Henry Ford a trecut printr-o situație asemănătoare, însă falimentul care l-a doborât pe domnul Insull a fost, în cazul lui Ford, un eşec temporar urmat de revenirea şi ajungerea lui în vârf. Vreți să ştiți de ce? Vă voi spune eu. Ford nu avea deloc obiceiul de a rătăci. Factorul timp a fost aliatul lui Ford, datorită faptului că îşi formase obiceiul de a-l folosi într-o manieră pozitivă, constructivă, bazându-se pe propria raționare, cu ajutorul căreia îşi construia propriile planuri.

Luați orice situație doriți, apoi cântăriți-o având în vedere raportul cu obiceiul de a rătăci, cu ritmul hipnotic şi cu factorul timp, şi veți putea stabili cu exactitate cauzele succesului sau ale eşecului.

Franklin D. Roosevelt a intrat în biroul său. Avea în minte un singur obiectiv major, foarte bine formulat. Îşi propusese să oprească haosul creat de frică şi să-i determine pe oameni să gândească şi să discute în termenii redresării afacerilor, şi nu în cei ai crizei economice.

Şi-a urmărit scopul fără să rătăcească. Forțele întregii națiuni au fost consolidate şi mobilizate pentru a-l ajuta pe președinte să-şi ducă misiunea la capăt. Pentru prima dată în istoria Americii, ziarele, bisericile, oamenii şi organizațiile politice — indiferent de orientare politică, religie sau rasă — s-au reunit formând o singură putere covârşitoare, în virtutea scopului unic de a-l ajuta pe președinte să restaureze încrederea şi raporturile firești în domeniul afacerilor.

La puțin timp după ce a preluat cabinetul prezidențial, cu ocazia unei conferințe la care a participat, alături de președinte, un grup de consilieri de urgență, l-am întrebat care este problema lui majoră. Mi-a replicat că „nu este o chestiune de major sau minor; avem o singură problemă, şi anume, de a suprima panica şi de a o înlocui cu încredere".

Înainte de încheierea primului său an în funcția de președinte, Roosevelt a reuşit să suprime panica şi să reinstaleze încrederea generală, timp în care națiunea ieşea, încet, dar sigur, din jungla crizei. La sfârşitul primului trimestru al mandatului — observați bine durata temporală — președintele consolidase, deja, atât de bine sectorul de afaceri şi pe cel al vieții private, încât, acum, întreaga națiune americană se lăsa, plină de entuziasm, condusă de el, indiferent de drumul pe care l-ar fi ales.

Acestea sunt fapte bine cunoscute de toți cei care citesc ziarele și ascultă radioul.

Napoleon Hill a trăit, ca noi toți, în condițiile unui mediu politic ce afecta pe toată lumea. Noi obișnuim să ne privim ca „victime" ale mass-mediei, ale sistemului politic sau ale altor forțe ce nu depind de noi. Hill ne învață cum să ne ridicăm deasupra gândirii victimizatoare — o altă armă a Diavolului — și să ne asumăm responsabilitatea pentru toate alegerile pe care le facem.

Au urmat alegerile prezidențiale și, odată cu acestea, oportunitatea americanilor de a-și exprima încrederea în liderul lor.

Au exprimat-o printr-o victorie fără precedent în istoria Americii, iar președintele a fost ales pentru un al doilea mandat, fiind câștigător în patruzeci și opt de state din cincizeci, în celelalte două pierzând la limită.

Acum observați cum roata s-a pus în mișcare și a început să se învârtă în sens opus. Președintele și-a schimbat politica, alunecând dinspre hotărâre spre delăsare.

Schimbarea politicii președintelui a dus la divizarea grupul de oameni din jurul său, și mai mult de jumătate dintre ei s-au întors împotriva lui. Asta a dus atât la dezbinarea politicienilor, cât și, mai important, a cetățenilor de rând, americani, în grupuri *pro* și *contra*. Tot ceea ce-i mai rămăsese președintelui din vechea politică — cea care îi adusese succesul — era zâmbetul său de un milion de dolari și strângerile de mână, în mod evident, mult prea puțin pentru a putea realmente să recapete controlul, odată ce America intrase pe o pantă descendentă.

Avem în față exemplul perfect al unui om care s-a propulsat pe sine pe culmile puterii printr-o hotărâre și o determinare ieșite din comun, apoi a decăzut la poziția

sa inițială din cauza obiceiului rătăcirii. Atât în căderea, cât și în ascensiunea lui pot fi observate extrem de clar principiile rătăcirii, cât și cele ale non-rătăcirii, care ajung la apogeu din cauza ritmului hipnotic și a trecerii timpului.

„Avem în față exemplul perfect al unui om care s-a propulsat pe sine pe culmile puterii printr-o hotărâre și o determinare ieșite din comun, apoi a decăzut la poziția sa inițială din cauza obiceiului rătăcirii."

* * *

Gândește-te câteva clipe și o să vezi că vei găsi cu ușurință exemple de alte persoane publice ori chiar din cercul tău de apropiați care să fi atins succesul, pentru a decădea în foarte scurt timp.

Toată viața mea, Diavolul m-a urmărit atât cu privire la afacerile mele de succes, cât și la oportunitățile la care alții n-ar fi renunțat pentru nimic din lume. M-a văzut eșuând în relațiile mele cu ceilalți, în special în ceea ce-i privește pe foștii mei parteneri de afaceri.

Ceea ce m-a salvat și m-a ajutat, astfel încât rătăcirea mea să nu fie permanentizată de legea ritmului hipnotic, a fost, la urma urmelor, scopul clar pe care l-am avut în minte toată viața, și anume acela de a scrie o filozofie a succesului. Am rătăcit de mai multe ori în viață și m-am lăsat deseori condus de micile mele capricii, sau mofturi, dar toate acestea au fost compensate de scopul meu major, care s-a dovedit a fi suficient pentru a-mi reda curajul și a mă face s-o iau de la început cu cercetările, ori de câte ori sufeream câte un eșec temporar.

Am învățat câte ceva despre obiceiul rătăcirii, făcând studii de caz pe mai mult de douăzeci și cinci de mii de oameni — studii care erau destinate să mă ajute să-mi

organizez mai bine filozofia succesului. Această serie de analize a pus în evidență faptul deloc îmbucurător că doar 2% dintre oameni au un scop major în viață. Ceilalți 98% se lasă pradă obiceiului rătăcirii. Pare să fie mai mult decât o coincidență faptul că rezultatele studiilor mele coincid cu ceea ce mi-a spus Diavolul, și anume că, prin obiceiului rătăcirii, el controlează aproximativ 98% dintre oamenii de pe Pământ.

Privind spre trecut, sunt acum perfect conștient că ar fi fost lesne să evit cele mai multe dintre eșecurile mele temporare, dacă aș fi avut în permanență un plan bine stabilit prin care să încerc să ating scopul suprem al vieții mele.

Din experiența pe care am acumulat-o analizând problemele a peste cinci mii de familii, pot spune, acum, fără teama de a greși, că marea majoritate a căsniciilor care eșuează dau greș din cauza faptului că cei doi parteneri nu au stabilit o strategie clară de evitare a micilor circumstanțe neplăcute și a neplăcerilor care duc, în cele din urmă, la separare.

Asta se întâmplă, de fapt. Omul cu un scop și un plan foarte bine determinate se întreaptă spre izbândă. Ceilalți fac tot posibilul să se eschiveze și, până la urmă, ajung să fie striviți sub călcâiele celor cărora nu le stă nimic înainte.

Răspunsul nu e deloc atât de greu de găsit. Nu e de niciun folos să ne gândim la Împărăția Cerurilor. În ceea ce mă privește, prefer să caut un răspuns din partea Diavolului, căci el îmi va spune rapid tot ceea ce au nevoie să știe cei care vor să obțină victoria și sunt suficient de hotărâți, încât să meargă până la capăt. Ei au o tactică bine stabilită, planuri clare și obiective certe. Cei care li se împotrivesc, deși nu-i pot depăși numeric într-o proporție covârșitoare, nu vor avea nicio șansă împotriva lor, căci aceștia din urmă nu au niciun fel de plan, niciun scop și nicio strategie, exceptând-o pe cea a celui care rătăcește

și speră că ceva, într-o bună zi, îi va veni în ajutor. În scurta și concisa frază de mai jos aveți rezumatul și substanța a ceea ce face cu adevărat diferența dintre izbândă și eșec, putere și slăbiciune.

Ne apropiem acum de sfârșitul incursiunii noastre prin această carte. Dacă ar fi să încercăm să sintetizăm într-o singură frază cel mai important aspect despre care am vorbit în carte, acea frază ar suna cam așa:

Ceu mai mare dorință a cuiva poate deveni realitate,
cristalizându-se în echivalentul ei material,
prin intermediul stabilirii unui obiectiv cât se poate
de clar și a unui plan de atingere a acelui obiectiv,
cu ajutorul ritmului hipnotic și al timpului!

Aceasta e partea pozitivă a filozofiei succesului pe care am încercat să o expun în cartea de față, redusă, pe cât posibil, la o formă cât mai concisă și mai accesibilă tuturor. Dacă extindeți filozofia scopului și o aplicați în viața de zi cu zi, veți vedea că este la fel de complexă ca viața însăși, făcând referire la toate tipurile de relații interumane, toate gândurile oamenilor, la toate intențiile și aspirațiile lor.

Așadar, iată-ne acum la finele celui mai straniu interviu din miile de interviuri pe care le-am luat unor oameni celebri și altora, total necunoscuți, într-o perioadă de mai bine de cincizeci de ani de cercetare, în căutarea adevărurilor vieții — adevăruri care să ducă la fericire și siguranță materială.

Cât e de ciudat că, după ce am beneficiat de colaborarea cu (și de ajutorul unor) oameni ca Edison, Carnegie sau Ford, a trebuit să merg la Diavol, pentru a-mi desăvârși cercetarea și a primi explicații în privința unor principii pe care încă nu le descoperisem în căutarea mea. Cât de bizar că am fost nevoit să îndur sărăcia, eșecul și

adversitatea sub toate formele posibile, înainte de a mi se oferi privilegiul de a înțelege și de a utiliza o lege a naturii care are darul de a slăbi forța sau chiar de a anihila complet efectul acestor arme diavolești. Dar cea mai ciudată experiență cu care m-a pus viața față în față a constat în descoperirea simplității legii prin intermediul căreia — dacă aș fi înțeles-o de mai devreme — aș fi fost capabil să-mi materializez dorințele fără să mai fie nevoie să îndur atâția ani de muncă pe sponci și de viață mizeră.

Descopăr acum, la finalul interviului meu cu Diavolul, că, în tot acest timp, am purtat în buzunare chibriturile cu care a fost aprins focul adversității. Și mai descopăr că, de asemenea, tot la îndemână (și încă din abundență) îmi era și apa cu care acest foc al adversității avea, într-un final, să fie stins.

Am căutat secretul filozofilor cu ajutorul căruia eșecul să poată fi convertit în succes, doar pentru a înțelege că atât eșecul, cât și succesul sunt rezultatul evoluției de zi cu zi a forțelor prin intermediul cărora gândurile dominante sunt puse cap la cap și preschimbate în situații favorabile sau nefavorabile, în funcție de natura acestor gânduri.

Ce păcat că nu am reușit să înțeleg acest adevăr încă de tânăr; pentru că, dacă l-aș fi înțeles, aș fi putut evita multe dintre greutățile vieții.

Povestea interviului meu cu Diavolul este acum în mâinile voastre. Câștigurile de care vă veți bucura de pe urma lui vor fi direct proporționale cu gândurile pe care vi le va inspira. Pentru a beneficia cu adevărat de pe urma acestul interviu, să știți nu e nevoie deloc să fiți de acord cu fiecare pasaj al său.

Va trebui doar să gândiți cu propria minte și să trageți propriile concluzii în legătură cu fiecare problemă ridicată aici. Nu-i așa că e rezonabil? Dumneavoastră veți fi atât avocat al acuzării, cât și avocat al apărării și judecător

în același timp. Dacă nu veți câștiga procesul, vina vă va aparține în totalitate.

„Cea mai mare dorință a cuiva poate deveni realitate,
cristalizându-se în echivalentul ei material,
prin intermediul stabilirii unui obiectiv cât se poate de clar
și a unui plan de atingere a acelui obiectiv,
cu ajutorul ritmului hipnotic și al timpului!"

Napoleon Hill ar fi vrut să împărtășească lumii acest mesaj încă din anii '30, însă, în loc să se întâmple astfel, mesajul a rămas secret. A fost descoperit într-un târziu și împărtășit vouă acum, în 2011, cu un anumit motiv. Veți...

- realiza că aveți și dumneavoastră în propriile buzunare chibriturile cu care a fost aprins focul adversității? Și că, de asemenea, tot la îndemână (și încă din abundență) este și apa cu care acest foc al adversității va fi, în final, stins. Și apoi:
- o să vă găsiți propriul scop în viață?
- o să vă întocmiți un plan pentru a vă atinge acest scop?
- o să învățați să folosiți timpul în așa fe, încât să vă fie de ajutor în obținerea celui mai mare succes?
- o să vă folosiți de legea naturală a ritmului hipnotic?

POSTFAȚĂ

Fie că ați citit cartea în întregime, fie că nu ați apucat decât să o răsfoiți înainte de a ajunge la această postfață, veți fi realizat deja că, dacă ar fi să înlocuim numele, datele istorice și evenimentele prezentate aici cu altele contemporane, puține s-ar fi schimbat cu adevărat. De la descrierea pe care o face Hill referitor la propaganda media, la educația pe care o primesc copiii noștri în școli, la predicile religioase întemeiate pe inducerea fricii, la modul impropriu de alimentație și la situația economică, veți constata că atât conștiința colectivă, cât și experiența colectivă sunt, dincolo de câteva diferențe foarte mici, cam aceleași.

Vestea bună este că niciodată nu e prea târziu pentru un nou început, pentru o renaștere a conștiinței. Așa cum ne reamintește și domnul Hill: „Am descoperit că fiecare înfrângere poartă cu sine germenii unei victorii echivalente." Cel puțin la prima vedere, destinele noastre par să includă în permanență atât căderile, cât și succesul. Un mod mai bun de a pune problema constă în observarea faptului că principiile de viață pe care ni le prezintă domnul Hill ne învață cum să *cădem cu succes*. Acesta este un paradox înțeles doar de cei care au ajuns la un anumit grad de maturitate spirituală, aceia pe care autorul îi descrie ca ridicându-se deasupra ritmului hipnotic, cei care și-au descoperit *alter ego*-ul și care pot fi identificați ca sine al sinelui, cel mai înalt sau cel mai autentic sine.

Este încurajator că mulți dintre liderii spirituali, filozofii și chiar oamenii de știință contemporani îi împărtășesc viziunea referitor la ceea ce el numește *urmărirea cu perseverență a scopului*, sau, în termeni de specialitate, *experimentul-intenție*.

Când ne propunem să ieșim de sub influența ritmului hipnotic — ceea ce hindușii numesc *miraj*, iar budiștii, *iluzie* —, atât conștiința individuală, cât și cea colectivă se extind. Iar noi, împreună cu toți frații și surorile noastre de pe Pământ, avem numai de câștigat.

Onestitatea autorului este evidentă, dacă citim cu atenție descrierile sale referitoare la modurile în care se manifestă succesul. De fapt, el afirmă fără nicio urmă de șovăială că „orice om poate profita de pe urma beneficiilor aduse de *alter ego*-ul său, atât timp cât nu cade în patima lăcomiei". Această afirmație de natură spirituală are menirea de a ridica succesul la nivelul conștiinței și de a elimina confuzia dintre renașterea spirituală și capacitatea cuiva de a obține cât mai multe bunuri materiale.

Suntem, de asemenea, preveniți asupra importanței vigilenței și a judecării corecte a situațiilor, activitate cognitivă pe care Diavolul lui Hill o urăște, căci el se folosește de lipsa de gândire independentă a oamenilor, pentru a pune stăpânire pe mințile lor. Observând la modul cât mai obiectiv mintea umană și capacitățile ei, nu putem decât să o privim cu respect și recunoștință, pentru că e darul lui Dumnezeu pentru noi, oamenii. Mintea nu este menită să proiecteze doar arhitectura noastră interioară, ci și circumstanțele așa-zis exterioare. Să nu ne punem cu ceea ce e în stare să facă mintea unui om! Mai bine să-i apreciem subtilitățile, puterea de intuiție și posibilitățile extraordinare, înțelegând, totodată, faptul că mintea este cheia spre autodeterminare, autocontrol și încredere în sine.

Alături de *rătăcire*, cel mai mare pericol pentru oricare dintre noi, Hill ne avertizează în privința *lipsei de prudență*, sau a ceea ce am mai putea numi și *lipsa discernământului*.

Discernământul este înrudit cu înțelepciunea, care ne face să ne gândim la consecințele oricărui demers încă dinainte de a acționa, evaluând cu onestitate rezultatul alegerilor pe care le facem. Astfel putem deschide drumul către libertate.

Învățăturile lui Hill sunt, cel mai adesea, asociate în mințile cititorilor săi contemporani cu prosperitatea, ceea ce s-ar traduce printr-un surplus de bani în vistieriile personale. Dar, pentru a spune adevărul, el a împărtășit lumii un mod de a trăi după anumite principii, bazându-ne pe ființele noastre lăuntrice, pe propria conștiință, invitându-ne și încurajându-ne să ne punem în valoare la maximum capacitățile și potențialul, nu doar spre beneficiul personal, ci și spre cel al întregii umanități.

Aș vrea să subliniez că a fost o alegere cât se poate de inspirată din partea Fundației „Napoleon Hill" de a încredința acest prețios manuscris în mâinile neprețuite ale lui Sharon Lechter. Atâția ani de studiu aprofundat al principiilor filozofiei lui Napoleon Hill și punerea acestora în practică au făcut din ea candidatul cel mai potrivit pentru a oferi lumii acest manuscris.

Oricare dintre cititorii acestei cărți poate rupe lanțurile sistemelor de convingeri convenționale și să-și trăiască viața în prosperitate și fericire, profitând de darurile ei, de propriile talente și abilități, pe această planetă pe care o numim, cu toții, *acasă*.

Să trăiți în pace și Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Michael Bernard Beckwith

MICHAEL BERNARD BECKWITH este autorul cărții *Spiritual Liberation: Fulfilling Your Soul's Potential* și apare în documentarul *Secretul*. Este fondatorul centrului Agape International Spiritual și cofondatorul organizațiilor Association for Global New Thought și Season for Nonviolence.

ÎN ATENȚIA CITITORULUI

În toate scrierile lui Napoleon Hill veți constata prezența unei înalte spiritualități prin intermediul căreia autorul ne face cunoscute metodele și morala lui. În multe pasaje din această carte, *Secretul libertății*, fundamentele religioase ale sistemului său de credințe sunt, poate, mai explicite decât oriunde altundeva.

Unele dintre afirmațiile lui referitoare la absența unui scop bine determinat sau la conceptul de *rătăcire* derivă dintr-o tradiție religioasă americană mult mai veche, care datează de la *Transcendentalismul* lui Ralph Waldo Emerson, de la mijlocul secolului al XIX-lea. Curentele din spiritualitatea americană a epocii lui Hill (din perioada în care a fost scrisă această carte, la sfârșitul anilor '30) îi includeau pe Norman Vincent Peale, Emmett Fox și, în ficțiunea de inspirație folclorică, pe Lloyd C. Douglas. Creștinismul într-o abordare cât se poate de personală a lui Aimee Semple McPherson și a lui Billy Sunday era, de asemenea, omniprezent în conștiința publică și în atenția mass-mediei din acea epocă.

Pentru Hill, în orice caz, statutul unor titani ai industriei și ai finanțelor acelor timpuri, pentru care el însuși avea o adevărată veneratie, a devenit o sursă de inspirație atât în planul gândurilor, cât și în cel al acțiunilor

sale și i-a determinat și pe alții să-i privească pe acești bărbați — și cu toții erau bărbați în adevăratul sens al cuvântului — ca pe niște modele din punct de vedere moral și al caracterului lor, caracter care le-a adus succesul personal și o stare generală de bine.

Marea Criză Economică a fost percepută de Napoleon Hill ca un eșec, în primul rând, în plan moral. Ce ar fi spus el despre actuala criză financiară — despre colapsul sistemului bancar din anul 2008 și criza severă care i-a urmat în mod firesc și care a afectat viața tuturor celor care vor fi citit această carte în 2011 și chiar înainte?

Panteonul său îi includea pe Carnegie (bineînțeles), Edison, Ford și Rockefeller. Toți acești mari oameni au fost, ulterior, studiați și restudiați de către istorici, economiști și biografi, iar defectele lor personale au fost aduse în atenția privirii critice și necruțătoare a publicului. Pentru Hill, ei nu erau personaje istorice, ci lideri contemporani pe scena mondială — așa cum au fost și Adolf Hitler și Benito Mussolini, Franklin Roosevelt și Winston Churchill. El nu a criticat niciodată competitivitatea nemiloasă a lui Rockefeller și probabil că habar nu avea despre antisemitismul radical al lui Ford.

Societatea americană și sistemul pieței libere a adus cele mai mari speranțe unei lumi care se balansa pe marginea prăpastiei — și, cu toate imperfecțiunile țării sale natale (ceea ce Hill suspecta ca fiind mașinațiile Diavolului), nimic nu se putea compara cu acest sistem.

Pentru oamenii care și-au propus cu adevărat să reușească în viață, pentru aceia care au rezistat tentației de a se lepăda de credință și au căutat, în schimb, ajutorul lui Dumnezeu (pe care l-ați găsit cu diverse nume în această carte), nu existau limite ale succesului. Limitele erau fie autoimpuse, fie impuse din exterior, de către forțele

malefice care nu erau nimic altceva decât întruchipări, sub diverse forme, ale Diavolului.

Așadar, care să fie religia lui Napoleon Hill? Sincer să vă spun, mi se pare total lipsit de importanță. În măsura în care am fost influențată de filozofia lui Napoleon Hill și fascinată de viața lui, mi s-a părut mereu irelevant faptul că ar fi putut aparține unei religii ori alteia sau chiar niciuneia. Mult mai importantă este, însă, întrebarea: ce ne învață el pe noi astăzi despre rolul credinței în viețile noastre?

În privința răspunsului la această întrebare trebuie să decideți voi înșivă. Cred că este o problemă fundamentală pe care o ridică fiecare paragraf pe care Hill l-a scris vreodată. Până la urmă, autorul a ales pentru această carte structura clasică a dialogului filozofic și aranjează un adevărat meci demonstrativ de box cu cel mai proeminent personaj antireligios din istoria literaturii (de la Biblie, până la Milton sau C.S. Lewis). Iar eu continuu să fiu fascinată de alegerea lui, pentru că asta l-a ajutat să exprime — într-un stil cât se poate de ușor și de plăcut pentru citit — cele mai profunde credințe și teorii referitoare la comportamentul oamenilor. Această carte cuprinde lecții extrem de profunde pentru noi.

Pe măsură ce înaintăm în viață, ne lovim de tot soiul de obstacole și greutăți. Cele șapte principii trasate de Hill în manuscrisul *Secretul libertății* ne pot ajuta să trecem peste barierele care se ivesc în calea noastră, așa că e indicat ca, din când în când, să ni le reamintim:

- Claritate în definirea scopului
- Autocontrol
- Să învățăm din greutăți
- Să controlăm influențele exercitate de mediul în care trăim (asociații)

- Timpul (să facem din gândurile pozitive un obicei și să învățăm cum să devenim înțelepți)
- Armonia (să folosim claritatea în definirea scopului, astfel încât aceasta să devină principalul factor de decizie în planurile mental, spiritual și fizic)
- Prudența (gândește-ți planul înainte de a acționa)

Recitind aceste principii, poți avea șansa de a identifica aspectele care te împiedică să atingi succesul.

Este o mare binecuvântare pentru mine faptul că Fundația „Napoleon Hill" mi-a încredințat acest manuscris. Un manuscris care a fost ascuns și ținut sub cheie mai bine de șaptezeci de ani... (iar dacă asta a făcut-o soția lui Napoleon Hill sau Diavolul însuși... rămâne să decideți dumneavoastră). Se spune că, atunci când un discipol este pregătit, maestrul nu va întârzia să apară. Oare lucrarea *De la idee la bani* să fi fost mesajul potrivit în timpul Marii Crize Economice, iar *Secretul libertății* să fie mesajul potrivit pentru timpurile noastre? Eu, personal, cred că aici nu a fost lucrarea Diavolului, ci cea a lui Dumnezeu însuși. Cred că *Secretul libertății* nu a fost publicată până în momentul în care Dumnezeu nu a simțit că acesta este mesajul potrivit la timpul potrivit... până acum, pentru noi, în anul 2011. Mesajul acestei cărți a avut un impact extraordinar în viața mea și sper că și dumneavoastră îi veți descoperi bogăția și veți profita din plin de ea.

Fie ca vorbele lui Napoleon Hill să vă aducă
speranță, curaj și, mai presus de toate,
claritate în definirea scopului pe care îl aveți în viață.
Fiți binecuvântați!

Sharon Lechter

BIBLIOTECA V.A. URECHIA

CUPRINS

Notă către cititor, de Sharon Lechter 5
Mulțumiri, de Don Green și Sharon Lechter 9
Cuvânt-înainte, de Mark Victor Hansen 11

1. Prima mea întâlnire cu Andrew Carnegie 13
2. O lume nouă mi se dezvăluie 40
3. Un straniu interviu cu Diavolul 57
4. Rătăcind cu Diavolul 72
5. Confesiunea continuă 95
6. Ritm hipnotic 114
7. Semințele fricii 130
8. Urmărirea cu perseverență a obiectivelor 137
9. Educație și religie 147
10. Autodisciplina 171
11. Cum să învățăm din dificultăți 184
12. Ambianță, timp, armonie și precauție 201

Rezumat 221
Postfață, de Michael Bernard Beckwith 231
În atenția cititorului, de Sharon Lechter 235